

תוספתא

כתב הק"ק וְלֹא יִדְוֶקָא בְּעַרְיָא שֶׁן תַּקְנֵהּ עַל יְדֵי דְנִשְׁחָטָהּ לְקַנָּה
 (וְעַכְשָׁה בִּלְשׁוֹן יְיָ וְנִבְרָהּ) מִשּׁוּם דְּרִיזוּ מִשְׁחִיתָ קַנָּה לְבַדִּין
 אֵכֶל בְּבִמְהֵרָה דְּבִשְׁמֵיהּ יָסַם בְּנוֹשֵׁט אֵימָל בְּמִקְדָּשׁ נִקְבָּה קָא שְׁחִית' וְנִקְבִּית וְנוֹשֵׁט
 בְּמִשְׁחִית' וְאִין לוֹ בְּדִיקָה מִבְּחִין וְנִשְׁעָה בָּא לִפְנֵי הָרִי בְּקִלְבִּיל בְּשֵׁה יִחַד
 שְׁהִתְרִילוּ לְשִׁחְטוֹ וְלֹא יִדְעוּ שְׁחִית' אִם נִשְׁחִית' בְּמִשְׁחִית' (אֵימָל) שְׁחִית' לוֹ מִתְּקֵנָה לְשִׁחְטוֹ
 מִשּׁוּם דְּלִשְׁחֵט אִימָר בְּמִקְדָּשׁ עָרַב קָא שְׁחִית' לְפִיכָר אִין לְשִׁחְטוֹ לֹא בְּמַעֲבָד וְלֹא
 לְמַעֲבָד (וְיִדְעוּ) שְׁחִית' בְּנוֹשֵׁט בְּבִמְהֵרָה בְּכִפְרֵי שְׁחִית' בְּרִי שֶׁ הִזְדָּה הָרֵב בְּנִיזָרָה
 הַמִּטָּה בְּקוֹרְבָּהּ: **כתב** הַר דָּרֹר בִּלְרֵי לֹא מִי שְׁחִית' שִׁחְטוֹ עֲוֹרָה
 וְלֹא שְׁחִית' בִּלְרֵי רֹבֵב וְשִׁחְטוֹ שִׁיבָר שְׁחִית' (וְעִדִּין) הוּא חִי יִישׁ
 לְחֹשׁ שְׁחִית' נִקְבָּה הַנוֹשֵׁט (וְעַכְשָׁה) שְׁחִית' מִשְׁחִיתוֹ מִנְּעֻמָּתָהּ בִּלְרֵי יִשְׁעָה יִבְדֹּק
 הַקָּנָה וְאִם לֹא שְׁחִית' רֹבֵב יִשְׁחִית' לְשִׁחְטוֹ (וְיִדְעוּ) שְׁחִית' יִשְׁחִית' בְּנוֹשֵׁט וְאִם יִצְאָה הַנוֹשֵׁט
 שֶׁלֹּם כּוֹלֵו (וְעַכְשָׁה) וְאִם יִצְאָה עֲלֵיו טַפְתָּ דֵס מִפְּעֻמָּם יִדְעוּ שְׁחִית' מִתְּחִלָּה וְאִסּוּר
 וְאִם לֹא כִסְד' וְכֵן בִּיאָר הַרְבֵּעֵל זֶל נְבִי קִין שְׁחִית' בְּנוֹשֵׁט עַבֵּי: **אבל**

אִם שְׁחִית' רֹבֵב הַקָּנָה אִין נִקְבָּה הַנוֹשֵׁט בְּמִשְׁחִיתוֹ נִבְרָה וְאִין מִשְׁחִיתוֹ
 מוֹעֲבֵת בֵּן כְּמוֹ שִׁיבָרָא: **הנה** הַתְּבָאָר לֵךְ שְׁחִית' שְׁחִית' בְּעַרְיָא
 קַנָּה בְּלֵב טָמֵא שְׁחִית' רֹבֵב הַקָּנָה וְשִׁחְטוֹ בְּבִמְהֵרָה הוּא וְאִם שְׁחִית' מִיֵּשׁוּט הַקָּנָה וְשִׁחְטוֹ
 הַרְבֵּעֵל חֲזוֹר וְשִׁחְטוֹ כִּלְמִין שִׁיבָרָה שְׁחִית' הַנֶּשֶׁךְ טָמֵא מִשְׁחִית' נִבְרָה עַד
 שִׁפְחָה רֹבֵב הַקָּנָה: **שחט** הַנֶּשֶׁךְ וְשִׁחְטוֹ בִּלְרֵי אִין אִם נִקְבָּה הַנוֹשֵׁט
 אִין לֹא נִקְבָּה חֲזוֹר (וְשִׁחְטוֹ) הַקָּנָה לְבַדִּין בְּמִקְדָּשׁ אִין (וְשִׁחְטוֹ)
 הַנֶּשֶׁךְ עַד שִׁיחְטוֹ (וְיִדְעוּ) הַנוֹשֵׁט מִפְּעֻמָּם אִין לֹא נִשְׁחָטָה מִיֵּשׁוּט דֵס בִּיחִיד
 שְׁחִית' נִקְבָּה וְכִסְד': **דרסה** כְּתִבְהּ הָרִי זֶל טַעַם דְּרִסָּה לְמִדָּה אִקוּוֹה
 דְּבִשְׁחִית' הַנוֹשֵׁט (וְיִדְעוּ) שְׁחִית' שְׁחִית' חִין שְׁחִית' לְשִׁחְטוֹ
 הָרִי מִיֵּשׁוּט שְׁחִית' אִין חִין לֵב לְמִיחָה בֵּית הַשְּׁחִיתוֹ (וְיִדְעוּ) כִּי
 שְׁחִית' (וְכִסְדוֹרֵם) מִתְּחִיל כְּמוֹ חוֹנֶק: עַבֵּי: **דרסה**

כִּינֵר כִּלְמִין שְׁחִית' בְּמִשְׁחִיתוֹ עַל הַנֶּשֶׁךְ כִּדְרָה
 שְׁחִית' בְּכִיפִין (וְחִתָּר) הַסִּימָן בְּמִתְחִילָה בֵּית הַנוֹשֵׁט (וְכִסְדוֹרֵם) אִין שְׁחִיתוֹ
 הַסִּימָן עַל הַנֶּשֶׁךְ (וְחִתָּר) כְּמוֹ שְׁחִיתוֹ בְּכִיפִין אִין חִין שְׁחִית' עַד שְׁחִיתוֹ
 הַסִּימָן הָרִיזוֹ פְּסוּלָה: **תוספתא** פִּי כִפִּי שְׁחִית' (וְשִׁחְטוֹ) לֹא (וְשִׁחְטוֹ)
 שֶׁן חִין שְׁחִית' לְשִׁחְטוֹ (אִפְסוּ) לֹא דֵס לֹא מִשְׁחִית' (אִפְסוּ) לֹא דֵס לֹא מִשְׁחִית'
 בְּנוֹשֵׁט (וְיִדְעוּ) מִשְׁחִיתוֹ פְּסוּלָה כֵּל הַשְּׁחִיתוֹ אֵכֶל בְּקַנָּה לֹא פְּסוּלָה אֵל
 רֹבֵב מִיֵּדִי דְרִסָּה אִין בְּעַלְמָא דְכָא חִין קַנָּה פְּלִיג כִּסְד':

וכתב

הם הן יספור לא יסחוט מפני שחיתו דרסה :

הדרך ול יום לתפוד צאדס כשחוט העור

בשתי איצבעותיו שצריך שיאחז אותם בשב

פגמיו שיהיו נשמטין לכאן ולכאן ואל יפסל לשוחט ויבא לידי דרסה כי

במשהו מן הנושט פסולת פלו שיהיה :

ול טעם למה חלדה אסורה משום רבחלד

בתוך הסימין נכשט שחיתה מפורעת דבהלן היא שחוט לשום : מהחן בנפלי

אף החן בנפלי והלא ליכא נפליך חלדה אסורה עב : ולכן חלדה פחולדה

הדרה בעקרי הבתם והא נמי אפי' במשהו כדאמרינן בדרסה והכל במיעוט

קמא דבבטרא לית לן בה עב :

הסכין בן סימן לסיומן בין שפסק

ובין ששחט והתחתן שחטה שהוא דרך שחיתה היינו פסולת :

הכניס

הסכין תחת העור ושחט הסימין כדרכו אן שובחלד הסכין

תחת צמר המסוכך אן שפירס מטלית עם הצואר ועל הסכין

ושחט תחת המטלית הואיל ואין הסכין נפליה היינו ספק נבילה :

אם שחט מיעוט קמא דסימנ' בחלדה ונפוד השחיות בלא חלדה

היינו ספק נבילה ויבדל ול פסל אפילו במיעוט בתרא כמין א

שחט למעלה : והלשטא ול כתב שלא יהיה תחת המטלית פסולה ער

שיהיה המטלית כרוכה ונבוקה היטב בפת' ונזכר בן אן שהדרך היטב

על צואר הבבמוה ויבדלד הסכין תחת אחת מכל ס' פסולות מספק :

טליתו על צואר הבבמוה ושחט תחתיה שחיתה טליתו עב :

מקודבל כתב יש לתפוד שחוט שלא לחוס על

שיכנס ראש הסכין וישחוט תחת העור שחט :

נפלה

טיגד זה השוחט בקנה למעלה ממקום שאין ראוי לשחיה

וכמו שח חיש יש בצוק הקנה למעלה מטבעת נבילה :

שחט בתוך החט' אס טייר מהן כל שהן למעלה היינו כגידה שיהי

שחט משיפיו טובע (למעלה) ונאמן המקום הראוי לשחיה ואם לא שיר

מזן כולם לא ששחט למעלה מהם היינו מן צמרת נפסולת :

ויס מי שכותב שאם טעם כלל בחיטין נפסל דבורן

עריבן שיסחרו לגד הראש בלא שום חסדון ופי

הנמוה מלפון ונס המעלה כלום דמנצח הסכין ושוחט חוץ למקום

שחיה ויש פירשו ענין הטיגד כדאמרינן התם היה שוקל ענין בענין נחמ

והרי

העור כל כך

הגרמה

טיגד זה השוחט בקנה למעלה ממקום שאין ראוי לשחיה

וכמו שח חיש יש בצוק הקנה למעלה מטבעת נבילה :

שחט

כל אהרן ומיין שרץ הכרעתינו להטות כף המאונס עבד
רוב האחד או רוב השטם והטלים בדרסה או בקרמזה הדין

הגרים

בתחלה שלש ושחט
שלש והכניס שלש

שחט

תוספתא

ויש חזקן עביו
ופוסלין משום

שחט והכניס שלש ושחט
שחט והכניס שלש ושחט

דכי נפקא חיותא בקרמזה נפקא דבייט שלש האמצעי ואוס דלעלם בעיין
חבא בשחיטה וכו' נפקא חיותא דנפקא בשחיטה וכן דעת הרשב"א והר"א אהרן

ואם

הכניס שלש ושחט שש שלש אע"פ דנפקא חיותא בשחט
דרבנא בשחיטה בעיין וכן נמי דעת הרשב"א ז"ל ולא

חיי למי קנה פלוג שאם השלימו לרוב כשהיה לפי שזה אינן במקום שחיטה
והתם הוא במקום שחיטה והיה בקנה אבל בנשט קיימין דתרבין הוושט

הוא נקרוק במשחוי ואמר נמי ונשט נתנו בן חכמים שיעור כדו דנפישתיד
למא לאו מקום שחיטה הוא תלכך אם תכניס כולל מתחלה פסולה דרבי

אמרפא קודם שיתחיל לשחוט:
מזיל דהקרמזה במשחוי אינן

וכתב

פסול בקרמזה כולל וראיה מןמחת שאין בקנה שכן שיפוי כובע כולל וליכא
למימר ביד נמי כדי שתפשוט ונאחז (תרע"ה) וכו' ונשט טלו ליכא למימר עד

כדי תפישת יד ועד טפח הסמוך לכרם ואם איתא דבעיין נקח הקרמזה
למה לא תסורין דבנשט חבוי התלמוד שיעורין בסימנין של עוף כמו שתבאר

בסימנין במורה ונשט הדבר לפי שפיקא של דנקת (ומחלת הוושט נשטין
הדבה תוך פירייה הלחיים) ולא יכיל אינש למישחט אפילו בתחלה הסימנים

ולא לטעם ולימא שאותה פוקא של דנקת קרי שפוי כובע לא כדפרישק
לעיל ובהאי עשינא לא תשכח לא בבהמה (למדין) כמה ראיות מעשרמא

של נמרא שאין דנקת של עוף שום הקרמזה היפך כל הימאיר של עוף כשר
לשחיטה עבד:

הגרים

ואם

דאין בן באמצעי הדין פסולה
נראה טעם בדרסה ובחלדה

שאין להם דין הקרמזה שחט שלש וכו' לפי שאין אדם יכול לעמוד (לכדון
יפה אם דאין או החלד באי זה שלש דאין או החלד אבל בקרמזה נכס

לכל בן לשחט בן לולאו ומפני זה הטעם נמי החמירו כשהיה מעורפול
אין נכס כדאין זה שלש שהיה ופסולה מספק זה טעם:

פסול בשחט כל אדם או חיה או בע"ח
אשר יחיה חיותו וכל אדם או חיה או בע"ח
אשר יחיה חיותו

מחמיק

עיקור

כתב הקץ על טעם עיקור מזה נאמר משם דבשען סימנין שחוטין
בססין ונתן עקורין נכסין ונחאי לאו שמיטה היא כדאמר ר' יוחנן

עיקור

הנאמר והעיקור פטור מלפססות עבד
הרבה ויהא הקנה או חנוש ונעמט

הקנה ויהא חנוש ונעמט
אמר מהם או שניהם
נעמט הטעם שמיטתו כשירה נעמט אחד מהם ואלה שחט השט שחוטתו פסולה

תוספתא

יכל שחטה דבוק בנשט ואם נעקרה הדין נדבה בנשט
טריפה וזמן שמוטת הדין שחטה דבוק בנשט

ואם חנוש נטל מהבחי טריפה שחוטתו נדבק בבשר שעל הכלים ואם
נעקרה מן הבשר לפניו טריפה נאכלת ואיפוק איפוקי אבל אם נדלדל

הבשר מהכלי ונחוט נדבק עם הבשר ככל והוא שאמר דל תרביץ חנוש
שטעל כולו מן המי בשר והרשע לא כל שאם נעקרו כולו מן המי וכן הבשר

ואין צורך לטל בבשר שעל המי הדין אסורה ולא עוד לא אפי' נעקרו
ונדלדל חוט הדין אסורה בדין שחטתו בכח עד שיעקרו במקומות רבים

אעפ' שאחזין בטעם ונמקמות הדין אסורה הכל שנדלדל כאן וכן בדין
המיטת המחובר אין חובלתו יפה ולפיכך הדין כולו נעקרו לפניו אבל אם

נקלה דבוק של סימן בצד אחד ונדיין מחובר מיטתו מן הצד האחר הדין
זו כשירה ואין צורך לומר כשהסימן כולו מחובר א' הבשר שבעלי אעפ' שישם

שחט

המין שחט שהוא כשר עליו
הטעם שמוטתו ואין ידוע אם קודם שחטתו

נמצא

הסימן שחוט ונשטן הדין כשירה
נעקרה שכן קודם שמיטה היה מנדלדל

נעקרה שכן קודם שמיטה היה מנדלדל
ולא ידענו כדאי בשלח עפי' בסימנין ששחטו אבל אם הפס בסימנין נשחט

איפסד שיטתו אחר השקור ולפיכך אם נמצאת שמיטה ונשטתה הדין ז'
פסול הפס בסימנין שחט ונשטתה

תוספתא

שחט ארבעתו אבל אם הפס איפסד
שיטתו אעפ' שיעקרו לפי שהוא אחרון בחיוב ואינה יכולה להתנגד אלא

ואיך ידע הפס כולו או שמוטתו העור מאחוריו בבית המדרש ונדחיק
הסימנין מזה העור בנשט וכן המפסקת ואין יכולה להתנגד כל בשעת

שחטתה וכן היא אעפ' איפסד שמיטה שחטה שמוטה ונדחיק
ולא ידענו שיש מן המצוי שחטתו שחט בנשט אעפ' שיש מן המצוי

עד שייקח המעתיק ספר זה מיטת אף בתורה הבית תפס והקוף לא

תפס ולא הקיף אין מוהדין אותה תפס ולא הקיף הקיף ולא תפס אין מוהדין
 אותה וכן נמי כתב הרי מקובל על שם לא תפס יא' ויקיף ויקיף עליו הרי ו'
 ולדין ולא בקיטן בהקפה פסלמן כל שמוט שנמצא בין תפס בין לא תפס נבט'
 ששמוט להורד שלא יעשו העוף קדוש בארץ בין במנה שלא
וצריך תבא לידי עקור סימן עב' כל מקום שאמרוט בשמיטה פ'
 פסולה הדין ספק נבילה ואם אכל ממנה כו' לוקה מוטם אוכר
 נבילה שאין מוהדין מיד נבילה חלה שמיטה שדירה כאשר נעלמן במהרה כמו
 שבארנו: **וכל** ספק בשמיטה נבילה (ואוסב ממנה כו' מוטם אוכר)
 נטעם סוף שאמרו ספק בשמיטה לחומרא נספק טריפה
 לקולא' תשמיטה מן התורה וטריפה מדרבנן:
 מילתא דרב חסדא ור' יוחנן דמפרשי טעמיה
 דאמ' עד שיחטט את הוורדין יאמ' לא בשוף הואיל ונמלו כולן כאחד אבל
 בבהמה האיל נשתתה אבד יאבד לא צריך ור' יוחנן מפרש לה למילתיה
 וורדין מתקין בקון בשעת שמיטה דאידי' דמא חמיס נפיק אבס שלא בשעת
 השמיטה קריד (ואיל ואיית' הדיאן טעמיה דר' יהודה שם בלוגיה סבידא ליה:
ויש מהאונס שכתבו דליתא לר' יהודה: **וכתב** דב' אפרים
 ול דהואיל דאמ' ונמלו כולן כאחד
 (ומבטלן כולן כאחד שם דאסור למיעבד עוף שלם כולן כאחד לא בביב'
 אבל לא לקדישה ולכל' מרא שאיב דמא אבל בקדישה מאי דנפיק מוהדי'
 מעבד בחבש' ומאידנא נהון עמ' לא לבטול כלן שלם אפי' לקדישה ונטמא
 דמילתא מטום דמילי ליה שפיר מבפנש נמחקן ומשנה ליה טיעור מליחה
 לבי שול ונפיק דמא שפיר (ואי דאמ' האו האיל ונמלו כולן כאחד הכי קאמ'
 הואיל ונפס' אותו כולן כאחד ואין מולחין אותו כי אם מעט נבט' שהייה
 במליחה ולא נפיק כוליה דמא אם לא יתבון הורדין אבל לקדישה דמלחן
 ליה שפיר ומשנה ולר' לא קאמ' אבל ממ' בשמיטה וורדין מותר בין לצב'
 בין לקדישה: **וכתב** האבד' אחר שאמ' דואן שפסל המנה' שמולחין
 ונפס' שלם עקבן הוורדין בשעת שמיטה נתבאר
 שלא הסכימה דעת קדמונא על עם שאר האונס דכבר דהלכתא טריבן ולא
 חייט לורדין לאקדוניהו בשעת שמיטה אבל צריך להקב' שלא בשעת
 השמיטה בין בשוף בין בבהמה אי בעל לבטוליה ולא כן במליחה בלא
 מליחה כדנסיך פיר' נר' השנה אומצא דאיימין חתביה ומליחה אפי' לקדישה
 שפיר אלז' דמי' וכן לקדיש' וצריך לחזכרנהו אי בעל לבטוליהו יעב':

ישראל

שאינו יודע חמשה דברים המפסידים את השחיטה נכחד
בה מחלבות שחיטה שבי אינו נשחט בינו לבין עצמו אסור
לאכול משחיטתו לא הוא ולא אחרים והריגו קרובה לספק גבילה והאכל ממנה
מכין אותו מות מדרות אפילו שחט לפתא אלבעה או חמשה פגמים שחיטה
כשירה והרי שחיטה זו שחט בינו לבין עצמו נבנה והקורבן אסור לאכול
מסנה הנאיל ואינו יודע הלכות שחיטה ודברים המפסידין השחיטה אפילו
שיפסיד השחיטה והוא אינו יודע כוון ששה או דם או שחט בסכין פגמה
וכיוצא בדברים אלו בלא כוונתו **תוספתא** וכתב הרשב"א ז"ל ואפילו
אמר בדין כי שלא הייתי ולא
ולא הנישני ניש ממדין עב' כתב הר"ם מקוצי בשם רבן ז"ל שחט בשם רבן ז"ל
סאין יב"ד שידע השוחט אותן חלוקין שהם והחליד במיעוט סימניו וכיוצא בהן
נכסיתתם בהן יחמיר בהן אבל דאין לו לידע ההיא דשהיות מצטרפות שיהיו
דבר הקצול עב' וכן נמי כתב הר"ם ידאס ז"ל וז"ל כל מי שידע פשוט
של הלכות שחיטה אע"פ שאינו יודע דמדין קיון לית לה בה דתא חסד
נמי מסתפק להם כמה מילי בשחיטה הילכך כיון שידע פשוטו יודע לית לה
בשינוי שחיטה ולשאל על ספיקו דיו עב' **ישראל** היורה הלכות
שחיטה הרי זה לא יחוט בינו לבין עצמו למתחלה עד
שיחוט לפת חסם פגמים דבות עד שיהיה דגל ונרד ואם שחט תחלה בינו
לבין עצמו שחיטתו כשירה: **היורה** הלכות שחיטה ושחט בפני
חסם פגמים דבות עד שיעשה דגל ונרד הוא הנקרא
מומחה וכל המומחין שנחטין למתחלה בינו לבין עצמו אפילו שחיט
ועבדים אם הם מומחין שנחטין למתחלה
כתוב במסכת ארץ ישראל שהעיס טמחות
צורה שמה יתעצפו ויש כותבין שהעיס טמחות אבל לא לאחרים
וכן נראה דעת הר"ם מקורביל והרי"ף ז"ל וזהו ז"ל כתב שהשחיטה כשירה
בטעם כבאנשים וכן בדיקות הסימניו והביא הרבם דאיות לדבריו וכן נמי
פסקו הרמב"ם והרא"ה והר"ם מקוצי והרשב"א ז"ל: **הרש** שחט
וקטן ושחט שנתלכזה דעתו שחיטתו פסולה
שאין בהן דעת שמה וקטלו בשחיטתו לפיכך אם שחטו בפני היורה ודאב
אותו שחטו כהון ולא ידאין שחיטתו כשירה: **וכתב** ראיה
הוא ז"ל שאין מוסרין להם לשחוט למתחלה
ול כתב שמסרין להם למתחלה אם יודעין לאמן ידיהם עב' :

יח

מי שאינו ידוע אצלינו אם ירדע הלכות שמיטה אם לאו נשחט בעין לבין
 עתבו שוטר אחריו אם נמצא ירדע הלכות שמיטה שחיתו כשירה
וכתב הרשב"א ז"ל וכן דעת כל הנפוסים ז"ל ואין לאו מהן ולשאינן מהן
 מוחזקים מוסרין וכן לכתחלה ולא עולף וכן ירדע
 המצוין ז"ל ע"ב: **הרי** שראינו ישראל שחט מדרחוק והלך בן
 ולא ידענו אם ירדע הלכות שמיטה אם לאו הרי זה
 מותרת דרוש המצוין אצל שמיטה מוסרין הן: **מי** שאבר לו צדי
 או תרגלל ומצאו שחט בבית מותר שרוב מצוין
 מוסרין הן מציאו בשוק אסור שמא נתעבד ופסוק הוטרף וכן באספה שבבית
 שחטתה וקרי הוא מבין ושמע ודעתו נכונה הרי זה
 שחט לכתחלה וכן מי שאינו שומע לכתחלה
הסומא לא ישחט לכתחלה אם איך אמרס דאין אותו נאם
 שחט שחיתו כשירה: **תוספתא** והשוחט
 בבלה בלא עד דין כסומא שלא ישחט
 שמא יקלקל שחיתו נאם שחט שחיתו כשירה והה"ב בוס בבית אפ"ל
 ויש מי שכתב שלא ירדע הלכות שחיתו לכתחלה בבלה ע"ב: **נכרי**
 שחטו אצל שחט שפ"ט ישראל בסכין ופ"ה ואפילו היה
 קטן שחיתו נבילה ולוקין על אכילתו מן התורה שחט וקרא לך ואכלת
 מנכחו מאחר שהנכרי שלא יאכל מנכחו אלה למד שובחו אסור נאין
 חמה לישט שאינו ירדע הלכות שמיטה ונדר נולד נדר כדבר שאפי' נין
 שאינו עובד ע"כ כמין נין תשע שחיתו נבילה
תוספתא ופ"ה ונדר מחרש ושוטה וקטן דאיתו לא מכוון
 לכסוס ולא בן דעת נכרי אבל נכרי מחטבתו לע"ה וריא נכרי מתיר
 ואפילו אמרו לו עשה עבד דעמינו לא מהא דנ"ה אדעא דנפשיה קא
 עבד ואפילו נין שאינו עובד ע"כ כנן יסעל אצל שירדע הלכות שמיטה
 שחיתו נבילה ושמעתי נעם מפ"ה שאין קראים אדם וזהו מסמך
 לסחיטת נין נפלה הסכין ע"ב: **התחיל** הנין לשחוט מיעט
 סימנן ונדר ישראל או שהתחיל ישראל נין הדין
 פסולה עד שיגמר לשחוט לישראל מתחלה ועד סוף אבל אם שחט הנין
 דבר שאינו עשה אותה נבילה כנן שחט חצי הקנה בלבד ונדר ישראל הדין
 כשירה: **ישראל** המשוחרר לע"ה לעבירה מן העבדות טר
 תורה שהיה מומחה הרי זה שחט לכתחלה

פי ואפילו היה אונס נבילות לתיאבון ועדיך ישראל סעד לבדוק הסכין ואחר כך
יתנגה למטומד זה לשחוט בה ספסל שחוקה שאינן טורח לבדוק:

וכתב

היטבא זל מאס שחט בלא בדיקת חסס: ויש לו סכין יפה וסכין
שאינן יפה ואומד בדיקה ונחמתי: ואם יש בידו בשחט ויש
שם טמאים ומקולין ישרא לאמון לזכר מן השחטות לחיותי: ואפילו עוף שחוט ש
שאינן נסביר במקולין ואמון למד ישרא מומחה כשר שחט לו: ואין עדיך לזכר
פסול: אעפ שאינן טורח לתקן הסכין טורח הוא ללכת איבער הסכי לשחוט: עב:
היה משומד לעל: אם מלכל שבתות בפרהסיא או למין וזוהי הסופר
ואם

תוספתא

בתורה וכמוהו דביע דרי הוא כתיב ומוך נשמטתו נביא:
יש הורו דהם למשוקד אולם נבילות להסגסג שדיען כמין יב:

מי

שהוא פסול לעבדות בעבירה מן העבדות של תל

תורה הרי זה

שחוט בעל לבן עשבו אם הוא מומחה שאינן
מטח דבר הישר ואונס דבר אסור שזו חוקה על כל ישראל ואפילו הרשעים מהם:
הערוקים והבייתוסים ותלמידיהם וכל הטועים אחריהם

אבל

שאין הם מאמנים בתורה שבכל שחטות אסורה: ואם שחטו
בפסול הדין מותרת שאין אסור שחטות לא שטאן ויחלוקו שחטות והם
אינם מאמינים בתורת השמיטה לפרך אינם מאמנים לומר לא קללה

כשדיו

ישרא במדבר לא נטעו עם שמיטה אלא היו נחמין או
סומטין ואונסין שטאן הניס ונטעו במדבר: טעם הרוצה

לשחוט לא ישחוט לא שלמים שטאן איש איש מבט ישרא אשר ישחוט שור
או טב או עז למען אשר יבאן בני ישראל את נביהם ונז' ונבחו ונמי שלמים ליי:

אבל

הרוצה לנחור ולאכול בעבד נחור ואונס ומצור וזו אינה
טענה לדורות לא במדבר בלבד בעת הישר העמידה ונטעו

שם כשננטעו לארץ תאמר העמידה ולא יאכלו חזקין לא בשמיטה וישרטו
בכל מקום לעולם חזק לעדה ש' כי יחיים יי' אלהיך ונ': וזאת מצדך ומצדך

השוחט

וזהו: וזו היא המצוה הנקראת לדורות לשחוט ואחר כך לאכול:
זאת המצוה נקראת אחד בהמה דקה ואחד בהמה גסה

בהמה

דקה שפטה דיה: ולא החזירה אסורה
לא חיותה נפש בלבד אבל ברגל בן פסטה

ולא כפפה בין כפפה ולא פסטה כשירה שדיים כבדים ל הבהמה: לפי
שהם רחוקים מן הלב ומן הראש ונשמד וסב שתי בדיה כבדים עליה אם לא

היה לה מעט חיות לא היה לה כל לא ביד ולא ברגל לא לפשוט ולא לכפרס
 לפיכך בין ביד בין ברגל אם פשטה אעפ"י שלא כפרה אין כפרה אעפ"י שלא פשטה
 כשיהיה **כשיבשה** בזמנה כשיהיה וכן אם הטילה דש **א**
 מותירות כשיהיה ואם שומרת פסולה :

היתה ונעה אם קולה עבה כשיהיה ואם נחרך פסולה והנה בבהמה דקה
 לא נהבדר **וכתב** ה"ז זל דמוסוכנת כשיהיה ידק פשוטה וכפפה
 בדברי הרי"ף זל ונראה לזו דקלסדה כשחמור

כהא דשרי ומוסיף הוא עם דברי הרב עב' **וחיה** אפילו הנפה הרי היא
 כבהמה דקה לפיכך כפי שהיא קלה **ועף** אעפ"י שהוא קל בתנעלותו לא החמירו בו לפיכך כיון בבהמה

דקה (הטעם לפי שאין כח חיותו נדול ולפיכך במעט חולי אצמ
 כחו ואם נתקן חלו עד שקרוב למוות ולא היה לו כח להפסק אפי' בעטן
 לטעם בגמ' אמר ולפיכך אם לא דפקס לא בעטן ולא טעסס לא בוגבו
 הרי"ף פרק טז **ואיזהו** מסוגלת כל מי שמעמידו אותה
 ואינה עשירה ואפי' **וכתב** היא אד זל לא שמעמידו אותה בידים דהייא אפי' (כ)

עומדת לא כסוס היא עומדתה דמנעשה עין בעלמא היא לא שמעמידו
 אותה בנערה או במקל ואינה עומדת ואם עומדת היא מותרת עב'

וכל מי שהיה בחזקת בריאה אעפ"י שאין בה אחת מכל אלה שייבנה
 מפרסכת כלל מותרת **ואמרו** משמן של גמולת

זל שלא נאמרו להגיד בהמה **והדברים** משמן של גמולת כיון לא נאמרו
 והנה אם קנה מוסכנת מן הני דרוקא כשהוא של ישראל וחסדא אמרו משום

דבהמרה חסדא על ממונא של ישראל וכתב הרשב"א זל ודבריו אמרו עוב היה
 להם מדת חסידות ולא לכל אדם אמרו עב' **והדברים** שנהגין בלא שחיטה הם ארבע מינים זל

ה' דגים וחבצים ושלל וכן פקועה השלשה מהן נהגין בלא שחיטה ואפי'
 מדבריהם (הרביע מותר דבר הערה לא שטען שחיטה משום מראית העין)

דגים וחבצים אין צדיקין אפי' נהרגו כיון שביאר בהלכות שחיטה
 השלל מותר בשחיטת האם בן פקועה טעון שחיטה משום

מראית העין **וכתב** הרשב"א זל השלל הוא הנמצא בבהמה
 בשעת שחיטה (בן שהוא ח' בן שהוא מות בן שהוא בן בשעה

בן שהוא בן שמונה טטר בשחיטה האם זל וכל בהמה מפרסכת פרסה לעבדת

נרה בבהמה אונת האגל: ספי השמן נה למדו הכהם בבהמה האסל: ין
 מי שאוסר בן תשעה חי' והדעה סמלית כדברי המורדן: ברא בשלל הפרדים
 על פני קרקע טען שחיה מסוס מדאית העין טמו שיתבאר: ברא בשחט את
 האם שחיה הראויה ונמצאת בשירה יאכל השוחט ונתגבל בידו ואפילו טחט
 בראיו ונמצאת טריפה אין הולד נטר בשחית האם טעם שחיה טלל הועיד
 להלך האם לא תועיל כלל לבתור העובר: לפיך השוחט את הטריפה ונמצא בה
 בן תשעה מה או בן שמונה בין חי' בין מת: **מצא** בה בן תשעה
 חי' שנחטף ופותר שכן תשעה חי' פתיר עצמו **מצא** בה בן תשעה
 עצמו: **ארבע** סיסטן יטלן לכן תשעה חי' סימט האם וסימטו
 טלל נטר בשחית האם: מתיר עצמו במימנו

תמו חלבות שחיות בעז משגב בצרה לעתירת רין כלי הרם

מצות עשה לבסות דם שחית חיה טהורה או שחית עוף טהור
 שטאמר איש אשר יטור יצב חיה או עוף אשר יאכל נספר
 אנתמו ונסחו בעפר: ולפיך חייב לבדק ברא האם אקבן עכסו: הרם
מאימת סבדך: או קורם הכסוי: ויא עד אלה הכסוי: וכן דעת
 הרמב"ם וז' וכן נביי חב הדשטאטל: וכל מאימאס מברך
 ספסח: אלה מברך: שז' חברה: תלוי בשחית: ויא: שאם שחט שחיה
 שאינה ראוייה פטור מלסבות: וכן שכן נמצאת שחיה קורמא: וכבר התחיל
 במורה: ואן אפסר לו לבדק עובר לעשייתו: ולפיך ונמר מצותו שהתחיל
 בה ואם מברך: וכן הורו סמית דבותי: נחי: טפס: עפס:
כסוי הדף טוף: במזומן: ושאינו מזומן: לא נאס: יטור לא בזה:
 ומה: בחולין נאית נאס: במקדשין: וכן קדש מנבח: וכן קדש בדיק הבית: אם
 עבר נשחט אינו חייב לבסות: **שחט** חיה נעוף: אלה הקדשין: אם
 הקדש אלה חייב לבסות: **כלאים** הצא מן בהמה
 וכן החיה: וכן ביאה שהיא ספק בהמה **השוחט** ספק חיה חייב
 לבסות: נאית מברך: לחול בשבט: חייב לבסות: אחר השבת:
תוספתא אבל אינו מכסה עד אחד השבת: לפי

שלא נהנה שבת לרחוקה אלא למה שערך לחולה דהיינו השחיטה אבל
הכסוי אינו מעבד הפסד מלאכות ואם ירשמו נטר במזגאי שבת מייב לססור
נהל מאיד זל נל סוף המאורות שאם היה לו אפר מוכן לסבות בן טואה יש לו
לסבות את הדם ואפילו שבתה עם
רשמו נטר אחד יט סכסה את רמון

השוחט

השוחט תוס
נלס אס שחט פבססין אחד וישוחט חיה ונסכה את דמה ואחס שחט
עוף אין ערך לבדד לא על השחיטה ולא על הכסוי וכלבד טיחיה בדע
מחלה וכן הכסוי הפסד לענין ברסת השחיטה ולא השחיטה לברסת הכסוי
חצו וכן נמי מה פרשטא זל וכן אס שחט מחלה מיה או עוף נהיה בדע
מחלה לשחט אריהו בכהמה מבדך תחלה על שחיטת חיה או עוף ויסכסו ואחס
שחט בכהמה בלא ברסה אצל אף לא היה ברעמו לשחט הככהמה מחלה ודאי
ערך לחזור לבדך ודאי נמלך הוא ולא ככניא האי נמלך ככסוי לא אפילו לא
הפסיק בכסוי אלא דשחט מרעו אין חבל עופוה ונהד מייח לוה אחיה דלא
היה דעשה ענייכו מועקדא ודאי הדר מבדך אשחיטה בדייחא לא שחט אי
שחט חמי כסוי לא שחט אי שחט בנה הכסוי אצל סמך אי בעי מוכסה מעקד
לכמה קמא ויני בעי שחט על דמא קמא ויכמי ליה להביא דמא מעקד
כיון דדעשה למיט חט מנה הכוא עוף אין חיה אחריא וכלכסוי לרמיה לא
הדר ונבדך כסוי אמר אבל האי דאמריט דאין הכסוי ספסיק בין השחיטה ודאין
השחיטה לרפיקות בין הכסויין לענין הפרסה עעמא דמילתא דאפשר
דשחט במדא ואלא נמסכה במדא ואלא דאין וכל הטמיל בשלא שח בכהמה
וסתם הנה השפחה נמסכה בראש טח בין שחיטה לשחיטה דמסכה נמבדך
אשוחט וחורר נמבדך דכל שחיטה סיסה באפי עשה היא ונקנה ליה טח
תפלה להפסד נכסה בין ברסה המוכנה לאכילה דחורר נמבדך והוא ששח
כמיל דעמא ודבד שאיט ערך המוכנה אינו חורר נמבדך דמאי דטול ברוך
כדאי פרק סידע נמבדך וכן הורה הרשבא זל בשם רמנו וכן דאי להורר
וכן אס תהיה במדנה וחסר טמירה טח ואפילו במיל דעמא כיון שעל כהן
יש לו לנאמה לא הסיו דרעה הוא ויני חורר נמבדך ולפסד בכלל ובמילה
פסד אינו חורר לראש לא פסד ספסיק וכן תהיה נמי אודיט שחט תשע
תחיה בנשע שעת בוס ימא ונסתבדא דאינו חורר נמבדך ונהל דוד
כל ליל סת נער מייחיה דאיה דברכות לא חיי הפסד דמא ויחסי אע
דשחטו וברסו כבדדי לא אפשר סה הכא דאפשר דשחט במדא דא נמסכה

במדא דא אבס שיחת חוסין ודאי מספקא ועבירה היא בעין כדאמרינן
הפסין שח בין תפלה לתפלה עבירה וליא בידין
הישר היסח ביטח חנור ומצריך ורב המדומה ול
אסא אלו תן לי עוף או סכין אין זה הפסין נהדי הוא כמו שאם טול בדרך טול
בדרך והלש לא כל המבצר על השמיטה אן על הכיסוי ואמר בדעתו קודם כסיו
אן קודם שמיטתו דבר דברים אן עמק עמקים אמרם חייב לבצר על השמיטה
אן על הכיסוי ואם אינן מורכב בין שמיטה לשמיטה דין בצרכה אחת כדשטן
פרק השטח שטח מראה חיות אן מראה עפרות במקום אחד כסוי אחד לבושי
ד ייבדור אונש שח חיה יסרה ואמר ישמח עוף ואמר מורה ד ייבדור
לענין בדעת השמיטה שאינן מוכר לא אחת וכן אונס חוסין ענין שמיטה
שהוא ערך לבצר על כל שמיטה ושמיטה שלא אמר ד ייבדור לא לענין כסוי צבד
דס שנתעבר במיט אס יש בן מראה דס חייב לבסות ואס לאן פטור
מלבסות

תערב בין או בדיס בצמה דנאין או וכן
סאן הן מיס אס אפסר שילאה מראה דס כשיעור זה אלו
היה מילס חייב לבסות ואס לאן פטור
פגם אחרת בסתן הרוח אינן חייב
מקודם ול כל אך אס נהפלה אחר חייב לבסות
השתן שעל הסכין אס אין דס לא הוא חייב לבסות
מאיד כל נגמ דאין ערך לבדו מסס לא מססו במקומן ורב העשור ול סתם
והיכא שישל דס מססה אותו מקצת דס ואין ערך לעמוד שח עד שיתמנה
לכל דס ניכסן לא מססוה מקצת דס פטור עב
דס סך קרב אס דישמוס סכד חייב לבסות
דישמוס נגד דדי הוא כמי שצטוהו הרוח
חייב בסיון לא דס שמיטה הראויה לטובלה שט אסר ייבד דער חיה או עוף
אשר יאכל ופסיכר השוחט ונמצאת נרפה אן השוחט חוסין בעורה או
השוחט חיה אן עוף שטמיר דיע לבסילה וכן חרש טוטה וקטן ששחטן בינם
לבין עצמן אינן חייב לבסות דס שחיתות
במחה מססין בעי
לכונשן ונחיתות
אמנם ובעגרת פאת דקה ובעגרת חרשים דקה ונפס ונפולפה שבתשן
סכס לן מין עפר הן אבס אס סכס ענין כלי אן סכסן אפסס אן זה כסוי ששאל
וססו בעגרת לפיכך אין מססין בעגל פ וקחמ וססין ומרסן פ ססין הית
הטקט מן הנפס ומרסן הוא קליפת הרב איה שסנמשין אומה עב שחיקת

כל סתבות לפי שאין לא מין עפר חוץ משיחית הוזהב כבוד שמסמין בה מופת
שנקראת עפר טל ועפרות וזהו כל (ואם) עד אשר דק לעפר :

מכסין

במחור הוא פוח הכבשן (בכחול) ובגדרת פסלים פי עפר
שמתקדן מן הדיחיס (ואשר) בין אפר ששם בין אפר בדים (ואם) אפר בגד העשיר
שואל מעפר שרפת החטאת (מומר) לסלות לעפר שר החטאת :

השושט

ערך שיהא עפר למטה (ואם) יסמו בו (ואם) יסבה בעפר :

תוספתא

פרטי ול שיתן עפר תיחוח למטה אם יהיה חרקה קשה וסע
אם דקף אבשם או בנסרים אבל אם יהיה קלף עשירי עפר
תיחוח אין ערך לבזל אולם מהקדשין אם לא להזמין כבוד אבשל תוספתא כפר
מיהא בעליא כראמדיין פרק השושט דמומין לה לעפר דסבה פתקא כלאמר
שכונש עפר כל הבקעה אם היא דבש (ואם) היא תיחוח מומיט דבדור בעלמא
כך פרטי ול דהש (וכן) דעת דה העשור ול עב :

וכמו

ששטח יסבה
שן נשפר וססכו בעפר (ואם) לא ססכו (ואם) אחר
שן מוקף בפסן עשמה (ואם) תלמיד בשטח לבדו :

וכתב

מקורביל אל אבל בעד שהיא עשוק בה לא יסבה אחר
אלר מייב להת לו עשרה וזבוס (אעפ) שאין את דטן ח דיע קטנות מכל אמן
למדון שלא טוב עשוק ותרך לפייס את מחבילו בעל (ומדע) דלן סכל ברכה
טוב עשרה וזבוס : שן כל אחר עשרה וזהו : מכאן סמכו דבמו ול סכל ברכה
טוב עשרה וזבוס (ומן) פרה דקרא אמן למידון דיעשן שחייב אדם לבקר מאה
ברכות בכל יום (והיי) דאלו קרא סמך ברכות עשרה וזהו סל :

והריאק

ול הביא דרש רב נחמן בר רב חסדא : אין מכסין אלא ברבר
טורעין בו (ומעמיד) דעמיא היה מוקף ברבר ואין לו עפר
לסלות שוקף עליה (מכסה) בו :

וכתב

היה ול אין למדור על כלל
בן שיש בדים מרדלי
המטה שמדל צמחים ומסין
צמחים (ואם) זורעין בשם אין מצמחין כיון מרדים במדבר ארץ מלחה (ול) היא
שטענא בצרייתא היה מוקף ברבר ואין לו עפר לסלות נל (ול) פסק היה
העשור ול (ול) זע (ואם) נחמסם אדמים שפסקן שבכל דבר שמדל צמחי
מכסין בו אעפ טאם זורעין בו אינו מצמח אבל אפר נשמרת וזהו אעפ
טאם זורעין כן אינו מצמחין ואין מרדלי צמחים מכסין בכלל שן שהכתוב
מזכיר מכלל טאר הדברים (וקרא) עפר (ומת) דריאד ול היא דאמרי היה
מוקף במדבר ואין לו עפר לסלות לאו למימרא טאם יחפור סס מן העפר
אעפ שיהא ארץ מלחה (וזהו) כן בה (ואם) מצמחת טאם יוכל לסלות :

רכין וסניב צמחין היא היכא שצמחו בעפר אחר ראוי לסכות בו
הדיא הראיין וז' אומ' רבא בשכר שאמ' אברהם נאמני עפר נאמני וכן
 בעו לשתי מציגת אפר פרה ועפר מטה' ובעו בפקדא ליהשיב
 נצי' עפר כסני' ונמשע מציגה איכא הנאה ליכא' סלוא' באפר פרה ובעפר מטה'
 יש בהן הנאה אפר פרה לעקר העומאים' עפר מטה' מטה' אשה לבגדה' אב
 בעפר כסני' ליכא הנאה כלל' **וסתב** הה' דוד ב' לוי וז' לפי' דרשב
 למדנן שאין כסני' הדס מעבב' הדסד מלאכות הדס נמי איכא

הנאה שמתיר העבד לאכילה לא לאן עמ' שאמ' מעבב' עב' : **טעם**
 למה זמן חיה ונשק לבסות דמן' יותר מבהמה לפי' שהפילה
 דבקה את עצמה מן הקמל נשרו בתוליה' והיה יתחק חשד לשיעור שבו
 עליה וספר לו הענין סלון ע' נוספר העבד ליתחק' והביאן א' המקום שפלה
 והראה לו דס בהמקום כי באת חיה אחת ושמר אודנו שלא תקונוו הכלבים
 ושאר החיות' ויא' דאדיה הוא שבא ושימר אותן שלא תקונוו כלבים' ולפי
 וסנה חיה הנאכלת לסכות דמה' : **ועוף** נמי יכח' לפי' שמד' לקין
 לקבד אתהבב אמיו כמו טפודש' כהנהומא עב' :

ובשמכסה לא יכסה ברנל' לא בידו' לא בכלי' או בסכין
 כדי שלא יתקן בקו מנה' פניין' ויהיו המיט
 מציגת ביוזת עביו' שאין הכבוד לעצמן של מציגת' לא למי' טעה אותן בה' :

נשלכ רין כסוי הדס' אהים הצילע מדי אדם' :

הלכות טריפות

איןזוהיא טריפה' כל שאין כמות חיה' כגון טריפה ארי או
 זאב וכיוצא בו ועדיין לא מתה' **וישן**
 חליים אחידים שאם אירעו בה למחש' כטריפה' וחס'
 הלכה למשה מסיני' וקם' שמונה' וז' דרסה' נקובה' חסרה' עולה'
 פסוקה' קדושה' נפולה' טבורה' : ואעפ' שכולן הלכה למשה מסיני' אין
 לה בפרש' מן התורה לא דרסה' ולפי' החמירו בה' שכל ספק שימשק
 לה אסור ובלאחד מיט' טריפה' יש בהן שספק מותרין' :
דרוסה כיצד' כגון שידוך הטורף וידרום הבהמה בידו' :

טרי

טרי

[illegible]

והעופות
בזמן נדדו מן המים והם נקראו איגודים. בעל ואיגוד
ואם ישן עיניו ויש מעט מים יש לו נדדו דברים ככל
העופות הדקים כונסו וקוצו האם לא בדרגתו וקוצו בהן וסוף
העופות הדקדים אינם דרים אלא בעוף שמותו אצל כל פניו מה
אשר חידו בעל יש לו דרים וכן דרים וטאליס אם יחב
בדקדקו בלית חסד והחולדה יש לה דרים
והחולדה יש לה דרים

געפֿורט אבט לא בברכה כלל
 דריסע אל מביה ולא בענף ולא בברכה שאין עושה
 כחששין קצות טעם כלכל
 דריסע דף אין חוששין אס לא טעם
 לביה חללי אין ברוך שמא אחר מן האידים שערפֿים פֿקידה כמו
 קצות אס כח לבית חללי טעם אס אל בברקה האידים שערפֿים
 פֿקידה וכן דעת דף אל דברקה בכל האידים שערפֿים פֿקידה סוף
 והשם אל פֿי לא סוף בברקה לפֿי שאין נחם דף טעם בעצ משע וכן דעת
 העוור והחכם והרשע אל
 דריסע אל מחיים אס דרס
 וזהו

[illegible]

היהו האדם האדום טעוק ויזר ושדף עד המינים אבא אס אין נס ארסיות
אעפ שיש במקום אר איה טרפה אבא בורקין איה מכב היר ונא
האדום הבשר ננך נב המעש עד
ואם ויזר מן החבורה הדי איהו הבשר נש
שעשה כבשר טרופא

בט המעש כולו חסר וטריפה: ואם דרם כנגד הסימון משיארימיו
הסימון עצמו כל שהו ממנו.

הבשר כנגד הסימון כל שהו דוידא מיקלא קלא: ארר שבעם
בין השוורים ונביטא מזה צפור בנן של אחד מן חוששין

שלא איר דרסו: ואסורין עד שיברקין אבל אם היה טעם והם מקדקין מלא
מידאמו אין חוששין לפי שטעמו ממנו הן מקדקין: אם קטע דאט

אחד מן השאר מותרין שבער במד בזה: וכן כשהרץ אבל
אם לא הרץ חוששין לכולן: וכן אם היה טעם וכן שומקין אין חוששין

להם טעם הריק להם הם מקדקין: ספק כבש
הטורף ספק לא נכנס וכן אם לא נדע אם הטעם מן החור

הדרסין אם לאו אין חוששין: וכן שוף שבעם בין העצים או בין הקטע
ירטא דאטו או צאדו מטעם דם אין חוששין שמה נשרא אבל

אומדין שמה בעץ נח: כתב הרק וז' אומן העופות הנענן עב
ידי טן ודמתייהו אין לבערם מטעם דער דטליף ידוה לא

שדי ארס דער השנא מאן נעדיה דיטו קורס דמטא קמן שלף ידו ונחמה
אחרי טן: ומה שאנו דאין המיד חמול נלחם בתל ענפים בבית ונימק

מחי יתה: בסיופיה אפי' הכי אין לאוסרין דמיי' לן כרב אפי' א
דבמקום שאין מצוין אין דריסה עב: ולעולם אין דריסה אלא

בסוף כשדושה לבו יא ידו מן הנדרס: וכל הכבש
דאמדין אין דריסה כשב הרב אפ' וקט' ל' דוד הכהן שאין

לא לאסור בהמה או העוף בהאדים הבשר כנגד כל המעש אבל וראי'
אם טעם עד החלל צריכה בדיקה טעם טעם אחד מן המעש: דלא נדע א

מקין או מחט: וברוב ספיקי דרסה אולי' לקולא לון אם נשתק לטן אם
נדרסה או לא נדרסה: יש ספיקות דאנליט לחמרא וצריכה בדיקה עב:

נידר אחד עשר איברים הם טעם טעם אחד מן החלל
במטהו טריפה: ולן וכן הרבין חוששין קרס טל מוח

הלב עם הקנה טל: והמרה וקנה הכבד: והקירב: והמחמם
ובית הכסות והדקין והדאיה עם הקנה שלב: עזות יס

לן לונש' דמיון ארס: והפנמי לון אם טעם שני האחר
מה נעדיה קרוב טעם אפי' זה טעם טעם זה בטעם במקום הראוי

לשליטה הדי' טן נעדיה: וכן טעם טעם במקום פקב או במקום אחד אין
השמיטה מונעת בה: נמצא קוץ עמד בנשט הדי' זה ספק

לחיות

נבילה שמה טקב הוושט נעלה בו קרוס נאית נראה אבל אם נמציא הקוין לאח
לארדו בוושט אין חוששין לו שכל בחמות מדבריות אסלים קוושט המיד נכן
כשהטוחט מלטט הטעיה מנאיר העוף פנמים מתבוסס בדם או העד נקרט
עמו אין לחוש לנקיבת הוושט בכך אין לסלקה הקב"ה כר פסח הדשבה ול
וושט אין לו נדיקה במחוז אם מבפנים כיצד יעשה הפסח ונדרקוואס
נבליא ענין קרוס דם בדרוש שהוא נקב :

הוושט

טמא העד החי' לכן והפנמי אדום בין בגוף בין
בהמרה טריפה והם העלגור ול מרב ואם נמציא וושט שט עורותיו אדומים
או לבנים ההוא טה טקב זה בלא זה נסירה דוראי אין ריעה לא באחר
יש אסרין אפילו בבי האי ונא נסרב הדשבה ול דאני לחוש לרמיהם :
שעלה בוושט מחמות מכה אינו קרוס ואינו מססידו לפי
שסופו לנקב עב יד המאכל שבעה לטס ונקב שאר

וקרוב

המקומות שנקיבתן במשוחן שאם עלה בנקב קרוס אינו מושל :

תרבץ

הוושט הוא מקום שאינו דאני לטחיהו מן הוושט ולענין טריפת
דינו כוושט שנקיבתו במשוחן :

כמוה

שבראש בעצם

יש בו שט קרומוח ואם נקב הענין הסמוך
בכבר הדין מותרת בלא בהמרה חיה נעוף היבשה אבל בגוף של
מיס כיון שעבר העצם אלף טל טקב הקרוס טריפה הואיל וקרדו קר
ואונות המצויות במים הדין כן כעוף של מים ואם נקב המחתן אפילו בג
בהמרה וחיז טריפה נאדוט לקח לו דור הספן בן הדין יתח הספן ול כהב
נקב הענין ולא המחתן או המחתן ולא הענין נסירה דאיעל ערפת
בהמרה עד שינקבו ששהם ואם נקבו ששהם זה כעוף זה כיון דמנח
נהי אפסר דייט בעור הקרבן נסירה נקיבת הקרוס במשוחן מן הפנים
ולפנים ופסין עצמן כלפנים מן הפסלים ולחוף דייט בדובו כחוט הסדרה
וכן כהב הדשבה ול שאם נקב הענין ולא המחתן ולא הענין נסירה
למסך בשדרה מן הפסלים ולחוף והוא מתחלת

ומשיתחיל

העורק שנקב מותר עד רובו

והמוח

עצמו שנקב או נעצמו כמך ש' שנתגרד ונעל מן
העצם כיון שהקרוס קיים נסירה ואם שפר כמים או כדיון נעמטה
מפני חוס האש אלף שהקרוס קיים טריפה
לביה חלליה בן חלל גדול שט שמה בין לחלל
ימין טריפה ואפילו במשוחן אבל אם נקב הבשר ולא הפניו לחלל נסירה :

הלכ

שנקב

קטן טה

ודוקא

עב ידי חול' אבל על ידי קוץ או מחט טריפה שמיא נקב אחד מהאיברים שתיבתו במשחן וכתב הרשב"א ז"ל שאם נמצאת

וקנה

הלב והוא המזכיר קנה' וזהו המזכיר

המורה

שנמצא ואין הכבוד סותמתה אלא שהנקב סמוך לכבוד טריפה ואם הכבוד סותמתה מותרת: כלומר אם נקב במקום שנגרר

נרענה

בכבוד שזן דרך נרענה והוא ליה סתומא מעליא: נמצאות במרה אם היא כזית שראשה חר אסורה

שהרי נקבה אותה כשנכנסה ולא הכר הנקב ממש שזנבל פי הנקב ואם היא כזית שנגרר ממנה שאין ראשה חר אין לה שום שטמא נקב

המיעוט ויטא ונקבה ופ' המרה אחד שאין לה עוקץ לנקב כה אלא ודאי

אמרו שנקבה נכנסה ונשתלשלה בכבוד ונכנסה במרה דרך סמפון המרה

שפתוח בכבוד ואעפ"י שלא ינסו עבשיו לכווץ דרך אותו סמפון יש להמיר

שמה נהפך שם או מרוב נענוה הבהמה נדחק ונכנס שם מעט מעט:

ונתב

הב' נענוה וז' דאף' כדענת היתל מסתברא דוקא כי ליכא למירריתא קמן אבל אי איתן קמן נפיא טלימיתא שריא כז

כדפסקין ופ' מחט שמיא נקב בריאה דכל' ליכא דאיכא למימר סמפון

נקב ואלא כשרה' הכא נמי מאי דנריך דתם טריף הכא נמאי דמסטר

הכא מסטר דתם וכן דעת הר"ש ז"ל: המרה טריפה בין

בגוף בין בבהמה ויש מן האומם שהתירו ופוסקין

זה מדרבנן בכבוד שישת'יד בו סזית במקום מרה מסע דבמרה עצמה לא

קפידין: ויש מן האומם שהתירו שיעוף שלא נמצאת בו מרה

שטמאין הכבוד הנמצא אחרת אם יש בו טעם מר מותר ואם

לא אסור וכן פסק הרשב"א ז"ל: וכן אם לבס מרה וטמאין

שן תולדת מינפס: ויש מן האומם שהתירו שיעוף וזה עשר

שאינו מרה ואין לו

דאיה שאין למדין ממין לשאינו מין:

ואם אין לו מרה בבכד אבל יש לו למטה סמוך לנפיו

נמצא שני מדרות או שני מעש וכו' וצא בהן דוקא כשהמדרות סמוכות וזו אינה וזו נדבוקות

עב ידי חול' אבל על ידי קוץ או מחט טריפה שמיא נקב אחד מהאיברים שתיבתו במשחן וכתב הרשב"א ז"ל שאם נמצאת

הלב והוא המזכיר קנה' וזהו המזכיר

שנמצא ואין הכבוד סותמתה אלא שהנקב סמוך לכבוד טריפה ואם הכבוד סותמתה מותרת: כלומר אם נקב במקום שנגרר

בכבוד שזן דרך נרענה והוא ליה סתומא מעליא: נמצאות במרה אם היא כזית שראשה חר אסורה

שהרי נקבה אותה כשנכנסה ולא הכר הנקב ממש שזנבל פי הנקב ואם היא כזית שנגרר ממנה שאין ראשה חר אין לה שום שטמא נקב

המיעוט ויטא ונקבה ופ' המרה אחד שאין לה עוקץ לנקב כה אלא ודאי אמרו שנקבה נכנסה ונשתלשלה בכבוד ונכנסה במרה דרך סמפון המרה

שפתוח בכבוד ואעפ"י שלא ינסו עבשיו לכווץ דרך אותו סמפון יש להמיר שמה נהפך שם או מרוב נענוה הבהמה נדחק ונכנס שם מעט מעט:

הב' נענוה וז' דאף' כדענת היתל מסתברא דוקא כי ליכא למירריתא קמן אבל אי איתן קמן נפיא טלימיתא שריא כז

כדפסקין ופ' מחט שמיא נקב בריאה דכל' ליכא דאיכא למימר סמפון נקב ואלא כשרה' הכא נמי מאי דנריך דתם טריף הכא נמאי דמסטר

הכא מסטר דתם וכן דעת הר"ש ז"ל: המרה טריפה בין בגוף בין בבהמה ויש מן האומם שהתירו ופוסקין

זה מדרבנן בכבוד שישת'יד בו סזית במקום מרה מסע דבמרה עצמה לא קפידין: ויש מן האומם שהתירו שיעוף שלא נמצאת בו מרה

שטמאין הכבוד הנמצא אחרת אם יש בו טעם מר מותר ואם לא אסור וכן פסק הרשב"א ז"ל: וכן אם לבס מרה וטמאין

שן תולדת מינפס: ויש מן האומם שהתירו שיעוף וזה עשר שאינו מרה ואין לו

דאיה שאין למדין ממין לשאינו מין: ואם אין לו מרה בבכד אבל יש לו למטה סמוך לנפיו

נמצא שני מדרות או שני מעש וכו' וצא בהן דוקא כשהמדרות סמוכות וזו אינה וזו נדבוקות

וזו נדבוקות שיש להן שני מעש וזו אינה וזו נדבוקות

וזו נדבוקות שיש להן שני מעש וזו אינה וזו נדבוקות

וזו נדבוקות שיש להן שני מעש וזו אינה וזו נדבוקות

וזו נדבוקות שיש להן שני מעש וזו אינה וזו נדבוקות

וזו נדבוקות שיש להן שני מעש וזו אינה וזו נדבוקות

וזו נדבוקות שיש להן שני מעש וזו אינה וזו נדבוקות

וזו נדבוקות שיש להן שני מעש וזו אינה וזו נדבוקות

עדות מדובקים ושומן מפסיק בין שני הדפנות ואם נקב האחד השני
 מינו בעדו אבל בשאר המעשים אין חילוק מהעדר דין וקולט ואם יתחב שם
 מחט אין שם עוד שנין וכן דעת הרשב"א ויש חולקין בזה ואומרים שבכל
 מקום שנתיא המחט יש משמש בגתו ולקדקק יפה אם שאר שם מקטרת
 העור שלם כגד פי' המרט מין עגור ומשירה ומביאין דאיה לסבדא זו מהאמה
 בנ מעש שנקבו ולמה סותמתו ערופה משום דלמה אינה מניעה מסבד דעת
 העור מין **מחט** שניצאת בברס בין קופא לבד בין קופא לין כל
 כשיר מין **מחט** ומשקין דחקוה: **הוא**
 מאכל שנקב בנ מעשה כגון קודש חלמית פי' הוא
 אינו נקודין לו הדפנים הטריים אטאפטרין וכיצא בה' הדין ספר ערופה
 שורא נקב ונתקן שלשת ימים ספר נקב ספר אינו נקב ונתקן:

הלעיטה דבר שהוא סם המלח בעליו של חלמית או טעלה הודפ
 או שהיא מצננה או יאן וזה דם או ששתנה מים הדע
 כשירה פי' שאינה לא כמסוכנה: **כל**
 אחר מנע מעש שפולס
 המאכל סובב בהן קוראין דין ואם נקב אחד מהן הדין נקב
 ויש מהן מלפפן ומקורין זו לפעם מזו כמו נחש שנקב וקראין הדין דכנתא
 אם נקב אחד מהן לחברו כל שירה שחביו מין עליו **ומעש**
 ולמה סותמתו ערופה שאין סתומה זו עומדת הייך
 חלב טהור סותם הערב כשר: **בני** מעש שבא ואב או כבב וטלן וזה
 ונחזירין טהר נקבו תגלן בן **בני** ואין אומרים במקום נקב נקב
 נקבין וטא נדע אם קודם שחיטה נקבו או אחר שחיטה

נמצאו נקבין אותן שם נקב אחד ומדמין בן ואם הנקב הראשון ב
 כמותו כשירה ואם לא ידמה לו ערופה שבאמת קודם שחיטה נקבין ואם
 משמשו בידים הנקב הראשון משמשו וכן בשני ומעדיין זה לזה
 במקום שיש לחלוק בסבין או עוד הטבח תולין דלא רביין בואב
 מעש שניא תולין ולא נקבו אם לא נקבו כשירה

נקבו בני שיתדו בה וזהוה ולשון הפזרה בזה לא שם אלא
 שלא הפך בהן פי' כשהכנסו לתוך החלב שלא הפך עליו ונס למחלוקתם אב
 הפך בהן ערופה **המע** האחרון הנקרא לחלוקת והוא שור
 ואין בו עקום ודבק בין עקדי הידכים אם נקב במדיו
 ערופה כשאר המעש והוא שנקב במלח הבטין אב נקב למקום הדבדן
 לעקדי הידכים אפילו גלל ממנו מקום הדבדן כולו מותר וכלכד שישתיר

הא ידיוק כבדתי: שהכבוד בתולדותיו הוא ידוק כביצה אם היה טען ואין טען מראה:

ובן

ידיאה לי טען ידיוק פסל כבדו של ענה בייתי שיש במינו מדרגה לפי טעם

המדרגה כבוד ידוק כבדתי בתולדותיו ואפשר שיטען גם בייתי ממיטע לעת

ידוק: וכמה שיעור ידיוק הכבוד כענין בט מעש כל טעמו נמצאת הכבוד ידוק ד

כענין בט מעש ולא נדרש אם נפלה לאור אם לאו טריפה בידוע שפלה לאור:

איזהו

כענין בט מעש: ראשון של כבוד חלי כענין בט מעש (נראה הראשון

הדק שבה: והואשק הנס הוא שלא כענין בט מעש ענין הדק המיון

החלק שהוא כלפי העלמות ואפילו נמצאת ידיוק באותו דבר נמצאת הדק מטיבה:

הדיאה

שעקבה טען קדומות טעם הדיאה שנקבן זה בלא זה מומצאת

ואפילו כענין הקדום העליון (וכבר טען מומצאת) (והדבר זה) ול

כתב שטיבה בדיקה בטעם מה אבל אם נקבן שטיבה טריפה:

וקנה

שנקב מן הדיוק ולמטה טריפה: (והוא מקום שאינו ראוי לשמיטה

ונקבתו במעשהו: **התחיל** בשמיטה ושרט כל בקנה

ואם נקבה הדיאה ואם נסד השמיטה טריפה: בואל

נקודת צמר השמיטה נקבה וכן כל כוונת בזה במוט:

לסמיטה הדיאה שנקב אפילו נקב לחיורו טריפה:

וכבר מפרט אחר: אבל נקב לבד הדיאה מטיבה שהבט קר נסמך יפר

ומין עליו: שנקבה נסמך הנקב בחסד שבעה במכר

אין כלום: האומא שכל במקום חמור

האותות אעפ"י שרפן מומצאת טריפה: אבל אם נקבה במקום

חמור האותות שכל (נראה המקום שרובעת עליו מטיבה) בזה בשמות מקום

הנקב שזאנות כשי' אבל אם נסמך הנקב לעצם אין מין: ואם נסמך הנקב

כעצם (כענין מומצאת) **האומא** ששמיטה נדון בין שהעבירה

חוששין לה שמה נקבה: ומפסיקין אותה נחלת מן הדיוק ש

שלא לנקב: ואם נמצאת נקבה ואין מכה בדיוק טריפה באמת קרע שחירה

היה בה נקב: ואם נמצא מכה בדיוק במקום נקב תלך נמכה (אולי) שאחר שמיטה

טריפה ששפדורה מן המטה: **ריאה** ששמיטה בדי שמים מטיבה

בלי אדם טריפה: (כיוצא) ירען דבר מן המין אולה במים

פסדן מנהג לעצם אם היה מן קור במים פסדן בכל: שמיטתין מן קור (ועליו

כדי שיצטן במורה: ואם בלוי החום במים יצטן בכל: טען מומצאת מן קור

שיטתו קרע אם אם חורה בדי שמים היא נסמך: ואם לאו בדי אדם היא

טריפה: **ריאה** ששמיטה (נעשה) סמך אלה הבקעה: או

שנתקטית שמדמה כמשכוש הקצת טריפה : **וראה** שמצאנוהו
 מקום אטום כל שהן שאין הרוח נכנס בו שאינא
 הוא טרופה וטריפה ובורקין אומה : שקרעין המקום סאיא נחפח ואם נמצא בו
 לכה מותרת : שמהרה הלכה לו נכנס בו הרוח ואם לא נמצא בו לכה מותרת
 עליו משה דין או תבן או נמצא וכו' וטריפה : אם נמצא בו טריפה ואם לאו
 טריפה : שאין הרוח נכנס שם : ואם שמע ברה הברה בשעה נפחה אם נבר המקום
 מסמט שמעו ההברה מרגן עליו שש דוק וכו' ואם נמצא בו אס נמצא בו דיוע שהיא
 נקובה וטריפה : ואם לא נבר המקום מושבין אומה פקטין וטריפה אומה : ואם
 בעצב המים בדוע שהא נקובה וטריפה : ואם לאו בדוע שקדום המרגן בלבד בקב
 והרוח נכנס בו שש הקרמור : ומשמיע הקול בשעה נפחה : והם העשור מיד
 לכל הלאה לבריאה וטריפה דאי לאו הכי מאי ידענן אי איתא מקום אטום :

וכל הנאמס האחרים כתבו שתי נפחין אומה לא היסא דאמילד דיענות
 וכן פקט הסנה : **וראה** ששפסד קריתן שלמים והקדש
 העשין שם וכל הסמפנות

וכי' בודקין אומה בכל שש באבר וכו' ואם נמצא בו מוטין לבש בדוע ש
 שטמון הסמפנות : ואפיל בסימפון אחד שטמון טריפה : **דיו** ברה
 אעבועות מלאות רוח נפס : וסם או לכה נמסלס כדבש
 שחלבה יבישה וקשה ואפיל טאבן דריון מותרת אבל אם היכה הלכה
 שחור או המים טמון או עבדן טריפה וכן נמי פקט ד יונג'ל : והראו וס
 פוסל אפיל מים וסם : כל כי' ולא איסורו מבחין לא מיישיג שמסדיח
 מבפסס כך סת ה' יונג'ל הבחין : וכתב הר דוד בר ליו'ל : וראה שהעלתי
 יצחיים פ' אעבועות אין חוששין לה : ושירה כמו טביארט : אבל איסורו
 טריפה עב' : וכן נמי סת המס אדון וקט ד דוד הסבן ול טאם נמצא בן מיד
 עבדים או סדווחים טריפה : אבל מנפא נמסלס כדבש או יבש ססלס כסודה עב'
 דריו' ול סת דכי איש : כוליא איתרה אבל בריאה הכל טריפה לא טא מים
 וסם : ולא טא סדווחים טא עבסן עבדים : נסדווחים לא שטעס מונפא : וסם
 סמפון טריפה בריאה ופסל כוליא : כך עבדן וסדווחים עב' : וכן פקט סת
 בא ול עב' :

וכשבורק הלכה בודק הסמפון שמהרה : ואם
 נמצא נקב : טריפה : והלכה לו סתב נעם אם עיר
 לבדוק הסמפנות : **דיו** דרך בדיקה : **דיתה** אינה נראית
 נקב בשהס ואין לה : שהיא אחרת
 טהרים נקבין האחת ואם שפסד בואת הסנה

וכשירה ואם לאו טריפה: שמה שזוהי הם סטורכותו לן [והרש"א ז"ל ע"ג] שבע אחר
 ואם לפי טעם עתידות לרחוק או ע"פ מותר דוחק מברק אחת מהן ומביא תשובה וסב
 השלישי לטוב כנחוב דמי: **היתה** בשם טיפול ראה טריפה וכן סב
 בה: והרש"א ז"ל סב וראוי לחשו לדבריו ואם שאר מיטע מטיפול

אפי' חסות השערה בערה: והטעם לאיסור זה ספק שהיא נראית נטלית ספק שהיא
 טיפול: בשל המאורות ואם לא נהנין בזה איסור לעולם: (וכסב
 מקורב לו וטיפולי ראה סב מחזיר מחטובי האונות) והאומר

מן המלועז בין המלועז בין המלועז: וזהו דין טריפה טיפול: ראה: מנעשה אירע במלועז
 פסילי שמיצאת בשם ספקה הלב והלנדור מלועז דאין לך בטריפות אלא מזה
 שטע חכמים: ולא אשכח: כונן וסירא לא בריא והא' אס' ויטאה סירא מקנה
 הלב טיפה: **וראה** שנתמססה וביא נפלת חתכות חתכות

כשתלן אותה טריפה: שמיצאת נקובה
 במקום שיד הטבח ממשיכה בו ולא טרע

א' אחד שחיש עקבין שם נקב ארץ ופדמין אותן כדרך שעשין בבע מיעב
 ומדמין מריאה של בעמה דקה לבעמה דקה: וספקה לטפה אבל אין מדמין
 בבעות: **וכתב** זה דוד בד' לוי: וז' מדמין כחב טי' הסכמין כל האנ

ול דאין: השתא לא בקיאין בהך הקפלת ואין מקיפין סלל לא
 בריאה ולא בבע מיטע ולא בקעה: וכן נמי דעת הר"ז ז"ל: וביאר ע"ד דאפי'
 הנפילה או בעבורה לא סמכין אנפין לפי שאין אנו בקיאין בבדיקות: אבל
 ר"י אומר אין לדין לא מה ששעל רואות: אבל טוב הוא ללביא עשוי כל הטבחים
 וכל הבקין אים בדבר כי היכי שידון כשורה: וכן נמי דעת הרש"א ז"ל בכך

הבדיקה אין לדין לא מה שעשוי חיות נס': **וכן** נמי אשכח דעבר רב
 אש: כי היה אתו טריפה לקמיה מיכנף ומיית:

כי היכי דלמטיין שבה מכשודא פ' חתוכה קטנה מהקורה במסכת הוריות:
 נקב באת מן האבובעות טריפה: **מחט** שמיצא

מריאה כגון שהרש"א בזה במשניות
 במוכה אך עדיין הריאק שלמה ספקו ולא טריפה בה נקב שלא יטאה לחזין

המחט: ע"פ חזין אותה: ואם לא יא' דרחו בדודע שלא נקבה: ודרך סמפונות
 נכנסה ונשירה: ואם מחטבה הריאק קורס הציאה נכחב: (נמיצאת בה המחט
 דרי' אסורה שהדבר קרוב שנקבה) ומנעשה בא בזה במחט שמיצאת בריאה
 כגון במסר לאחר חתוכה: ואסרו את הבהמה: וקוד שמיצא: וקוד המעשרת
 נמנו ונמרו שלא יחיר מוטע שהאיסור אינו ראי' לא מוטע הספק אסרו בהמה

ת

שאי אפשר לבדוקה בנפיהם ולענן ממון המוניא מחבירו עליו הראייה
ומקצת מהלוקחים משכנ המוכר ונענן בהם חכמי התור כמ' ואם הידיא
שלימה אפילו נאסל בהשד סביב המהט אין בסך כלום דחשון מבפנים
לאו שמיה חקדון ונבא ליכא לאיפסון בין קופא לבר בין קופא לען
ואם נמצאת בסמפון הנדון של דיאק ג' כשירה דרך קנה

בנסה ודרך הסמפון באה ודוקא נמי כי אתא דיאק טלסיה
קמן והט' ול כבד דאפיל בריאק קחט שנמצא בה אי קופא לבד טרפה
אפילו היא שלימה
תולעת שיהיה בריאק שנחבט
אותה ויציאה כשירה
נקבה ויציאה פ' לפי שהדגשה שחוס הטבע אפס כמות הבהמה

דחקה לציאת לבקש חמימות ונקבה ואי אפשר לומר שבגד הבהמה
בחייה יציאה לפי שאי אפשר לנולעת לנקוב מתוך ערלת הדיאק שם

שמרחפת תמיד בלי הפסק
כתב מדשטא ול דיאק שהאדימה
בן כולה בין מקצתה כשירה
תק שבארומים שאין אדמימותה שא שלט בטבע בה דמה ויס' מי

שאוטר כשהאדימה הרבה ואיט נראה כן עכ' והל' יונה כתב היכא
דחוט שמורקבה הרס טענת שמיטה ואדמימה חוששין לה וצריכה נפוחה
לפדח ולדעת דמי' והדף ול אי לא ידענן מהיכן נתפשט הדם בריאק
טפחין אותה ואם לא נחבט טרפה דמחמה מסה אהא לה

ויש מראות בריאק שאם נחטמת בהן האבר הרי הוא כמות והרי

הוא כנקוב וחמשה מראות הן בריאק שאם נחטמת באחת
מהן אפילו על שיהיה כולה כמראות הפוסלות אותה ואין שחורה כדן

אסורה עד שיהיה כולה כמראות הפוסלות אותה ואין שחורה כדן
אין ידוקה כטעות פ' הדב בעל הערוך בשם רב הא"י שהוא צמח הנדל

דנאם הקונים שבענן כבצע הקוב' והרש' ול פ' מלן בענן אן כענן ח

חלמון כיצד או כענן מודיקא והוא היצח שצונעין מן הבצנים טפחין

אדום מש' ונטה לדרך והנמצא כענן מדיות שלדקל אוסרין אותה מספק

אחר שהוא קרוב למראה האיסור והכלל כל מראה ונכח טרפה ואדום
מראות מותרות כה' שחורה כמחול או ידוקה ככרתי או אדומה כס' או

כמראה הכבד ככלל המראות כשירה ואם הייתה כולה טלסיה
כמראות לא כשירה ככבדא כשירה בבשרא טרפה פדש' ול כענן
כבדא והל' ול פ' במשנות ואין אוסרין אותה במראה האיסור

גדר טעמין אותה: ואם תמיתה תעבד הבהרה אסורה: ואם תהפכה למראה
המותר כשירה: (הטעם כי הריאה כשהיא כחיים נפומה היא וכן הורו קראו עליה)

ריאה

דקיימא וילדי נלדי יש מפרשין בעין מצורע אונכמי אונכמי בעין
כחלא חזותא חזותא מונע דמרתכרדא בכו ריאה כעין ידוק:

כלל

כברתי טריפה: לכל העונות כל אבר שאמרע טעם נקב
במאמו טריפה: כך אם טעם טעם טריפה בין טעם ביד בין

טעם בחלי בין טעם אחר ממנו: וכן אם נבדא בטעם איברים מאותו אבר
שכל היתה כטעם דמי: טעם אחר מן המינעם או טעם המרה

כיצד

וכוונתו בחן טריפה: בבהמה בין בעוף: חסרה
כיצד טעם איברים הם טעם חסרה מניעם טריפה: (א) הן

הבורק

הריאה והנפס: אית הריאה ערך שיבדוק אורה בין שני
העונות טעם: תבא נסרכת בסומן טעם טעם העונות

וזהר

טעם יפתח הטרפשא יותר מראי אא כו
טעם ידיו: אולי יש שם סירסא (חותרה) ושמענו כי הדי

יוסף בן פליטול טעם הריאה לא מקר הטרפשות בסכין לעולם אא
בפרטו מפת חששא:

נהנה לרדע בדיקה הריאה: מניין
טעם בדיקה:

ריאה מן העורה דכתיב וישחטבו ויתאחזו כלל: כח
במדרן: ריש ריאה אקס אותה שין טעם בימין וטעם בשמאל

חמשה

וי' וזאת טעם: אונות יש לריאה טעם בימין
טעם משמאל טעם טעם:

פגה כעין פטן: וכד ימין ממנה און קטנה טעם בצד האמנות ריש פה כח
בפני ענמה: וזאת העור הכח און וזאת הקטנה נקראות שטעמא דוהרה

חסר

מפת טעם דומה לווד נאמס מן המנין: חסר מנין האונות
טעם טריפה: ואם בימין לא נמצא טעם אלא טעם זארת

האון משלמת הכעין טעם בצד ימין וטעם בצד ימין מנין: והדי מקור
ול כתב דאמא משלמת אפילו בימין כיון דלא קיימא בדרא דאון:

נקבה

זאת האון אעפ שחכים טעם סותרה טריפה (זה) לכל
הדין טעמיות מקומה נקראות שטעמא וכל היסא

דסריא טריפה: והלא צד ול התור פגע אחת בטעם כפף נב החבורה
שטעמא סוכה באמצע בין אונא לאומא כעין החתך לפי שהיא מן

מקומה (חשבי לזה מקום לריאה לא היתה בבהמה אותה האון טעם

מנין
פ

מנין
ט

והוא ישיבה בה משין שאר האומות שהרבה בהם יושן שאין כן אותה האין וכן
מנהגו יושן מקומות אוסרין אותה ונעטעמא דוורדא שאין לה כוס כלל הד
משה בר יהודה שאנסרין אותה וכן אם נעטע מחתוכא דאוש נלמטה אסורה
שאין מתדין אותה לא כי איתא מחתוכא דאוש נלמטה ולא דאיתא מי שנתן
כזה איסור

וריצה

שנמצא בה שטח ונודות כתב הרשב"א וכן
משום שטח ונודות וכן דמשיכה וכן המנהג בנפילות אף
והדש וכן פסק תוס' וכן נמי פסק הר"ם מקורב' וכן אם אין בה אפי' אור
חופה וכן נמי דעת הר"ם וכן ומונהגין להתירה באשח כדבב' (דבב' האנשי
ההרדן שיה' ונודות וכן) ומה שכתבנו בזה ימין שהוא מקום מיוחד לה
מתדין שנעטעמא אפילו בצד שמים ונעטעמא אין שם כי אם אונא
אחת מהיה מסלמה כמו בדין וכן נהגו בנדרים בצד הרמב"ם וכן

ויש

טחלה

סדר האומות והיו שטחה משמים (שנים מימין כלא הווה
א' שהיתה הוורד בצד שמאל טריפה שהדי חסרה מימין)

נעוספו

משין האומות ומהיה אף יתירה על נב הדיאד לנעוספה
העלעלת הדין טריפה שהיתה כגוש הוא ופוא שיהיה
כמו עבה של הר"ם פחות מכן אינו און ונעוספה ופד שפא וכן בת טאפסין
לא היתה לא טעלה של הר"ם טריפה ויא טאפ' פחותה מכן טריפה עב'
ולא הכי' בין שתי העלעלות ויא טאפ' היתה האין היתירה מצד
האומות או מלפני דיהא שהיא החלב מותרה וכן מצאנו

כתוב שהעדר חסר אחד מחסמי כוונת שהביאן לפטו דיהא אחת שנמצאת
תחת האונא העליונה חתוך קטן כמו אונא והיתירה דאדבר וכן נמצאנו
כל החבורה ואם אפי' היתה נב וכלה היה מתירה עב' :

נמצא

שתי אונות באונא אחת אם אין ביניהן כמו עבה הר"ם
בין בעשרין בין בסוף בין באמצען סיכור שהם שנים דבוקות הדין וכן
חסרה ונעוספה ויא שאם יש שם מדאב סדק בשיחה וכן דעת הר"ם והר"ם
העשור וכן נצרך שיהיו כל האומות לפחות טריפה דאסא ואם הם פחותות
מכן הדין חסרה (טריפה) וכן דיהא שנמצאת כולה שתי ערונות
שאין להם חתוך אנטס בפחותה בכל טריפה

ואם

נמצא בדיאד אחד מן שם טעפרך בצפון טריפה אפילו בבב'
שהו יאכל אם לא יביטה כדי שיהיה בצפון אעפ' שיהיה
קטנה עד שלא תעטע טפה דם בשיחה נמצאת
לעספת מוטנה הוא ואוסרין אותה

נמצאת

נפורה
מספק

אונא

שנמציאת רבוקה במתוך האונא הסמוכה לחברתה כשירה
 ואם נמצאו מנב לב טל במקום מתוך או אפילו במקום חתוך
 מראשונה לשלישית טיפה דטל כסדרן היא ונכס הד דור בר ליוזל (איה)
 דמפ' שי טל כסדרן אפילו מראשונה לשלישית או משניה לשלישית כיון מנב
 לב אכס אי קיימ' כסדרן כיון מנב לב או מנב לב כשירה אפילו מאונא לאומא
 ויש אוסרין אולה מפ' שהאומא עומדת בדומה הבין ונמיפתה תמיד ומפדקת
 הסירכא וכן סירכא בלא נקב ומהפדקת הסירכא נמצא טענה הדיאה
 והטעם ב' כתב יא שאין סירכא בלא נקב וכן יא סירכא בלא נקב ונמצאת הדיאה
 מהפדקת וקודעת קדמות הדיאה ונכס העומר נקב נקב דמי וכן דע
 טע' לפיכך אומר הדיאה שסרכו זו לזו אם כסדרן טעיה ואפילו שלא בבדיקה
 ואי וכן כסדרן מחמתן זו לחתך זו אבל מחמתן זו לשלישית או אפילו מחמתן לב
 השניה או מנב לב טיפה ואם נגזרת מחמתן מחמתן לא שרא בתחלתן ולא שרא
 בסופן או באמצען או אפילו מראשונה טל זו לסופה טל זו כשירה וכן הוסיף
 האונא על עב' וסנפ' עבדא שמעדין בין מנב לב בין מנב לב בין מחתך לב
 מן הראשונה לשניה וכן השניה לשלישית ומהפדקת אונסרין כי אם מחמתן מחמתן
 בכבר והטעם למיכא מאונא לאונא לב כשירה כיון ששניהם יכולות
 ואין ספיד טעם אין סופה להתפדק ויש שהמילד אפילו מאונא לאונא

והרי

מקודש על טעם דאין סירכא כשירה כסדרן אלא במקום שמתחילות
 האונא להתפדק והם המנהל על כתב כי בעד פד'ש בעש' רבינן
 יהודה דבי' ברוך היא אבלי' ברובה כסדרן ואינם מרים ואומ' דר' זוסף פ' דבדעו
 ופר' נחמן כהן לב חיים ד' בל יא לב אם סוכה בין האונות או למטה מעט סוכה
 ואם מהמזע' ולמטה כשירה ואם הבהמה כיון ונורפין הסב עב'

ובספר

המצוות כתוב כי דב' יזוהר מפד'ש מורה הלכה למעשה
 להתיר כל סירכא והפדוקה לדופן במקום מתוך האונות בלא
 שום בדיקה וכן כל סירכא שהיא כסדרן היה מתוך אף ד' עב' היה מחמת
 הויזל ויטא מפ' הנדלים וכן כתב וברין כל סירכא
 טיפה דאין לא בקי אית' והריה' מפניחה ומיהו כי לכא סירכא כי
 אם הרוס להוסיף לאומא לאונא כסדרן כי לכא חתן כשירה אבל אי אובא חתן
 טיפה לאומא יש אוסרין אולה אפילו סמוכה לה וכן
 המנהל בכל צלילות פדוקטא מלוגט והלכא וקטע
 לפי שהאונא עומדת במצד החוץ והיאנמא עומדת בדומה הבין ונמיפתה
 ויכולה ונשחאמא מרפת אין האונא יכולה להיות מתחפפת עמה ומתפדקת

הסירבא ושאר הנקב ירש וכל סבב בשם דביתו מאוסא לאווא מנהרג
 דסדרין הוא ובלבד שתרבא מחתוך ון לחתוך ון שלא מציא בכל התלמוד
 לשון אומא וכולן קדויות אונט לפי שכן עשיות כמון אונט וסמליו קאמ
 סריבא נהרג כעירה דהייג דכתיבה וכן המנהג בערבוא להמירה וכן נמי
 פסקו תנאש ון וכן נמי פסק דרשבא ון וכתב עוד סירבא היוצאה מציפלי
 פסולת כל עשרת מן קרב בין שתא נסרכת מציפלי שיפלי בין שתא
 נסרכת מציפלי לחתוך האונט טריפה עב יא שכל אונט הסקולא
 הדין שבאורף האומות אית סבו דינא דחמסא דאנש לבד מציפלי דאנש
 טאם העבה סירבא מציפלי דאנש מציפלי דאנש טריפה שאן לו דין אונט
 מקומות חדים שכתבם לא כל סירבא מציפלי לאי זה מקום שחטט
 עריפה וכן המנהג בערבוא לערוך כל סירבא היוצאה מציפלי שקורין
 בקש טאם מבפניו באה בסירבא וכן המנהג בערבוא מציפלי אונט
 מציפלי אונט טאם היא נדונה קרב ומציפלי לרופן שיהא נדון בפס
 וכן הורה הרמב"ם ון הלכה למעשה לבדוק שיהא בזמין בערבוא ויא
 שכל אונט מקולות הדין לבד דין שיפלי לטורף בין כל סירבא

ורר

דוד בר לוי ון כל נשיפלי דיאה מן לובל שלב נסרכת לטרפס
 הסבר בפילוס טריפה בלא פלוש כעירה וכתב אדון וקט ר
 רוד הכהן שמנהג פוע בעבוא שמתירין אם נסרכת הריאה בשיפול
 עם הדופי או עם הטורפס באורף מקום ובלבד שיהא בה פלוש ואם
 יש בה פלוש טורפין אורב ונתנו טעם להכשיר ואם כי נשתיא סרסב
 כזה עני הנה אפילו טענתם הריאה אונט השיפול לא יטו ממקומן
 ולא מהפדוקא הסירבא ואם שלטו פי וקט העשר הדניין לבדו ואם
 לי שכן נהג מימיהם מזה אין דעתי נטה בטעמים ופירפית לא נהג
 כן עכ"ל
וכתב ה"ד דוד בר לוי ון וסירבא העולה מתחת אונט
 טריפה אלא אם עלה או סירבא או שיפולא
 לרופן

ואין הפס טן נדבה בין קטנה כי הסל אסור עם
 דודא כל היבא דסריבא טריפה והסל של סדרין
 הוא אך אם היא דבוקה מילה כסשירן אורב ויהא נסרכת שם פלוש
 והמנהג לאוסרה אפילו בלא פלוש
וכתב טעירה אפי' אין
 סבב לבד עשני דיאיה ון אונט לרופן
 סבב דרופן וכן שתרבא בסירבא מחתוך האונט לרופן או מן האונט לרופן
 מקום דבולה היא ונעירה וכל מקום שזאנן לאחר חתוך נמי

אם יתכן

וא יורה בה להקל עבד : **כתב** הד דוד בל לוי ול יראה שהיא דבורה
בשדרה דהיינו מנחם האנחה ולבטה קננין אותה פלמוניא

ומלדין אותה ויהי שדבורה לביד בבל פילוש כלל יוש מערדין ואמרין
שערין שיעין האונן והאומות דבוקות בשדרה בבל טוס פילוש ואם אין

האונות דבוקות אסרין אותה וכן הסתלק בגרבונא : **והדבק** שדכי
אונסן מקצת כסבי גרבונה היא סירכא קצרה שדכי

אורכה כמלא חרב וידל או סירכא חרבה כמלא דחרב וידל אפילו הינה מן
הסירכות האסורות וזהו דעתה לכו שאינה מתפרקת וכבר פשט להמיר

תבירה ויצאה מאונא או מאומא בין מן התבין בין מן הנ
(היא תבירה ואינה נדבדת בשום מקום כשעירין אותה בשם מר

יפודאי ואין טאני לא שדכב הקדוש הלחמין ולא הענין ואותה הענין הוא שגל
שנמשך כל עבד : **וכן** עמי כתב הד שמוע ששעירה אפילו בלא שדירה

וכן עמי כתב הראבד וכן דעתה הדשטא ול יוש מערדין בדיקה והי
אחר הלי ול אסר אותה ויש מי שכותב הלכה למעשה שאם יוצאה סירכא תבירה

מן בעטא שהיא טריפה : **כתב** הד דוד בל לוי ול ירסאי השורק למשמש
הרבה בסירכא שגא דיד בעטא הוא וטמון בשטמון ובלבד

שזה לשונות נגזרת שלא יעקור אותה והדשטא ול כתב כל העותקן סאגו
מאכל טריפת לשרש כי אין הפרש בין שטביה עבד ותוקה בין שטביה דחה

שדבורה : **וכתב** הד דוד בל לוי ול ירסאי שהיא ויצאה ממקום למקום
באונא או ענין לשעירה בגרבונא כדין סירכא

תבירה וכן עמי כל הראבד ול זמנא מילתא דאמריט פת הדת בוש טעמ דאיכא
בועי הא ליכא בועי כשירה : **סימן** לטדפות כל דסריך בשוורט

ואדם אין פ' אדם אונא לאונא : אונא לרופן אונא לאונא אכיל
השטל לבד בשדות עב : וא הסירכות השולות מן הדיאה לרופן דאמריט שהן

ששירות יצחק טיבן עולות מנחם הדיאה אכל ממקום אחד מן הדיאה טריפה
כלל בסירכות האסורות אומא בכל מקום שגזכרת טריפה

הן סאונא ששעירה מותרת לרופן ואין מרופן שיש בו מכה
אונא לרופן כנמא מנחם טריפה ואם אין מכה כנמא אכל אי

וכן איכא מכה כנמא ששירה יוש מערדין אותה אפילו בלא מכה
וכן הסתלק בדוב מקומות : **ואונא** שדכיא לרפשא דליכא או

לשמוענא דליכא או שרפשא רכבדא אס שדכיה הן
הטריפה ויצאה סירכא מן הדיאה לסבד טריפה וכן פסק הדשטא ול בשטמון

או שמערכה לשמנונתא דחור טריפה ואתו כסד אירוס שעל ראשי שתי הצלעות
שמן אצל בית השמיטה אותו כסד שהוא בין ראש הצלעות השל ובין החור טריפה
כסמנונתא דחור טעמי ומשם ולחלן כסד מקום דסביב שם טריפה וקראונוס ול
למט שיער לחור ולדופן שחוט אחד עמוד בראשי הצלעות סן החוט ולמעלה נדון
כחור וסן החוט ולמעלה נדון כדופן וטעמה ואם שמרת חנה או למדת שקורין
הממלאים או לאותו קנה חלב או לשומן שעבין והוא הקנה שהוא בין שתי ערוגות
הדיאח העומר עב השדרה או אית לאונא או אונא לאונא מן לב טריפה
וקראו בן מנהר בין חקמה או מטיפולי דאונא וטיפולי דאונא או דאונא
או כסד מקום דגסררה ועלה הסירבא מטיפולי וסן מטיפולי לדופן אפילו סביב
בשדרה בשדר טריפה וסב בארין טבל אותן המקומות חסין שבאורך האונות אי
אית לכו דיא דחמנא דאונ טפי דעת רוב הפוסקים ול ולדעת חרי והקה ול
אית להו דיא דטיפולי ודין דבדוקה טרין הסררה כסד מקום ונענונתא דוורא
כסד מקום שגסררה טריפה **כתב** חסם אחד בורג מן דאונא בשם
החלב ופעמים טאין הנענונתא ששלמה עם כסד היאח
ומיא עומדת על צד צדדים ודדד זה נמצא בצינים וטלויס ויש באותה נענונתא
קרוס למטה כספי האונא אין לאותן קרוס דין סירבא דחסי אית לכו אבל אם
ידיח אותו קרוס לצד הדאש יש לו דין סירבא ולפעמים הא מחוברת באותו צדדים
ואינם בכס (גדמה טיהא מקום חברה שהוא אצל האונא שחבא מחוברת
באותו צדן ושיחא אותו מקום צולה ואינה דבוקה וסא חיתה דבוקה טריפה
דין דבוקה כדן דסדורה זה חלי במראית העין אם היא טריפה או היא מ
קרוס צולה ואין לדין לא מה שעשן דואור והרבה פעמים אסרתיה והכשרתיה
בסנה דאית תרתי עלטננתא האחת בבית ואחת חוצה לה ואותה סאיה בבית
חיתה גסררה וכן האונא (אסרתיה) ופעמים יוצא כמו דד כדאש חאומא ויש
כס ארס דין אותו דד כמו אונא וטעות הוא בידים שאם היה לו לביד משה חתך
ואשפ שאין אותו המיתוך כטריפה דאסא יורד עם החתך שיליס לערפא דאסא
כלל הבאיה לפט חלס ול ידעתי דעתו בזה שטריפה וכן דדי זה האבריה
לפט דעתי אונת הסמוכות זו לזו דסדין מן בן דופן וראשי הסירבא
דבוקין זה בזה כדופן ואין כסד שם כדופן ראשי הסירבא טריפה דאסא
סירבא היא שעברת מן האונא כלל האונא ואחז נדבקה לדופן וטריפה
אפילו היא גסררה כבשירא עכ **כתב** ה' שמחה מוטרדי כד דאית
בהטובת הקאוסס ול כל טבחה שכתבנו ידו בבהמה אם
פירטה שם סירבא ואין יורעא היה דלא או סירבא מוציא הדיאח לרדון

ובדקה אם היתה סירבא ימצא דאשה בדיאבא או בדופ

הוא ומסירה נרפם הדיאב הסחסיס בקנה חלב אם דבוק משקר חלב ובא לו עך

למיטב טטירה נאי סרפצלה קיסטא נראי סרובק ופסולת עב

נמשכות הנאונט ונ' פגם אחת נכנסו סך דב יתיראי נאון ומד

אמיס וכסה יונט ומסידהס עמיהס אצב מד יעבד נאמרו לו שמינע עבך

שאתה מותר טמן חלב הסרוך לריאוב סרפוק ולפסל וכסה: אם חלב חס נסל

לא כך את מותר: אלא פגמים שמתוך טמן חלב נסמן בהסמה נסרך לאונגרת

נלאומות ולעמטמא דוודא ומתדתי לאחון בקנה ולענג יפה ג או ד פגם

אם נענת הסירבא מאילה את מתדתי אב סרפך ביד לא המתדתי והססיס

עמו כל החסרה נסמו כן ססס יסרש עב: ומצאתי כתוב בטב

הרב בדעלט ול שטלחן ה'אונט למד יהודה ול שמינע

עבך שאתה מותר אונט טרפסא ולבא: והשיב הרב ול חס נסלן אף

סמה מיות יש שטאונט דבוקות בחלב טרפסא דליבא

נאם סרפךין אונט טמן כן האנא ולא סרפא טס סירבא נפוק את מתדתי ומססר נסמו

לו הנאונט נאמן את שטל ססס ארס אמרו כי מן חסס למיעבד חסי לא מו

יהודה דנפרא רבה הוא ונארה לרפך נלאות שאתה באונט דבוקות סירבא

והבא למרות כר יתבן לעשות בה נפיהר אחר כך עב: וכתב

ה' יצחק חלבן סמסס ול סמסלל בדיקתי הטרפתי סמה

בהסות שמצאתי בהס סירבוק דקות מספיקא נעלתי יעועה סלמי שסטרף

סירבא בה יומא כי נמצא בהן נסמסלל קרסוטט כי סירבא בת יומא לו

סירבא היא ובמה נדע אם סירבא בת יומא אם לאו סמסס דו נעמיה נמצא

קנה: אם נפסקת מלה מחמת הנפיהר כל דמן היא בת יומא נאם לאו היא נעלתי

ונפיהר ביד מרבית נמא ונמי הנסח הבקיאס כי בהסמה שטל הנסקה סיס סמוך

לסחיטמה כולה מליאה סירסות דקות וקסות נסחוט עיך סיססס דו בדיקות

רפין ידים נססמט בה בב' צדדי' ב' צדדי' דפאת כן לבי עמן חלב יא מחסרת

מסימות בהסמה מנחלות כל סירבוק סמסלל מחמת כר נאמן סירסות הבאונט

מחמת טרפוק מתגיימות נלאר שרסאן הדיאב חסן אם יראא אצב סך טרפוק

אחר אין לרדק כי אם מה שהעלתי ספ' הנאונט ולא ידע עב: ומ

שקדע בהסלה נקודס סירבוק הדיאב בא אב או סלב או נאי נעל

אונט נסרך לו מרנו מותרת נאין אמדתי שטל נקובת דיבה הדיאב או דבוקת

שטוקר ליער הוא אחד שטחטיב עד שיודע לך סמה טרפסא סמו שביארט

נמן שין חסשין לקדוש טס מוח או שדרה יא נעללת נסמא בכן כך אין חוסשין

לריאה שאבדה ואין בזה מנהג: **בא** העני' צוה' ש' ומוציא הריארה
 קדם שדברך נהי' היא קיימת **ואם** נפמן אותה ואעפ' שאין אט
 יודעו' אם חיו' שם צמחים אם לא מוכנ' פשוט המנהג: **והי'** חולקין על
 זה כריאה שזורים ונזלים או בעל כבש' לפי שמצוי
 המיד נראה ואמדין אותה אם נעלה בלא בדיקה וכן נמי דעת הדי' והנה
 אפילו בדיעבד טריפה: גם לפי שאין אט בדיקין עורה לבדו' אם נעלה בטפחיה
 כראוי' אהם בדיקין ונאמ' שאין טרפות מצוי' בהן מוכני' אחר הדוב ומתרי'
 וכן נראה מקור' (וה' המבטח בדיעבד) והדי' פי' דאפילו בבדיקה נזולה אם
 לא בדיק אין לחוש ונכסיה: והא' קיי' מן קרב תוא' דאמ' ששטח' בחוקה היתה
 עומדת וכן' נעדר דכסבה למטה מטי' דאזלט בה' רובה אך אין מפרסמין
 הרבה לא לטעמ' עב': **והרשבה** ול' נה' בהשבה קרב וצי'
 שהכנס יד דרך חטמיה **דעבד** שטר מוטס
 רבדיקה הריאה מדרבנן: ונדעבד מן הספק אין אוסרין אותה: ולא יב'ע מנאב
 ששטל בט' מעש' ונחזיו' מן ספק מוקד'ין ל' הכא דאיכא תרי' ספקי' ספק
 הכנס ספק לא הכנס: (אם נבדק' מן הכנס נמא לא מצי' סירכא עב')
אבל אם בא זאב ונעל בט' מעש' ונחזיו' כשמן מוקד'ין אין חוששין שם
 מוקד' נקב טהב' לפי שמשעמטה בחוקה היתה עומדת:
בהמה שהיתה חסרת דגל' נחמלת בדיקה: אין יודעת דגל' טריפה
 אם הוא למעלה מן הארכובה הוא הדגל' הנסתר עם הריארה
 אבל לבטה שחירה שאפילו נמתך טס כשירה: אבל היתה יתרה יד או חסרת
 יד כשירה: לפיכך אם נמתך הדי' טהב' כשירה: **נשבר** הדגל'
 הנסתר עם הריארה כשירה: נשבר העצם האמצעי
 עומה הנד'ין באיזה מקום שיהיה טריפה: נשבר העצבין סמוך לעת הנקד'
 קולית טריפה: נשבר העצם האמצעי מן הארכובה ולמעלה אם יצא דובין
 לחוץ הדי' הוא כמי' טהב' וטריפה: **ואם** הנשבר או העור חופה עצב
 (דוב הקיפו) של עצם הנשבר הדי' יז'
 ואפילו נפ' מחמת העצם הנשבר וחסר לו: והדי' חסר' איש חסודין כנשר:
כתב הדש'א' ול' נשבר העצם (יציא לחוץ) אם שטח' נמתך אם עור (בסך
 חופן) את רובו מותר: ואם לאו דינ' נמתך: ונפ' חסר' אם נשבר דגל'
 הנסתר עם הריארה אסור: ובסמך מותרת: ואם נשבר הקולית: הדי'
 (הנשבר) אסורין: ואם נשבר האמצעי' למעלה ממוטת הנד'ין הוא אסור
 (הנשבר) מותרת לדעת הראשונים: ויש אוסרין אף בהמה וכן דאני לבורות:

רוב

זה שאמר צריך שיהא רוב עובדי ורוב היקפו מבשר היה רוב בשד נעדר משלים חפזית רוב השבד השירה נעדר לבדיו אינו מוטל אפילו בעוף (במקום יש שאפילו עד לבדו מוטל אפילו בבהמות ופניו במקום שסמוך ממש לארבעה הנמכרת עם הדאס לפי שאין שם לעולם לא עד בבשר דבוק לעצם)

נשבר

העצם ויצא לחוץ ואין עוד (בשד חופץ אורג ונפץ מחמת העצם עד ששדו ובשר חופף הנשאר טריפה היה רוב ומהאורג נפץ ממנו מחמת לארץ טריפה לא היה אורג ברוב החופף את רובו במקום אחד לא משלקו מעט כאן ומש כאן סביבות השבד או שהיה במקום אחד לא שהנא מנהג או שהיה מתמסמס עד שנקדו וכן אם נקב הבשר או שנקבה או שנקדו או ששגל שלש התחתון כל זה אין מעלה ואסודין מספק הבשר בסכין מעט השבד בענין המין טבעת נדב

נקדר

הקפה מכסה נשירה ופניו שיריף העצם מדונק לבשר בסביב הקריה לא ידע אם מחיים או לאחר מיתתו אם יש בה ללבוש

נשבר

כגון שרשרה בכותל או שרצתה ברץ וסונית בו תוכין ואם לא אסור עבד ונעל מזה שאמרנו בשבד העצם מן הארבעה ולמעשה שאם יצא לחוץ הדי הוא כמי ששגל וטריפה כתב האבד ול מעשבת שזה דדומא יצא לחוץ ששגל מן האורג אבל אם נשבר העצם בחלל הנהג לפעם נשירה כיון שאין האורג נשגל בו ע

ויש

אוסרין ואוסרין דמיא לפעם כיון לחוץ דמי ונחשט עטב בדבר תא כל עקירת הפך מסחוקומו הוצאה קדי ליה לעשין שבת

ורב

התחומה ול כתב ביא שמיטת עצם נשבר והבדיל ונקשר אין חוששין שמה יצא לחוץ שאלו היה כן לא נהפך

והר

דוד בה לי ול כתב בה אם נמצאת שבידה במקום צומת היצין ונהפך היום אין חוששין שמה נפסק אתר מצומת היצין ומכשדים ליה וכן נמי פסק רבי יצחק בלעזבה וביאר עד שאפילו נשבר העצם לפעם נדך הבשר נאמן ויצא לכל אין צריך לבדוק אחר צומת היצין לפי שהעצם נולד להשבר מפת שהוא קשה אבל הפך והעדר שהוא דך לא נשגל דואן מהעד לא נפסק כל שחגגין לא נפסקו עבד וכל הנחם ול מעריך לבדוק היצין אע"פ שאין העצם יצא לחוץ כלל ובמקום צומת היצין טריפה ואע"פ ששדו ברץ מן הארבעה נפסקו במקום צומת היצין טריפה ואע"פ דלא יצא העצם לחוץ משום דמישיט לצומת היצין ולבדקיהו לא

בדיקין לה משום דליכא בדיקוס עבה דמילתא דזימנן שמותהון נד אחד לשטם
 ונש הורה ד שאם נשטע העצם העליון מן הכותלון דלענין נמי בדיקה שמיא
 נפסק אחד מהם עבד ונמקום אחד מימתי פגם אמת הובא לפני דבי תרנור
 אחד שנשכר עבס הידך לעינא מיתמא הנדון ולא ירא העצם לחץ והכשרין
 ואפי' אם ירא אם ער ובסד חופץ את דוב עביו כשר אבל אם נשכר סמוך
 לחיבורו מוקם שיתמנן הנדון עירך בדיקה שטא נפסק אחד מהם ונרפח עב:
והנכס אדנש וקט ד יורד הסדן ול כרוב וסומל הנדון עביו עקומא
 ולא עקומא ונפא לפיכך אם נשכר או נמתך בין עקומא

לעקוס בעדנש שיתמנן הנדון נפסקין ונרפח: וכן אם נשטע שכוין שטא
 ששטעט בין עקוס לעקוס אי אפטר שלא יביו הנדון נפסקין ונרפח:
 אבל אם נפסק או נמתך למת העקוס כעירב שאין כלם משטא מיתמנן
 הנדון עוף אין לו עקוס הקרא בורעין הלבך יש לך לומ' שאם נמתך בין
 הנדון והעקוס שהוא העצם האמצעי נרפח שמיטס מתחיל נומת הנדון:
 וכן אם נשטע שאי אפטר שלא נפסק נומת הנדון עבד בהלכותיו נדערת
 הראבד ול נעצם שנשכר במקום נומת הנדון אפילו נשכר העצם ירא לחוץ
 בלא נומת הנדון נרפח: בין רבמקום נומת הנדון נשכר ויש חולקין עליו
 כמו שנבאר בעל: (הד אהרן הלוי) ול כול' נעצמות הן בעוף העצם הממתן
 נקרא רנץ ונענדן בבהמה ארסבה הנמכרת עב הראש נדון זה העצם שאם
 נשכר הדי היא כעירב: העצם השט נקרא שוק ובלשן ייג' ונענדן בבהמה
 אשקוקיל וכן נומת הנדון דין עגה זה אינו נאסד בשבירה כל זמן שיתמנן
 הנדון קיימין: העצם השטשי נקרא ירך ובלשן פאלא ונענדן בבהמה איש
 מרנסיי אר וראשו תמוז בשירה נמכחול מפרפרת: ותא הנקרא בשון חכמים
 ול קולית: אם נשכר וי ירא לחוץ נרפח:

נשורה

כירש שלטא אי בריס הס שאם נשלו נרפח:
 ואין נומת הנדון (הכבד) ונחלי העליון:
 וחיב למעבא מן העקוס בורעין בלשן:
 שולקין בן העבדים בהמה (הש שלטא נדנש) אחד עבה וישטע
 דקיס ונמקום שמתחילין להיות קטס ולבטע עב המקום שיתחילו בלשן
 ולמקדק הוא נומת הנדון והוא כשיר באדון ו' אעבולת לפי דעת הרמב"ם
 והמחבר וכן נפוצא זה מראמה בלשן ארבעה כשיר נהגא ונדרשו בטרא ד'
 אעבולת: והש ולפי' בטרא נדרש ונדרשו לא יורה כי אם ד איבעולת וכן נמי
 פי' הד' ול': שנתתו רנציה במקום נומת הנדון אעפ'

בהמה

הנדון בבמה
 (הוא המקום)

עומת

שהיא למטה מן הארבעה טרופה סופה חתוך הידים שהחיתת ידיו לא סכל

הטרופות נכן בעוף: **ומניין** לא הידים בבהמה שלשה: ששם ריח

ואחר **נפ** ובעוף י: ומחלתו מן העור טל מטה מיתבע

יורה עד סוף העור שהוא כולו קטקטיס ואף למעלה הידים לבד ונשאר **מחלק**

הרוב ששם טרופה: האחד העור בבהמה לבדו ונשארו השנים הרקיס מזהרת

העור: נותר דבר של כל אחד מהם טרופה: ובעוף אפילו לא טל לא דבר

של אחד מהם טרופה: **ואגפים** לעוף כידים למחמה כלוה דעת

הדמם ול יסחלקן: עביו שאמרין כמו מחלות צומת

הידיים בבהמה מפרק חיבור העצם המזדמן עד האמצע: כן בעוף: ויא

סוף הידי חוזר בו במחלות שלשה: וזה לשון השלש ששנה לו הדי יחברין

כהן ול מיטאם כתוב בעוף אם נשברה דרך למטה מן הארבעה טרופה

ולא שמינה בלתי הידי נל: תשובה: נפ אנו לא שמינה בלתי הידי הנריעה

אי זה מקום מדברי מציאת טענה: הנה בפר' ס מוכללות שחיות נחש דבי

שם כך: וב טרופה בעוף על הבהמה אצל שיש לה אותן איברים: ואן הן עוף

שמינה סדארה בן עשו מחמת האור ועוף המים ששם עצם דאט: ואם

יש ספר שהיונה לבס דברים שסמך זה כמו שכתבתי ודאי טענה סופר תקין

הספר עב: **כתב** הדי דבר בלי יל למען רבין ומה ענין צומת

הידין אבאר: לך ביאור דבר ממה שביאר הרמבם ול ממה

שכתב למעלה: דע כי נעשה ביד בעוף ובבהמה כל אחד נקטר

בחיבורו בדאשי הפרקים: הראשון הוא הנקרא דרך וכתב בבהמה ארבעה

הנמכרת עם הראש: השני הוא האמצע הנקרא שוק ובלען טעי: וסגור

בבהמה יתקדן: הוא אשקנדיס: השלישי הוא הנקרא דרך ובלען: פאטא

נקדו בבהמה קולית: ובלען: אוטמוליד: ראשו חשין למען באלוה וראשו

המחזן הוא הארבעה וזהו שאמרנו בנמרא כענין בןמל נבר ספג שכלט

כלפי חץ ושם בןמלס רוביטס שט ויבדק הימלס: יא שהמקום ההוא שחור

בןמלס: וזאת היא הארבעה שאמרנו ול אם נשבר העצם למעלה ממנה ויא

לחץ טרופה: וכן כה דב הכטלמה והיא נקרא ול אך מקום צומת הידיים

אף עצם הידי: וסדר כתבנו דעת הראב"ד ול שנשבר העצם במקום צומת

הידיים: ויש חלקו עליו וקשו שאפילו נשבר העצם הזה שט אינה טרופה

אלבד שיהיו הידיים כן קיימין במקום חיבור ובייט דקאמדיין בנמרא

ארבעה נפפה שטגרה בןמל טבר נל: ונמלה הידיים הוא מן הידיה הקטן

שבין הרגל הנחמד עם הראש והעצב האמיתי והוא מחבר הפרקים ונקרא
 בשלש משנה ערקומא ואלוהי העצב כתב הד' והנחן בשם הדאבר ול' שאין
 צננות הנעים בערקום ונפ' לא ממנו ולמעשה וכן דעת הרשב"א ול' וכן נראה
 דעת הרמב"ם ול' כמו שכתבנו עוד כתב הדאבר ול' שאין צננות הנעים מהעצב
 ולחין כלום כלפי הנחב במקום שהנחב עקש בו דק בעצב ולפנים כלום לתד הנחב
 וכן פסק הרשב"א ול' עוד כתב הנדיוס או יש טעמוש בתוך אמרים כנסדות בתוך
 נחבות ואומר הנבלעש אינם בכלל צננות הנעים
 דהיינו כלפי הראשונים אין בהם צננות הנעים
 כלי' הבבליה
 סוף דרשות אם לא בעשבר העצב ויטא לחין וזהו דקא באבר עצמו אבל שאר
 הבבליה אינה נדרשת אפילו נחמד כל האבר כמו שכתבנו
 של עוף נכ' מה משפטו דכל מקום ששעברו שם העצמות של

הן מלמטה במקום חבורה עם הפק אם דוב עז קיים זה עוף מזה ואם
 במקום חבורה נשברה או נשמה טריפה מנשין שמא נקבה הראיה
 ששכל כולו טריפה ששנייה ממנו כהן במקום שהוא חלי
חבבר בו וקוית במקום מזה מותרת

לפי' נעלו ולפי' קוטעו
 בבבליה טריפה דקיים
 בה טע' ונח' לו
 כעפון טריפה
 במקום מזה וכמקום שהיא
 לא בשאר מקומות שבה
 כבדים י"ש אוסרין לפי'

שחיתר כחשך וי"א שלא אמרו כחשך לא כטעול כלום עם מקומו שהו
 דבוק בו ולפדק אם הם מחוברים בבית של מקום חיות או בבית של
 מקום מזה טריפה ואם לאו כשירה וי"א לא ל' שלא אמרו כטעול עם מק
 מקומו לא כטעול כלום בלא היתר טעול במקום שהוא בו וי"א כלא אבר
 יתר שאם יטעול ממקומו עשה אותה טריפה אסורה ואם לאו כשירה
 ולפיכך ימנעו כבוד טעול כשירה דבשאר מקום טעול את היתר אין עשה
 אותה טריפה ומה לראשונים שומעין להחמיר בשל הנחב עלב

תדרלה חבבר והיא מעורה בטריפה שבה מותרת
 מקום ממה שהוא חלי בה ומקו
 קיים טריפה וכן אם הוא ספוג מעל

המירה אפילו היאור כולה
 נטר

כאן וקישט כאן או שהיה מדובר או ארוך כרענע דריין ספר ואסורה:

הרהר העליון ששטל טריפה: אבל טעל הלוי התמלעו ועד מקום

הסימטון ולא נקשרו הסימטון מותרת:

טעל יהיה מותרת אין ספק שאם חסר מותרת:

ששטל האם שטל: והיא ברת הדחש מותרת: ובטל עוף יא

שהיא טריפה יום מחדשין כאן נאמן: וכבר הרשב"א ז"ל ולזה הרעת נטות:

ששטל הכלות מותרת: וכן אם נבטאת בכליא אחת: או בן

כלות: וכן אם נבטאת הכליא נקובה:

שאם שטלה הכליא: שהיא מותרת הקטינה בדקה עד

כפול: ובספק עד שנבטא טריפה: ופי' הראב"ד ז"ל דוקא הקטינה כולל ממש

חולי: אבל אם הקטינה מהחלות בדייחה מותרת שאין זה לקות: והנכוח

זה מביא: הקטינה דמשח: הימה נבולה מקורם לכן: וכי' בדקין א

תחלת בדייחה: כי אם לאו בדקין את מקומה אם הוא כולו מלא: ואם אין

שם חלל סביב: וזה לא דיקות ככל אן טבר ספק היתה תחלת בדייחה: וכשה

אם נבטאת שם חלל באחלת הקטינה: ואסורה: ולפי' דעמו הוצרכו לבאר

ששטלו הכליות שאמרנו דשטירה דל' טבראית כך חסרת הכליות: שאם

טעלו ע"י חולי: כזן שהקטינה לפחות מכשי' עוד כבד נאסר ואין תחזור

להשטירה ששטלו כללות: ולהחמך: ולפי' זה צריך לבדוק את מקומן ולראות

אם הכנס שטל מלא חלב: ואין שם כי אם חוטין בלבד אל טבר שזה תחלת

בדייחה: וכשהיה: ואם נבטא שם חלב: ומקום דק עבר שבו לב' סליות דק

ששטלו וטריפה: והדש'א ז"ל מכשי' אפי' נקבה עד מקום חריץ: או נעמבה:

בכליא עד שיעשה כבשר הסלת שמבאיש: שאם תאריך:

לקרה במקצת: יתבטאם ויפול טריפה: והנה לבטא אבר ששטל לרבו

או נקיב: או חסרתו פוסלתו: הלקות ב' פוסלות: ואם הניח חולי: זה עד

הלכות ששטל טריפה: ולקות בכליא אחת: וכן בטעם טריפה:

כתב ידוע זקנו: ה' דוד הכהן בן הרב ר' יצחק הכהן ז"ל בעליות

טריפות שחיבר: שיעשה ה"ה בשער גבולא בבבא מרה

שלקרה בכליא אחת: וזהו מה מקצת הכליא כבשר המה: והיה מניח הלקות

עד מקום חריץ: מיהו לא ב' פוסלות: הלכות שהוא מקום חריץ ששטל דהיינו

לזון ששטל הכליא: והם בימי כל חבמי: הינה: והתורה: משח דאמרי'א

והוא דמטי לקנות למקום חריץ משח: ששטלו חריץ ששטל דהיינו כל:

ששטל הכליא י"ע הלקות: וכל היבא דלא מטי: לזון ופירה: כשהיה:

וכן כתה הראב"ד ז"ל וז"ל הנמצא זר עד הלכן שכתב האב"א וכו' המעשה אשר
 שבאג שבה נעזבא עבד וכן כתה הראב"ד ז"ל וז"ל ומוקם חרין היכן לובן
 שמה המעשה שכתב בזה הכותב ז"ל וכן
 עבדים או סוחרים או למה אעפ"י מאינה
 סדורה חרין ז"ל טריפה

וכתבו הנאמס ז"ל שם נמצא בבבלי דס שאן זה סקון ונעזרה
מעשה היה בעד מוט פוטליד שביטאת כוליה
 קטעס כבול ומחין והס כבשס ומקום חרין

הא בריאה והאבסס עד מקום חרין ואלא וכתב ליה הרבנים משום דנפסס
 במקום חרין וכן במקום חרין ולא יאמרו עד מקום חרין וכן נמי מצינו
 בהשוכה שבה שהש"ב ה"י משה ב"י בורה ז"ל
פסוקה כיצד שטמס בפסוק חוט השדרה שטפסקה

גרגרת ונדרת שטפסקה שטפסקה חללה במקום הראוי למה
 לשחיטה חרין ז"ל עבירה וכן אם טבחה עבדים שאין ב
 טבס חסרון מעורפין לדבדב ואם הם נקבים שיש בהם חסרון מעורפין
 לכאסר וכן אם נעלה מינה רעועה מעורפת לכאסר
ובעוף כל טלו מקל הרעועה או הנקבים שיש בהן חסרון וכן

ומשכן שפי הקנה אם חופה את כוב הקנה לבילה ואם לאו טעירה
וכתב וז"ל יחזקאל דאס נחמה הנדרת טענה לא נשעה בבאיסר
 לא אוליך לרובא כמו בטובה כנסה ולא כן דעת רח ונאר
 הפוסקים ז"ל הנדרת נקב מפולט משה נדרה חרין

נקבה שיכנס איסר לדרסו נבול
נסדקה לארסה אפי' לא נעתייר בה כן המקום הראוי
 לשחיטה לא משהו לבעלה ומשכן למטה טעירה וכן נמו פסק הראב"א ז"ל

גרגרת שנקבה ואין ידוע אם קודם שחיטה נקבה או לאחר שחיטה
 נקבין אולם במקום אחר ומדמין הטקס לנקב אם נדרסה
 לו מוכרת ואין מדמין לא מחולא לזכריא מנבולת לנדרסה ומקטנה קטנה
 אכל לא מנבולת לקטנה ולא מקטנה לנדרסה שכן היתה חולות חולות הוא

וכן כל חולת חולא חולא אמה קטנה משליח
חוט שטפסק טריפה כי העור החותך את הסוף אם
 הקיפו טריפה וז"ל פסק בדבדב חלל אבנאם שבה או נסדק לאכלו מותר
 אם נשברה השדרה ולא נפסק החוט שבה או אפילו נעזרה

וכן הסוח שבתוך החוט ונעזרה הואיל ונעזר קיים מוכרת

הומור

החיות נשפך כמים או טבס כדונן עד שימצא חיות כש
כסעמדין אינו עומד או שאינו יכול לעמוד מפני כבדו

וחט

הטדירה רחללה מחוץ לפלגין שבחללת העורה עד
ישאר לא חלוא אחת לחללת האליה דהיינו עד
פרטה שלשית וקפסן פרטי מקום שחוט השדרה מתפצל ליריבים חוט
אחד לידך זה וחוט אחד לידך זה והאמצעי יורד א האליה ויש בה פירוס
ולמעלה מאי אבל הנאוסט והולבס ול פירשו געלות קטנות שהם למטה
מחוליות וגד הטיה היא חוט השדרה ולמטה ממנה אין חוששין לה

נפסקה

מקד פ' הפרטה שלשית סת הדשנא ול יראה לי שהיא
טריפה נפסקו אחד מכל הפירוסין כשירה עב

ובשף

עד בין אנפיו כלום טעם בין הכתים הוא כח חוט סדרתו
קפסן חבשן ויכול שמתחבט שם בנפיו אם יפסק שם החוט
אפס כחו אבל משה ולמטה אינו ערך חוץ כל ולא יורה בפסיקתו והוא
גדון כבשר יחזקין ול מחמיר לאסור עד למטה מן האנפין
שער אותו מקום יורד לכה ויכול וכן דעת הר"ל אכל
למטה ממקדמותאן בין בבהמה בין בעוף אין חוששין א החוט בין נפסק השער
בין הנמרד המנוח טבו והב המספרת ול כתב דיש להסתפק אם
למטה מקד השעס טל כק המחובר לעוף או למטה ממקדו

קרועה

כיתר בכמה טקדע בה חוב בעד החופה
דוב הכרס בבטן אעפ שלא פירע הקדע לבדם עד

ושיער

שדאית טריפה והרשנא ול סת ולא יראה לי כן לא עד שיחלע קרע מפלג עב
אורך הקדיעה בבהמה ויולה טפח ובקטנה דוב אורך
הבשר המופה דוב הכרס נאעפ טמין באורך הקדע טפח

נקדר

הבשר הנה בעוף או באורך אם היתה יותר מסלע נמו
כדי שיכנס בו ג נעשע נמרה זו בעד זו בדוחק הדי גר

בהמה

טריפה שאם ימתח קדע זה יעמוד על טפח
עורה בין ביד בין ברג טריפה ואם נשאר בה
דחם סלע על פט כל השדרה כולה ורוחב סלע על הטבור ורוחב סלע על כל
דאשי איבריה מותרת וכן אם לא נפשוט ממנה דק דחם סלע נאפילו על
פט כל השדרה ורוחב סלע או מעט הטבור או מעט דאשי איבריה נשאר
העור קיים הרי זו ספה וכתב הרמבם א ויאהלי שמתרין פ אותה
הרי זו ומה בעוף שמתרין כנפיו כלום שנעלה נגיד

וכתב

הכנפים אי נבי אפי' נזח כל תננה בין המטה הנדולה בין המטה הקטנה טרפה
שהמטה למעלה כמו העשר לכהנה
קיסלן שיעורא אפילין לחומה וכל
בשעלא זמא דלחיה ספיקא
בכלבורו וול טרפות נמרטו
לא אפילו נזרטו כעפיה הנשים או אפי' המטה הדקה סדר ולא אמרין דהוו
סלנדרה בבחירה דלא נתי דחמם לא שאר עדי שיהן עבדי אבא הכא מעלי
טעלה המטה שמו מן עליו ואולי דמחשה אינה מזה ספק זה ולכך נזכרה על
זכר דעת הדשכאל וזל השוק שטעלה נזמנו סדר
כיצד כהמה טעלה ממקום נבוא עשרה טפחים או

וכתב

וכתב

נפילה

יותר חוששין לה וכן אם נפלה בבר או במקום נבוא כל זמן שיש מכריסה עוד
מקום טעלה עשרה טפחים יש בה משום ריסוק איברים וכן אם הכה אותה
במטה או באבן וריסוק או ריצץ אחד מאיברי הלל הנהם עד שנתרצץ בסכנת
עד שתרפא צורמו כלי אורחים
לנפילין ואינה נידה בדיקה ואעפ
בשהלכה הלך יפה כדרכה אבל תלכס ונא נזמנה נידה בדיקה שאין הלך
זה מציאה מיד חפץ וכן נבי פסק הדשכאל וכל
אין חוששין לה דורא אמרה נפלה
למעלה ובא ומציאה למטה אין חוששין לה שהיא נפלה אינה

נפלה

קפצה

הנחה

שהיא סוכת ואינה שומרת ואפילו נבוא כמה מדרגות ואפילו מאדוכה שקלא
שכאמנה בבית דאמלי שלום דמדעת קפצה ואמרה אנפשה
שלא מדרגתה ועמידה אבל לא הלכה אין חוששין לה ואפילו

נפלה

שהרה מעל לעל נצירה בדיקה וכן אם הפילה אחרים בכה אפילו בפחות
מעשרה חוששין לה לפיכך נכדים המנמיים זה את זה אין חוששין לה
נפלו לארץ חוששין בהמה
שסוברת דפיה אין חוששין טמא
או שמא נפסק חוש השררה אבר
אוס שיוצא הוא נקט לה והוא חלי הקרא ספא וכל המושא וכל
בשלא טרפה שפלה אבל אם ערע שפלה חוששין לה שפליקת חוול
הסדרה מדי עם כח פליטה על הפילה אחרים ואמרה נפשה אינה
שפלה בכה ונשמו קול ונחמה אין חוששין לה לפי שאמרה צרפיה
ונעדרת וכן אם הפילה על מתנה אין חוששין לה לפי שגבול טמא
והטלח אמרי הבר אין חוששין לה ששומרים אותה שלא יתסקן כדי שוכס

ל
ל

לרץ לפניהם וחקרה על מתניהם והשליכו: אבל אם החזירו חוששין להם
סאי חוששין אם יתסקו או לאו: וזו מחמת יראה החזירו אין חוששין
לפי שמתבוננים להחזירם שלמים וזהו חוששין להם: **ויש**
כתובין אם מחמת תשובה החזירו אין חוששין כי ישובו

בתשובה שלמה: וכן דעת הרמב"ם **בית**
מסוס ריסוק איברים פ"ב צאת הולד
הרחם אין חוששין **בית**
מבית הרחם שגפר
לארץ או אפילו עלד בקושי: וזו נבדוק אין חוששין מסוס ריסוק איברים בזה
ומותר לשוחטו מיד אם נדע לו שכל לו חרשיו: וכן ביאר גמי הרמב"ם **ויש**
המטבחים אין חוששין: פ"י מי שהרביצוהו לטחיטה אעפ"י שגפר
נפילה וזוהי שיש לה קול בשעת שמתפילין אותו: אין חוששין

לו מפני שגפנו צרפנו ומתחזק עד שתגיע לארץ: וכן מצינו בירושלמי
בזמנו דל פתחם הבטין תדא בחילא: פ"י חטאנו בבית המטבחים: אם לו
בחי"ט בן שרון בזה: פ"י התירונו מקשריו ונראה אם יברח שרולה ושרק: אם
בזרף טבחר בדברי חכמים דאמרי: אינן דחבטין תדא בחילא אין בן משום
ריסוק איברים: **ואם** עברה אבן על גבי סמכה סתם הדאבד: ול שאם
פחות משערה אין חוששין לה: כגון שאין חוששין
לפנילת הנחמה נחמה לא אמרינן שמה נחה בהמה נפלה חי נטא את עצמו
ולפיכך אין לה חטא בפתות משערה: אבל שגפלו עליה לא: וזה תימיה כי
מי יוכל לתת קצבה לאבן שגפלה באמת הכל לפי האבן אם היא גדולה או
קטנה: **הנה** הבחנה על ראשה: והלכה המכה על גבי גובה: או
אזנה סתם: וגבה: והלכה על ראשה או אף: הנה
אזנה על השדרה אין חוששין לה: ואם יש במטה חוליות חוליות חוששין לה:

וכן אם הניח ראש המטה לזמנו השדרה או שהכה אותה לזנב השדרה
חוששין לה: **ויש** שכתבו שאם הכה אותה ונפסק המקל בה
חוששין שמה במקום שנפסק המקל לזנב
מכה דבה: כמו בראש השר ביט: **עוף**
קשה כגון טי של מיט חטים וכו' צא
שאינה לפולה ונשתות שיש בהן קטרים וזר דק של פשתן: ופשתן שהזר
ולא נפץ: וזריות של דק: ואבן דרכים: וחול הק' ושעורים: ומיט קטנה
אם עומדין בכלי וסוצא בהן חוששין לו: ואם נחטש על דבר דק: כגון צמר
וכוצא בו אין חוששין לו: **נרביקו** כגפן בדבק בשעת צידה
ונחמנו פ"י שדרך הידיון שמושין דף אחת במשיחה

בבית

נחמנו

שחורין וישק' ומעבדין הדף במקום נבוא בראש אינן וכיצא בו במקומות ששפות
 דעין בן נטבא הענף שטון שם נדבן ונאחן שם כנפיו ומתחטט שם עד שנופ
 לארץ ומתדסק כנפילו ואם נאחן באחת כנפיו בלבד אין חוששין לו **לפי**
 שפירח כנף שט' ועמך שלא יפול בחזקה: **אבל** זאת נשרי
 כנפיו ונתחבט ונפץ חוששין לו: ואם עמד ולא
 בדיקה: ואם עמד והלך או פרח אין צריך כלום: **נחבט** על פני
 המים: אם שט מלא קומלו מלמטה למעלה: אין
 ואפילו מלמעלה למטה אם מורד לשוט עד שתרם תבן או קט שעל פני המים
 אין חוששין לו: וכן אם הד המים מכונסין שאינו נחלק כגון קצת האנשים בבר
 עד שיטוט מלא קומלו דין: **וכל** מי שאין חוששין לו שחטין מיד
 ואין צריך בדיקה: **וכל** שחוששין לו אם שחטו צריך לה
 לבדוק במחלל מקדקד ראשו עד חדר: ואם נבדא בו טרפות
 מהטרפות שמשגן או נתרסק אבר מן האיברים שאם טעלו נשרה
 טרפה: ואפילו אם נתרסק אבר מן האיברים שאם טעלו נשרה
 הטחול והכבד והכליות הרי זו טרפה: לפי שארסוק מביאה: ומד מהגזירה
 והגזירה חזק מידת הדחוס שאם נתרסק הרי זו מותרת: כך פסק הרמבם: ופי
 וכן למי פסק הרשב"א: **ויש** יאמרין שאין לבדוק בלתיאור: דין
 בארנו אבר אשר הוסתר: בו אלא אין חוששין לשאר איברים
 בהסאת אבר אחד: ולפי דעת ה"ה בהשקפה אינה נעלפת בדיסק אלא
 באיברים שנעלפת בהן בפיקדון או בקיבולת: כתב ה"ה יהודה בן שמואל
 בפדושו: בפרק שור טע"ג אמר הפ"ה: ג' דיוקן איברים משום טילה נאסר
 ולא משום טרפות: דהא קיי"ל כן דעריפה: חזק (מיוסקת) אינה חיה אפילו וס'
 ומי עבד: זה הכלל כל בהמה שלא נהרה מעת לעת ושחטה טריפה: ולא
 העזיל לה שום בדיקה כך כתבו: **והסימנין** אינן צריכין
 בדיקה שאין הנפילה מעבבת אותם: **נפילה**
 מן הן ולא נעמד: אמר לשחטה עד שתשנה מעת לעת
 ואם נחטה בתוך זמן זה הרי זו טריפה: ואחר שתשנה מעת לעת אם ישחוט
 אותה עריסה בדיקה כמו שביאר: וכן דעת הרשב"א: ואם לא הלכה היסוד
 יפה כדרכה: אלא הלכה והיא נעלעת עריסה בדיקה כאשר כתבנו
 מי שרסם בגלל על העוף או שדרסו בממה: או שטרפו בלוחה
 ועדיין הוא מפרסם משהיו אותו מעת לעת: ואם שחטין ומדקין אותו:
 הרי מקורביל לו: כל מקום שיש לחוש כגון טפלה: **וכתב**

עד שתהיה ואז מזהרת בכל שם בדיקה ונעשה לעמוד מונעל כל עבודה
ועקרה דלילה להטות מונעל כל הלכה וזה הלכה דאמות אין צריך בדיקה
ואם אינו דוצה לסמוך על בדיקתו ימנע עד שתעשהו ואז תשאל מעל
לעת והנה מרף על עיניו מירבו בענין בדיקה ואם לא בקיאות וכן כתב
הבן דבס הט דבנן בדיקה כגון נקולת דלילה וטעמה המ' בדורוכ
הראשונה דהו' בקיאי לבידוק אבל אם דלא בקיאות לא סמכין אנפין
בדין ריאה שנקלד כתבתי ליעות הפוסקים על זה

סומנין

סנדלרלו בדובן ואפילו שטא מממת נכילה טריפה
וכן אם נתקבל שהיה איך דאין לחיטוי אבל תרביז הושת טעפר דובן
הלחי מולדת שאין סקוס ראוי לשחיטה פ' נתדלדלו שגבשו בבמה
מקומות ומחובדין חשש כן ומש כן וכן אם נתקבל כלום טעפרין למנהי
כל פ' אדוות וקט' הר דוד וכהן ול בהלכות טריפות ול שחיבר :

שבורה

כיצד נעלמות ההכמה אחת עשרה מכאן נאמרת עשרה
מכאן אם שתרבו דובן סמנין נלמדה לשירה ואם מחצין
ולמעשה של מום השדלה טריפה וקא טריפה מדעלעות הנהלות טיש בהן
מוח ואם לאו אנפ' טור דוב אנפ' שהשבר מול השדירה מונעה :

נעקרה

דובן אפילו נעקרה אחת מהן נמצי חליקה שהיא תקועה
עברה טריפה וטעם הדשכא ול ידאזה לי דוקא בעלערת

שיש בהן מח' אבל בחטות כשירה עב' ואם נעקרה חוליא
מן השדירה ואפילו מאוק שאין בהן מח' וטאין נעלע תקועה

בה טריפה : בממה נחיה טעל ממנה נעלע
אפילו לא נקב מקדוש טריפה וכן רערה

הרשכא ול וכן אם נקב נקבם שיש בהן חסרון סלי מצטרפין לנעלע :

שנעלע דוב ונכרה פ' שגריח העשם
כלפי פטש מאת הכאר נאבן וכליח בה

אבל לא נחת העשם כלל אם נחבט דוב ונכרה אנפ' שאין רוב
הקיפה כלומר מום מה שיש מן הנקולת מן העשם ולמעשה

הקיפה אנפ' שאין רוב ונכרה כלומר נכב' כל הראש אנפ' שהקדוש
קיים ולא חסר ממנה כלום אכדין אותה :

ולא נכב' דלא ידא לא נקב קדוש טל

מח' שדירה : ווער טל מים כגון האוונין שנקב עשם ונפולר
אנפ' שטא נקב קדוש מחו טריפה טקדומו קד'

טקב קדוש מחו טריפה טקדומו קד'

ועד

היטהב שהכתב חולדה על ראשו או שנהג באבן או בעץ מנור
ידו בצד הנקב ומכנסו ידו לתוך פיו ודוחק למעלה ואם יצא
המוח מן הנקב בידוע שנהג החרס ונרפה ואם לאו מותר :

שמוטה

ידך בבהמה טריפה היטך בוקא דאטמא דטף מדומסה
ודקא באיעבול עבירה דאי לא איעבול עבירה הדדה ובראיה:
הדאבד על שמוטה ידך הוא הפך עצמו ששטט דא גסון
העפין מן השדרה אבל בוקא דאטמא הוא התחטטון

ופירש

ששטט מן הקולות וראש הקולות הוא טען בוכנא ונגע למכרשת שסכך
והוא הנקרא בוקא דאטמא דטף מדומסה והוא דאיעבול עבירה :

שדר

זה לשון המשנה שאל זה הפך הוא מחובר בעצמו אל
השדרה בראשו העפין הנקרא אוש מדוליד ובראשו התחטטון
קנה הפך הוא הנקרא פקוחלת על שם שפוחלת מקום היציאה והכפות
סמכאן ומכאן הם המעמידות המלחלות וכלשון חברה נקרא קליבנות
והוא בלע קלפא שורין ואותן העצמות נקובים בעצמן נקבים עצוים ואל
ומוסי נסים של שדר (עבדים בתוכן ועמדים בעב) היך כדרך המקור
שבראו לרצון (על זה אמרו נעלה היך וחלל שמה עבירה כי זה היך
טען בחלל וזה אם ששטט מן השדרה אעפ שלא נפסק עבירה טריפה אבל
ראש זה הפך המחטטן ענבט בתוך השדרה אעפ שלא נפסק עבירה טריפה ובעיה
אע אמרין שאינה טריפה אלא אם נפסק עבירה וביעבול איעבול דבר
זה ערך כפי כמה ששם ודומה כי הדי יתאק פסטי על כנס עבירה והדברים
פוכיחים ספק שיטת השלשון :

ועד

העצמות וכל העצמות עצמן יש להם שמות חזקות
וזה שמותם הפך המחטטן בשדרה נקראת כלען פלגא או פליא
ושם לר הפעם הנקרא בוקא דאטמא וכלען או מדוליד והשלישי הוא
הפעם עבירה נקראת הפנים והוא הנקרא אישקנקיל ואין מן המדוליד ולמה
שם טרפות כי אם בצומת הנדחים על הדאבד :

והיוצא

מה כי העצם השטט שבו צומת הנדחים מעצמן
בשדר שבו למעלה ואם ששטט ראשו העפין ממך הפעם השלישי ואיעבול
עבירה טריפה אבל אם ששטט ראש העצם השלישי העפין הסמוך לו
טריפה ואפי' לא איעבול עבירה פי' היך הקושר שם העצמות והוא אחר
הלו על באר ששמות בעוף ובעמדה נקרא כמין שכתבתי למעלה בדין ש
שבויה קל עד וראשו העפין תרם בשדרה ממחול בספופרת והוא הנקרא

בשמן חמדים בוקא דאטמא נעם דאטמא העלמן המוכר עם השמן כשעשית
 נקרא שמועתי יקר: דאטמא העלמן נעשית וקרא העקרא בוקא דאטמא אה
 העלמן הנדעם שכן מתברר שם עם הנקרא הדיא טריפיר ואם לא העלמן
 טעיה לפי שמונת לבריאותה עכל והרשעא נל באר בוקא דאטמא ששל
 מסקומו וקרא דאט העלמן שברך המוכרם הדיא טריפיר ברה
 בטעפסון הנדעם נעלמן אבל לא העלמן אעפסון שפסקו טעיה: דאט
 המוכר שם עשם זה המוכר עם השמן ששל מסקומו יט אוסרין אנשם שלא
 העלמן הנדעם נל נפסקו ויש מתירין אפי' נפסקו העלמן: ולזה דעת משה
 וכן יראה כי עקד עכל ושמות יד וקרא הדיא טעיה יד בבדימה טעיה סמו
 טעיה יד וקרא הדיא טעיה יד בבדימה טעיה סמו

ושמות

שעל דרך שלם וכלה עשרה עד שמערה חסרה כשתרבע
 הדיא טעיה: וכן נעשה נעטרא כגון שמערה חסרה ונחלקה לשני נפוצה
 ואין שמיטה מועלת בה: וכן אם נעברה ספקה לרוב בשל עמה או שנקרה
 ספקה כדגאן טעפסון חוב הקנה או שנקב הווסט כל סמו במיקום הדיא
 לשמיטה הדיא נל בלש חסרים ואין השמיטה מועלת בה: ואחר בבדימה ואחר
 עקב בכלל הדברים האלה: ושמות

ושמות

מקרא דאטמא דשם מדכונה
 מחמדין בן אפילו לא אינכול טעיה: ושמות
 טריפיר ו' אס נעשית הפך העלמן
 לנעם יש לחוש שמה נקבה הדיא או נקרה לפי שמיא מונחת שם
 הא פס וקדש הבשר דק וקך בין נעלם לנעלם ששם הדיא נחבאת
 והלמס נל כתב נעשית לנעם מעקרו כנעין אורג אסוקה הדיא
 ואחר כך יאכל: וכן נבי פסק הדיא נל: אכל

אכל

הדיא או נעשית נעלם העלמות שלא
 לנעם אס עשר ונעל מופין את דוב כדן טעיה יד בבדימה נעלית
 מארסיה נלמטה: כחמה
 אס סעלגה או
 אס סעלגה סם שחור אמה או שטעיה מים כדעם סעלגה: אבל אכלה

כחמה

סם הכיח את האדם או נעשה נחם נפוצא בו אסורה סופה הסערה
 הרמס נל נעשית כל הטרפיות המענות ונאפסר לפיכך
 בבדימה נחיה אחת נעשית: ואילו קן
 א' דיוסר ב' טקב תרבע הווסט ג' טקב

כתב

ואילו קן

תרין הוושׁ: ^י עקב קרוס של מוח: ^י ד. תבוסתם המוח עצמו: ^י ד. עקב
 הכב לבית חלב: ^י עקב קנה חלב: ^י ד. עקב המדבר: ^י ח. עקב קנה הכבוד:
 שׁ. עקב בקיבה: ^י עקב הכנס: ^י יא. עקב הכנס: ^י יב. עקב בית הכסות:
 ין. עקב משה: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 חסרה המרה: ^י עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 כ. חסרה הכנס: ^י בא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 כד. חסרה בית הכסות: ^י כד. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 המינש: ^י כד. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 לטעה ממקום טאטא לאוי למערה: ^י כד. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 לחבירו: ^י לא. טאטא מקום הראיה: ^י לב. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 לג. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 טע אעבדועת הראיה: ^י טע. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 לד. תבוסתם הראיה: ^י לד. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 מ. חסרה הראיה ממען האונות: ^י מא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 מביה: ^י מן. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 אונות: ^י מה. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 נפחה: ^י נפחה: ^י מה. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 בין ממלת ברייתו בין טחנה: ^י נ. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 עומת העין: ^י נב. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 במה: ^י נה. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 סדומה: ^י נז. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 שנמצאו בה מים סדומים: ^י נח. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 השדרה ועמסמם: ^י סא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 תלד הער מעליו: ^י סב. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 נשברו ילעוניה: ^י סו. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 במליתיה: ^י סח. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 חסרה הנפלה כעל: ^י עא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 חול שאסרין הבכמה (מדיה ממוס טריפה): ^י עב. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 מה וספטיין כל שאסרין מהן: ^י עג. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 המינין לעוף ולבהמה דיין בבכמה נשקף אחד הוא: ^י עד. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 נשכחול ונבאונות הראיה מופט שאין בשקף חיתוך אונ' בבכמה: ^י עה. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.
 לו משין ידוע. נשחול בשקף עוף כל עעב ואיין לעחול הבכמה: ^י עו. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא. עקב משה לחן: ^י יא.

שבבולטא ונבטחול לא מנ אות בבהמה כדי שיחא כענן בענף לספך לא
 נתנ בסוסא שהקטינה שיעור בענף וכן כל כיוצא בזה ומעט זה היתר
 הר שמואל זל מרובת שפירתה כוליא טלה שהיה נפוחה נביתת הרמולת
 ושחורה כדיוותא והתורה עם בט חבורתו וס' **ושרי** טרפיות
 יש בענף יחד עם הבמה אעפ שיש לה אונן
 ואין ענף שנעלה בט מעט מחמת האור ונעף המים שנקב עם ראשו
 להסוסק עם טרפיות לא טלל שכל שאירע לבמה ולחיה ונעף
 חוץ מלו שמת הראשונים והסמיים עליהם בתי דיע ישראל אעפ
 שאפשר לה שחיה ואפלו טרע לבן סדק הדפואה שבידן מין סופה לחיות
 וכן לא שמת חסמים ואמרו שכן טריפה אעפ שיראה בדרך הדפואה שבידן
 שמתנת אין מיתתן ואפשר שחיה מן און כך אלא מה שמת חסמים
 שטאם על פי התורה אשר יורק: **כל** טבח שהוא יורע הטרפות
 הוא ודאי הוא בחוקת טעורו **כל** מותר לו לשחוט ולבדוק ל
 לעצמו ולמכור ואין חשש בזה שגד אחד טאמן באיסורין בין שיש לו ל הטא
 בעצמו בין אין לו: **וכבר** ביארט שאין לחזין בשם מטבחי
 ששחט וברק לעצמו בחוקה לארץ או בארץ בזמן הזה
 אלא אם הול סומחה ואם יראה טריפה מותרת ידו ואין חשד לכשרותו
 עד שילך למקום שאין מוכרין אותו ויחזיר אבירה בדבר חשוב או יציע
 טריפה לעצמו בדבר חשוב: **כתב** בענף דעשיא או בבוליתא
 אבין דהו שון ערי ומרו
 וקטלי ואפלו הכי אין לא טרפיט לכו דאין לבן בטרפות לא מזה שמת
 חסמים ואעפ דתוין דמותר בהכרית הכאה וידי דאי ברר לה סמא
 חיה עם: **כל** אשר יולד בן ספק טריפה מכל הטרפיות
 אם היה זכר ושהר ים חרש הדי הוא בחוקת
 שהוכר
 שלימה טלל בהרמות ואם היתה נקבה עד שיתר ובענף וכל עד יב
 חרש ובענף עד שתל טענה ראשונה ונענען ששה תלד ונענען
 בדיט בולט הארכט ברין זה: **וכתב** הר דור בר לר ולסס
 לכו כן בבמה אם היתה מעוברת קורט טא
 שיארל לה אותו ספק ירר שמהרה עד שהתעבר פעם שניה ומל
 סמו בענף נקבה ואם נעברה קורט לכו איפשר שתלד כן קיימי
 ואעפ שערפה אבל לא הורה ונעברה מן בענף ולא בדר א ושעה
 שאמרו קול טריפה איה מיה ים חרש סמה פעמים אין **ומה**

דואים שמתרפאות ומה לפסד יב אינה חיה בטריפות אבל ודאי מתרפאת
ומה יותר מזה חרש: **ואסור** למכור ספק טריפה לפני או ביציה
בדרך זמן זה שלש יחזור וימכרה לשרש:

וכר בהמה חיה ונפש בחוקת בריאית עד שזולת בהם רב
שחשבין בו ואחר כך מברק לאותו דבר ברב:

תמו הלכות טריפות הלא יחיש לקבצו מארבע כנפורה:

דין אבר מן החי:

כפ

אבר שנתק מן החי אסור ואיסורו נכון בבהמה ומה ונפש ה
הטמאים אבל לא הטמאים ואחר אבר שיש בו עצם או אין

בו עצם רק בשר חייב עליו משום אבר מן החי ואחר שיש בו עצם אין חייב
עליו משום אבר מן החי עד שיפדו בבליתו בשר ונדרים נעצמות אבל פירש
מן החי הבשר בלבד חייב עליו משום טריפה ואסור כוית ממנו לוקה ערלין
משום טריפה ולא משום אבר מן החי: **ואבר** מן החי אינו חייב אלא
בטוה אפילו אכל אבר שלם וכל זמן

העצמות והנפשו מצטרפין לפסיעה אבל הפריה העצמות והנפשו והבשר
זה מזה טוב אין מצטרפין יחד שיהיה בבשר לבד כות:
וכר זמן שאכל כוית מן הבשר חייב ואפילו אכל מעט מעט וכן

אם אכל האבר בבליתו ויש בו כוית אפילו נחלק בפיו קודם שבלע חייב

תלש אבר מן החי ונערפה הבמה בעיטתו ואכלו לוקה טהור
משום טריפה ומשום אבר מן החי:

והתולש חלב בהמה בחייה ואכלו לוקה שנים משום חלב
ומשום אבר מן החי: **תלש** חלב הטריפה בחייה ואכלו
לוקה שלש משום חלב ומשום טריפה ומשום אבר מן החי:

דין האיברים שאין השחיטה מתירתן:

ל

בשר המדולדל בבהמה ואבר המדולדל נאית יכול לחיות
אעפ"י שלא פירש לא אחר שגזיחו אסור ואין לוקין עליו

ואם מורה הבהמה רמזין אותה כלן נפל ממים נלקחין עבין משום אבר מן החי ואם
 יבול למור נלמדות מעל נשחט הבהמה מותר **ועדו** איסור באבר
 שגדמגך או נדוך כמו הפנים שמיניבין או נתקן בבית שכלן
 לפי שדמיון לאבר מן החי בבית שכלן אין בהן איסור מן התורה ולפיכך אין
 מדיחין ואעפ"י אסורין והרמב"ם לא כתבנו שנתקן עבין ונדידו דבנין
 בביתן מותרין ובמקום שנתקן בהן איסור משום א' לנפש תורת אדם
 עב"ל העובר והיה העובר או העדר חופה דוב עבין של
 או רוב היקוף מותר ואם יצא העצם לחוץ אסור
 נשבר

וכשישחוט הבהמה או העוף חתוך מקום השבר ויטליבין והשאר מותר
 שהיה צריך להמך מהשאר כל מה שהיה רואה פב האבר מקום חתוכו
 ומשלהך עם האבר והשאר מותר **והבשר** שעל השבר שהיה
 לקורסין שהיה מדיחין או נמאס
 ממוקמות הרבה א' שחב נקבוס נחבס או נקדד סמין טעפת או טעף
 מכוונתה עד שלא נשאר על העצם א' כחליפה או שנמאס על העצם עד
 שמיטא שאינן טעם טעם בבב או מדיחין לאיסור והאונס מכל אן מדיחין אורחו
 מדיחין מדיחין ידו למעט הבהמה ומהך מאחד מאיבריה
 הפעמים

המושיט ידו למעט הבהמה ומהך מאחד מאיבריה
 הפעמים איסור משום אבר מן החי אבר אסור חתך מן העובר שבמורה לא הוציא ואחרי
 שחטה והטבחה העובר או איבריו מותרין **ועובר** שהוציא
 את ידו או את רגלו אורח אבר איסור לעולם אין טחיתת

אמו מבטיחין ואף החזיר אותה אבר למעט אמו ואם נולד אותה עובר
 ומה כמות שטם אונת אבר אסור לעולם משום טחיפה ואין שחטה מדיחין
 אסור משום דבכל נפטר בעדה טחיפה לא נאכל ודלשו שכל שחיפה
 חוץ למוחיביו קרי לה בעדה כמו שהטרה חוץ לעבד ויש מוסקין על הדם
 במקל נאול שאם נולד קודם שנשחטה אמו שנמצא שחיה טעין שחיטה
 בטבול עבדו שחטרה עבדו מהנהו להחירו הכל אפי' אונת האבד

הציצ מקצת האבר נשאר מקצתו פטם היוצא אסור ושבפנים
 מותר ואם לא החזירו ומהבו אפ"ל לאמר שחיה מקום
 החתך אסור ועד לחתך מהשאר מקום החתך אבר אסור החזירו אין
 צריך להמך דק היוצא לחוץ בלבד שמוקד חתך מותר אחר שחיה
 ואם חתך האבר היוצא לחוץ והוא בחוץ קודם שחיה ואכלו לוקה עבין
 משום אבר מן החי אבר אסור חתך אחר שחיה אינו לוקה עבין ואפ"ל מת

יחזיק

שחיה
 i

ד' סדר בין חמ'.

העבר קורס שחיה יום מונה תבכמה ואחכ חתכו האוסכו לוקה עליו משום
אבר כן חמ' **על** העבר שהוסיא אחר מאיבריו וכלי הוא בקיבה
החלב שלה אסור חלבב הערופה שנתערב בחלב טהורה

שהדי החלב כסלף איברים נוסף: **השוחט** במה מהעוברת
ומצא בה שלל כן ח' בין חמ' שוחט

השלל ואם יצאה השליא מקצתה קורס שחיה וקשורה בולד מה שצא
ממנה אסור והשאר מותר ואם איעה קשורה בולד נוסף אסור שמיא חל' לו
ולד שהיה בה ונלד זה שבטן הסבה שלא שלל **כל** עבר שהוציא
ראשו והעזירו כדי סילוק יתקין שחיה: עין שחיה
אזו מטהרתי ואם לא כלו כל חרשיו אין השחיטה מועלת לו:

כה השלל ול דבר זה שאמרנו אם התירו האבר קורס שחיה
שמוסס החתך מותר אפילו יצא רובו של אבר ולא נשאר בפנים
לא המיעוט ואין מטיילין בדינא בזה המיעוט שבפנים אחר הרוב בדין בשלל
יצא רובו של עבר אבל יצא רובו של עובר הרי זה כילוד אפי' המיעוט הגל
השאר בפנים אינו נעבד בשחיטת האם: **וצא** חתן רוב אבר
כך שצא רובו ונשאר מה שבע מה שצא אינו

העובר ולא הטיל מיעוט הדי שבפנים אחר רוב הדי שצא יצטרף המיעוט
עם רוב הדי ואם ראה כלל הוא הוציא כל ידו יצא שצא רוב העובר
הרי כולו אסור מ' טילין אע"פ מיעוט האבר אחרי רובו:

וצא רובו במיעוט אבר אסור ואין אומרים שיש מיעוט אבר
זה שצא אחר רוב האבר שבפנים אלא מטיילין אותו אחר רוב העובר שצא

ואסור: **הוצא** ידו והחזירה ונעבד הוציא ידו השנייה והחזירה
וכן קל

שהשאר בפנים שלא יצא מותר: **אע"פ** שצא רובו כיון שהתקין כל אבר
ואבר ולא נמצא רובו לחוץ במד' הדי אין כותין אותו כלל לא טל רובו
בדין בשלל בשחיטתו לאסור את המיעוט השאר בפנים מחמת אותו רוב
שיצא בסדרו אלא מה שצא הרי זה אסור בדין שהוסיא והחזירה אבל
אם היה מותר כזה שצא לחוץ והשלים לדבון בין כל החתכים הדי המיעוט
השאר בפנים אסור אע"פ שלא יצא רובו בבטן אחר:

דברים לו שאמרנו בין שמה בין ח' בין מהל' לפי שאין כח
שחיה ונחמ' ויצא אינו יתיר בשחיטת האם וכן בדיון
בין תשעה מד' אבל בכל תשעה ח' כל שצא ממנו רובו אינו נלד

בשחיטת האם שהרי הוא כילוד ונתר בשחיטת עצמו אבל הנסיון
מיעטנו מה שיצא אסור בטריפה והסאר כונתו בשחיטת אמו ע"כ:

ד"ר איתו וא"ת בנ'

ל"א

אותו

ואת בנ' אסור לשחוט מן התורה וכן בנ' ואומ' ואין מייבון
לא על שחיטת השטח ואם שחט האחר ונבא חבירו ושחט
השטח השטח חייב וטעם של ח' שתי במסות זה האם וזה הבת הלקוח
ראשון שחט ראשון וטעם יסודי עד למחר
פדקיס בשנה המוסר בהמה לחבירו צריך
להודיעו אמה מכרת לשחוט בבהמה מכרת לשחוט ואן כן ערב יוס טוב
האחרון של ח' וערב י"ט של פסח וערב עצרת וערב ראש השנה

וכתב

הטעם על שאין הלקוח צריך לשאול כלל לא כל מה שאין המוכר
סודיעו הנלך ולקוח ושחט ואיט נמנעו על הלקוח מן פני באור
פדקיס אע"פ שהם לקוח ושחטין לוקח ושחט ואיט נמנעו אע"פ שאין הנ"ל
מוריעו ע"כ בל' הזמנה לפי שהבדל ידוע בנמנע אפול
הלקוח דערו לשחוט ואם לא הודיעו שבבדל מסר האחרית

והטעם

מדרגה לשחוט זה השטח לא ידוע כלל וישחוט ונמנעא שזה המוכר לא פודיע
ועבר משום ולפע' עבר לא מבין חכמים כי באמת י' פדקיס לו כל הע
מדיבס בשמחה ערב י"ט האחרון של ח' להאזהר שחט דנ' משום חביב בפת
עצמו ועל משום דאמרינן מי שלא ח' ב"ט האחרון של ח' טוב אינו ח' וזה
דרכן להרב בשמחה י"ט של פסח משום ח' י"ט י"ט
הפסח טאכל ע"כ הטעם וערב עצרת משום ח' מדרג' וערב
דאש השנה לסימן טוב כלל השנה כדאמרינן סימנא מילתא היא

וערב

ואב

יחזכור יוס או יומים לפט לו הימים אינן צריך להודיע ואפילו
יחזכר שנתה' בינו אחר יומים שנים אחר יומים שנים אחר יומים שנים
דיוח בינו שאין צריך להודיע בל' והרמבם
שלקח אחרונה נחפץ לקנות וזהו בסוף הינו שחוקתו שהוא שחט וזה
אבל אם היה דיוח בינו אינן צריך להודיע שמה לא יחזכר עד למחר
והנה ע"כ הראב"ד ע"ה ודעת ה"ר מקובל על כדעת הר"ם וכן נמי
דעת הר"ק על לא שכתב י"ט במוסר וכתב ה"ר מקובל על אכל המוכר
האם לחתן וזהו למה אע"פ שיש דיוח בינו צריך להודיע כי בידוע ששנים

והרמבם

שוחטין ביזם אחד: **יום** אחד האכיר באותו ואת כל היס היום
אחר הילולת וכן נמי דעת מדש"א ז"ל כי יציר הדי שחט לאחר
בתולת ליל ראשון לא יחט השט עד תחלת ליל יום שני שחט בסוף יום
ראשון קודם בין השמשות שחט את השט בבחלת ליל יום שני שחט בין הש
השמשות של יום שני לא יחט השט עד ליל שלישי ואם שחט ביזם של אימ
לוקה וכל איסורי אותו ואת בעל אימ לא נחיים השחט אבל הבשר מותר
לעולם באכילה אחר ששחטה בראיו אפילו בן חם לדעת הרמב"ם ז"ל אבל
רב אחא אוסר הנשר עד הילולת דמיתא דשבת שבת בשבת דבין ביזם אסור
לכולי עולא ובסמיך שבת מותר אפילו לדיריה ואין האיסור לא לשומען אבל
שחט האמר ונכח השט אין שחט האחר ונתעבבה בידו ואם שחט את השט
פסול וכן הדין אם שחט פסול וכן שמותא לישר לשחט הבת לסתרי:

ואין איסור זה מלבד אלה בבהמה טהורה בשר ושה שהוא פרה נטע או
טעבה נטע או עץ ונטע ונתן בכלאים אם האם מן המינין האד
ואפילו היה הזכר משאר המינין טהורין: **ומותר** לשחט המושבד
שער ירך אמו הוא ואם ירמ העובר מאמר שחטו וקפריס

על בני קרוע אין שוחטין אותו ביזם אחד ואם שחט אימ לוקה:
ואין טהור לא בעצמות טהורי היא אם הבן אבל לא בנכרים כל
טמא הרבה ידוע אם הוא אבן ואפילו ידע בודאי ספק אם טהור
בנכרים וקרה לו כחב ונתן בנכרים ונכרות ויהי מקוים זל כח מיספיק
כן אם חשש לנדע האב ואם את מכירו האב אסור לשחטו אחר הבן ולא
הבן אחר האב אבל אימ לוקה: **השוחט** את הפרה ואחר כך
שחט בבה לוקה שמים שחט

שחט את האם אימ לוקה לא אחר שחטה ואת בתה ואת בת לוקה
שחט שחטה וכן בתה ואם שחט את בתה אימ לוקה אלא אחת: **על**

דין הבתעת העתקן לכהן לאחר שחיטה
וקם הרוש והלויים והקדיש מלפני מדש"א ז"ל

דבר תורה השוחט את הבכור חייב לתת לכהן מתנת
ממנה כמו שמייב אדם לתת מפירו—
הגדול וקטן ומעשר שני וזה משפט הכהנים מאת העם מאת זבחי הגמ

לב

אם שור אם טה ונתן לטבח הורוץ והלחיים והקירבה לא חייבה תורה במתנות
אלא שור וטב אכל ולא חיה נעמן
הכלאים
אלא כיצד רשע הבא על הדרכל
הבן חייב במתנות שטול טה הוא ולא שור אלא תש הבא על הצבייה וילדה בן
טל אם שור אם טה לרבות רשע הבא על הצבייה וילדה בן ונורו שחיה חכמים
בני חייב במתנות שהתורה דברה אורו למתנות טל אם שור לרבות א
הכלאים אם טה לרבות אה הכני ולפיכך חייב בכל המתנות כשה אפילו לא
שחט אלא שור אחד או טה אחד חייב במתנות טל אם שור אם טה

מתנות

אלא מעט שהייב הסתו להדיס אותו כבו שחייב בתרומות
קצין ויקב הפרט יש בישן שהלגן והתירוש עד שלג
הפרט מתנהגין טבב לאסור לאסול מהן חביע אבל מתנות אלו אין טובלות
ומותר לאסורן בהכמה מעט טל הורמו מתנותיה
השוחט חייב לפרוש מתנות אן לא ישלח בצבד טל וזה
משפט הכהנים סאת השם מואת וזכרי הובח יצא השוחט לעבדי ולסכן שאינ
בכלל עם ישראל
מתנות אלו מן
השפק טלוי עם צבד לעצמן הן ואינם בכלל
עם ישראל קדש סכן ועל מתנות אן מה שנגזל נגזל ואין מוציאין סידיו
שענשה טבח נשוחט ומסר לאחרים כל שצבצ מוחס למכור

כרן

בדרך הטבחים חייב במתנות ואין פטור לא בשוחט לשוחט
לא בצבצ מקום לא לעתה שוחט ומסר שחט נשחט שבתה פטור
ואחר חייב
כרן
שחט לשוחט נשחטקן עמו ישראל אם בכל
הבהמה שבתה עמו פטור מכל המתנות שבתה עמו הסרין
בזאם לבד פטור הישראל עם הלחיים וחייב בכל שאר המתנות שבתה עמו
פזרוץ פטור מן הורוץ חייב בכל השאר זה הכלל הרי זה פטור בכל מה
ששבתה עמו הסכן שמתנות אלו הסתו ולא חיי מתנות
שחט הסתו ונתן לסכן אפילו סתה במשחמך ולפיכך ישראל
ששחט כהנה אכל כל סבלה ישראל ונס שהוא פטור מן המתנות
שיש בהן סכן חבר וסכן עם הארץ אין מרחץ מתנות אלה אלא

זד

לסכן החבר שאמא וזה ידוי משפט הסלעם ממלך שהמתנות רין
ולסד סכן הדין מרחץ סלך שדאוי יודת ואן סכן חבר טס נתן לאי זכ
סכן טיש טס ואפילו עם הארץ
כר
סכן שאינ ערר למתנות דאמי
לן שימושך את ידו שלא ליהק מהלס אלא לעתים רחוקות פעם

עז

מהת בשנה להחזיק עצמו בבית וזה מדרך הצנעות וכן חזקו לו
מתנות על ארץ נחלתו לא בארץ ישראל לפי שהקדש המזבח

וראשית הקדש להקדש שנתנו לארץ נחלתו ומה שנתנו לארץ
 נכבדו אמרו חכמים שנתנו בראשית הקדש כל ארץ נחלתו ומה שנתנו
 דין למתנות שאנו נותנים לארץ נחלתו בדרך נחלתו לארץ נחלתו
 חכמים להפריש שם את התרומה ויש מחזיקין ומחזיקין במתנות אלה
 בחזקת לארץ ונראה דבר המתנה וכן נקרא בכל נחלתו ארץ

אזהרה שיעור כל מתנות הקדש מדרך הארבעה הנמסרות עש
 הראש ועד קב כדי שיהיו איש לפי נחלתו ומה שנתנו לארץ נחלתו
 נקרא והוא מקום חזק אי זה נדון נתן וזהו ימין ולא נדון שמאל הקדש

נדון היא נכרת והוא מקום שמתבטל שם החלב שנתן היצרן מקום
 שנתן כלל לא ימולק הודיע כל שיעור הקדש נתן עם הקדש ואם ימולק
 ישרא קודם שיתנו לבית כדי להשיב השער וליקח לעצמו נכרית מקום
 את השער ואסור להפסיק חלקו של בית לא יקח כל בעי יפה עשירי הרעבא ול

והרמבם ול בית שחייבין לתת מתנות על כל מקום ואם רצה הנה
 למסור המתנות אן ליתבד אפילו עני או להאכילם לנפש

לשאי ולא ימולק הסוף מתנותו ולא ישר צדו אלא אם נמולק בכבוד נטור
 ואם כבוד צדו ואין לזכור אולם שהוא כהן הרי זה נטיל כדי שיעד לכל שהוא
 שהוא כהן ואין להפסיק אולם מתנות אלו לא על בחדה להשיח בב
 בדרך שהמלכים אוסלים בכל הדברים ול

דין שלוח הקדש

הלוקח אם על הבטח ושחטן ובשר מותר באכילה ונקרא עש
 שחיתת האם וכן אם מתה קודם שישלח ידיו שברח

מתנת ידיו או שחטפה אחר שלחה שאל מדעתה לוקח עד שישלח מדעתו
קצץ אפסיד עד שלא תענה ושלחה מכין אותה מזה מדרו
 ומשהין אותה אצל עד שיפלו תפסיד וישלחנה ואם מתה

קודם לבן או שמתה לוקח וכיצד משלחין האם לוקחה בכפיה ומפריחה
 וכן עמי פסק הראשון ול

שלחה ונתנה אפילו ד או ד
 תפסיד חייב לשלחה ולא
 הבטח שישלח רשע את האם ואת הבטח תקח לך

לקח

הבעט והחזיק לך ואחרי חובת האם עליה פטור מלשלם
האם ושליחה ואחרי כד אותה מותר
לקח לא בענין טהור טהור מן המזון

זו אינה

כענין יונת שחבר יונת עליה ועופות שקטג בפרדס של כי קרה קן צפור
אבל המזומן אינו חייב לשלם כענין אוזניים ומדמיונים שקטג וכן אם היו
האפרוחים מלפנימים שאינם ערבים לטאן אינם חייבים לשלם וכן אם היו חבט

זכר

הביט מוקדות או שהיו אפרוחים טריפים אינם חייבים לשלם
היבין על הקן פטור מלשלם וכן עוף טהור הדובל על ביט

היתה

עוף וטהור או עוף טהור הדובל על ביט עוף טהור פטור מלשלם
דובצת על ביצים וטורים אעפ"י שאינם כמסורה חייבים לשלם

היתה

ואם לא שלם אינו לוקה
האם מועפת

היתה

האם מועפת
בין פטור מלשלם

היתה

בין פטור מלשלם
האפרוחים או בין הביצים ואינה טריפה

היתה

בצד וטריפה לטעם בין פטור מלשלם
והקן בבעה דואק כלש"ס אינו נטל

היתה

הקן חייב לשלם
דובצת על אפרוח או על ביצה אחת חייב

היתה

הקן על המים או על בעלי חיים חייב לשלם
נאמר בכל עץ או על הארץ לא דבר חסד בסוף

היתה

לפנות בביצים יסל וכן שהאם דובצת עליוהם לפיכך
היתה דובצת על האפרוחים או על הביצים בעליהן או

היתה

בשוכבו אינו מסומן ולא קנתה לו חצירו טעם שאין יסל לשכות בהן לאחרים
קר לא תורה לו חצירו בהם ולפיכך חייב לשלם

היתה

המטלה הנות
ואיננה נאחז בטל

היתה

המטלה הנות
המטלה הנות

היתה

המטלה הנות
המטלה הנות

היתה

המטלה הנות
המטלה הנות

היתה

המטלה הנות
המטלה הנות

היתה

המטלה הנות
המטלה הנות

היתה

המטלה הנות
המטלה הנות

היתה

המטלה הנות
המטלה הנות

לה להקדש בין שחט בחמה ואם לאו שחך ואוכל כלם אתה מושל או מידון
 ומה איכפת לך בין אוכל בלילה או טרופת הא לא שחך המצות לא לטעם הכרות
 של אמונתו אלא להודות שהיה זה אמונתו וטרופת הכה מפרש בכאן שבא
 לו שאין המעשרת לו ית' במחשבוט מן המעשר ושיעור המאכל בקרבנות
 ויהי הקדש אף המעשרת לא לו ית' המעשרת הנה להדיוט במדת רחמים
 וכן אמרה תורה שוב לו וכן לא יאכל אף מן המעשרת הנה לו ויהי פשעך מה
 תגשה לו והנה אחר הלו' נשם לו ויגשם הלו' לו כתב דעם קן עוף לחיים
 תנחת ה' ית' בטאד מושם מיתת לא פוטית אבל באדם לבדו פוטית טאמ
 עשן עב כל דרכי אט' ונשם אותו ואת בן למדיעם דעה זה המעשר מותר
 הן למדיעם דיעות אשתיות כעשן שבת בחדוש העולם וקעם המעשר
 להודיעם כי האדם ראוי להשמר מן המדדים ואם ישם לו לבו כי עשה מה
 שבין לעשות ואמר זה הדבר הוא ברשות בוראו ולא לאדם דרכו ונעשן זה
 עתה רשות לרפא לרפא כעשן שהביא צדק למותו והעסק בתורה
 ישן האמנות כל שיבא בדרכי המקורה שם דרכים נמתיים ובה
 מלכות רבים כי נבראו דרכי השם מרר ב' השם

דין צדקה

הדין שחובב לו מצות עשה של תורה לתת צדקה לעני
 וצדק ליתנה בסתר ולא יתפאר ולא יתגדל בצדקה ואם
 ה' יעזר טאם היה עובר עבירה להשעם איך חייב לזון דלא קדיין ביה
 אחר עד שיסוב ויחיה עבד דין ונפ אף במסומד לתאבון אומ' כי
 המוכרן לזיון יותר ממוסמך ברוסלמי מפרש פוע
 דאמנה לקדן סכאן ואילך לחושט
 שאין מזה לתת צדקה טעם אומ' וצדק המכסס לו
 סכופין אומ' לזה מה שאמרוהו לזה ויודין לנפשו בפני ולקמן מזה
 מה שראו לו ונמשכטן עב בצדקה אפ' שערב שבתות עב
 מי סכות וקא טמא אמר ולא יתב' לזכר דש לו מענה זה
 דאין למשכטן ואפ' לו טעם סבת אבל כי לא אמר שאין מענות
 סכות ביה אין למשכטן לא מתנתן אותם קבאים עד שיהיו לו מענות
 וליביטוהו ברחים לזכר לביתו לטול משכונן וכס אם איש עב הוא
 ואין ספק שפדנט ביה שאין להדריחו וקנאנו כל ה' יהונתן הסקן וצדקו

ל

כתב אר

הרמבם זל וצדק השעשה יוצר מן העשוק ידקא באדם שצדק
אבל באדם אחר אין לדוחקו יוצר מדי דק בדבר הראוי עב
לענין כוונת שבות המקדש קיים היו ישרים מביאין שקלים ומ
ומתפרסם להם יבשתי אם עשין צדקה מוטב ואם לא באר
אחרים ונטפין אותן בצדק ואשכח נחבם להם צדקה שאלו נחבתי פקודת
שלוש ונחש צדקה: **ואפילו** עב מלתפרם מן הצדקה יעשה
מהן צדקה של שית: **הסדר בטוב שאלו נחבתי** מ
עבלי מלות של שית השקל בטוב נחבתי ועשיתך לא אשכח עוד פי טוב
אין מראין לו שיש עשוק: **וכתב** הרמבם זל שכל המתן פחות
מזה לא ייחס מוסרה עב: **והמבזבז** אל יבזב
יותר מחלש ולא אתי ליד עשות נחב
לאחר מיתה נחבתי נחבתי: **כתב** הרמבם זל וצדק
מקבל מן הנשים וכן התעוררות: **האומר** דגן מאתם וזו לבית הכנסת או
לספר תורה יחבט
האומר נתת מאתם וזו לעשם יתתם לעש אולם העב וצדקה
מחייב עליה לומר נחבתי בטאין שפאיי אבל יש ש
נבאי ויש ספק בקופה של צדקה לא יאמרו מאמר סלע וצדקה מושת
למטה בן לו בין לאחר: **ועל מקדש לא יאמר** דגן שדרי צדקה טאמר
עדין היס את עדין עב נחבתי ואם נחבתי מוסרה נאם את מלתו וזו עב
שיבא ונחבתי מהו נחבתי אין כאן מוסר כל האחד ועב:
מצדדו בשם דגן דגן בגדל סלע או מוסר או עשית נחבתי
לאחר דגן דגן נחבתי את עדין אולם נאם בהם מוסר כל האמר יאמר
חולקין בזה דגן דגן לאמר שין בזה שכל עשין לכבודו:
כתב הרמבם זל וצדק חזק זה יאמר הקדש שדרי פירות
יחבטו וכן סעות נחבתי ובהמה העדר וכל מתבטו:
וליסם להם המוסר לא יאמר את נחבתי חזק זה יאמר צדקה או למען
לשנות: **הרמבם זל** אחר האמר סלע זה צדקה או אומר
הרמבם זל: **כתב** סלע לצדקה ונחבתי הסלע אם דגן למטה
באחרת מושת נאם משהו עב ליד הבאי אומר למטה נאם דגן
הבאין לצדקה המושת ולעשותו דגנים את רשאיין לא אם אין שם עשם
לחלק נאם שם עשם לחלק מלפני לאחריים ואין מוציאין לעצמן עב:

הכלל
ז

שורה
ז

ויש

והרמנע

והרמנע שערך המנהג לדי הקבאן אסור לשמרה אם לא ברשות בנ
השר משכן אורה לכל מה שדמי אפול לרבר הרשות וכן עשה דבר
אום שיכול לשמרה ופי' יכול לאורה כדאיתא פק דערשן ומה
קודם שבו לדי הקבא אבם משבא לדי קבאן אסור לשמרה
ולאורה אבל קפאס יסוף לשמרה עב הדעה הקהל וקדק הנה עבוי מירחו
אם פירש המון העם לדי יתן אסור לשמרה עב לעולם עב ואם המנהג
נני לא יבדד מרוב אסור לשמרה עד שיתקע סם ששלים מעלה
כדאמרינן נני מיפנא פני פי' ענן נאום הקדשני דבר זה לבית הכנסת והכ
מסור אמן לעצמן ונפק דבמה ביהמ' מס' ודלך או דרנן שסלא ממון לט
לשרם לברקב אין מתירין לו מפני דרכי שלום לא נוטלין ממנו ויתן לעמי
נשם במהר שלא ישמע השד או המכר כמון הדיא דאמיה דשבור מלכא דשלא
אדתי' נא' וקד' סם טוב עב עטרה ברה ל' חלקין דראסון מסוס טלס מלבור
מקבלן ועטנן לעמי ניש ואם פירש לצורך עמי ישראל עשין אין ונבין דענה
הטע משאר נשם אין מקבלן ידקה אבל קרבן ודמי בית הכנסת מקבלין וכן
הקד' הדי' מיה' לה לעמי מתרביעם לכלל פרובעם מעשרין אחד לפרקי ב
הכנסה קטלסי' משומר אין מקבלין לא קרבן ולא דקרבן ולא דמי בית הכנס
כל ששעה דברו כפרהסיא לא אכ' עב לטלסם במדקוהו טירש עב נדקא
דאין מקבלן וכן אבל אם יתן הס מידס דקה לעמי ישראל מקבלן מה
נדקא דבטענה אבל כפרהסיא אסור ומה שאסור כפרהסיא טלסין לחורב
בידקה של ישראל אבל אם לא יכול לחיות מצדקה של ישראל נאית יכול לטול
מק' דבטענה מקבל כפרהסיא ומומר עב ונפנמי פק דרמבם ול' שאס
לא יכול לחיות בידקה של ישראל נאית יכול לטול דבטענה יטלנה כפרהסיא
וכן עמי פסקין בעלי התוספ' ול' דהל' על פסוק אם ספק תבוא את עמי עמי
וי' עמי קודם עב ועשיר עב קודם עבד ועמי עבד עבד קודמין ומה לעמי דקה
עב עבד ועמי עבד אחרת עב עבד קודמין ומה לעמי דקה
דמי מיר' ול' דשכן אעפ' שאית קרוב דדי' הוא קודם לקרוב
שאינן שכן דמכיל טוב שכן קרוב מאי דחוק ואם דלה' ק
לה' ואם סדר עב נאבין ואין לוא שכן אחד מזה עב קודם כך אמר
דל' כפרק המרבל ורש' פירש עב עמון בשבט טלס ואבין שאית בנ' לברס
ועני שאין אם מדיין איתו ואם פרטוט או סכס' אין בורקין לטאות
אבל בורקין לטאות וכמי שמתגדב מטהרין אן עב
לבית הכנסת אסור לשמרה ואם לרבר מירב מותר לשמרה

כל עב
שמה
המנהג

דמי

אעפ שלא שמתקע טע בעל'ס מעשה: אלא או מערה או עד טלפאט: ואם
שמתקע טע בעל'ס אפילו לדבר הדעות מותר: וכן עמי פסק הרמב"ם ז"ל:

נהג

הדמיון אדם שגד בשער אחרת אם יש נדול העד שם אינו יכול
ליטע בשער אחרת כדאיתא בבבלי: ב"ה העד שהלכו בשער אחרת
ומסקין עליהם ידקה עיניו לנהג ליד הפתח: ומתירי' התם משום חסדי' א'
שלא יחסדו אותם שלא ילג אותה: ונכחי' לכן חסד' יטל' אותה מיד הפתח:
וקם טעאן טע חבד עד: אבל יס' לטע חבד עד: אסור: קלל' אסור: להנליס:
חסד' לשער אחרת: ואם

גד אדם לידקה יכול ליטע לקדו: וכן
המעשה שלן יכול
ליטע לקדו: ע"כ:

בפרק

הנזקין ונשיטין אין מוחזין ביד עני' נשים בלחט טכחה

ונפאה' מפת' דרכי' טלוק: ומפרשין ע"י י"ס: ומבחרין חוליהם: וקוברין
מיהיה' מפת' דרכי' טלוק: **טב** הרמב"ם ז"ל: פרוין טבוי' קודם

לפרעה' עני' ולכסותו: שהטני' נקמדי' בסכנה למוות מחרב: ודע: ומהעני' נעני' מפרדין' שבניי':

עובר בבט' האמין: ובלא העמוד: ע"ד דע' נכחי' נכחי' ידע' בפרק לעשר:

ובעשר' דפתח' הפרח: וכן מן ומי' אמר: וכן מן ואחבה' לרעד' סוד: ומהו:

לפרע' לקדו' מים: ומהו: דברים' כס': וא' לך מעזה' נדולה' מפרדין' שבניי':

נפק' דבבא' כגרא' מוכיח' כי' אש' העד' שכן' מעשה' לבטל' בית' הכנסת':

נא' לטע' דבר' כמנה' מוצאין' בן' את' המענה': ואם' קט' כהן' אבטע' וקודם' לא' יל'

ימכרו' אותם' לדבר' מטה' כי' אין' לפרדין' שבניי': שאעפ' שהביא' ה'ב'טע' ופרדו'

האבטע' ופסל' הקורות: ומתקין' הכל' לבני' מוכדי' את' הכל' לפרדין' שבניי':

טבד' אבל' בן' נדול': לא' ימכרו' בית' הכנסת' אלא' וכן' לפרדין' מן' היצור':

השולח' נשיטין' אין' פרוין' את' השבוי' יומד' דמיו' מפת'

השולח' העני' או' מפת' ולא' אלו' לאפני' בהן' או' משום'

מקון' העני' או' מפת' ולא' אלו' לאפני' בהן' או' משום'

דומק' דבבוא' ואין' מבידי' את' השבוי' מפת' תיקון' השע' שלא' ידיו'

האוי' מוכד' ע"י' ע"י' ומנסי' פין' שמירה' ע"י' שמירה': וכן' אין' לקחין' מן'

העני' ספרים' תפלין' וטענות' יומד' ע"י' דמיו' מפת' מן' קח' העני':

שנע

פח' כגרא' מוכסה' הודיות' על' הפול' מחזיקין' קודם' לפרדו' מן'

ואפילו' היה' סח' נדול' וקוא' ע"י' האד' ומסר' תל' מל' יומד'

וקאשה' קודמת' לאיש' להנצי' סבית' השב': ולהאכיל' ולכסות' ספי' שרדן' טל'

איש' לחזור' ולא' האשה': ואם' נעבט' טעיה' לדבר' עבודה' האיש' קודם' לפרדו':

שישב' במדינה' שלשים' יום' ספרין' אותו' לתע' בקופה' של' ידקה' ע"י' בט'

מך

הנני

ר' עקיבא איבא אס בא איתבך ענא בשחריה ונתת לן איסר ובלך
 ונא אחר במענה ז' האם נתת לראשון די' אלא תן לן וס' תחזי דרזין
 ריקס' שטא/ בבקר ורע ורעך ולעבר ז' נתת ידך/ תנא ויהוה
 שטא להפרעס' ספרטסין היתומה (אחז) ביתס/ **הר**
 לעב בדבריס ותרך מן הנתן ערקה/ וכל המעשים עת מן
 נקרא בלעל ואמר וחוטא/ השמר לך פן יהיה דבר עם לבך בלעל ונא/ **נדר**
 ורחמי רשעס אכרי/ (מכחש) ייחוס ז' שאין סלגא אבהס/ יצחק וישקב שרדיו
 דחמס לא חדרע/ ונניס שטת/ בהס אכרי ומה ולא ירחמו/ וכל המרחס מחמס
 עביו/ שטא/ ונמך לך רחמים ורחמך/ **העוק**
 פנס יפול רענא אבד וכוונא אפי' נתן/ הרבה/ (עובר משום)

א ידע לבך בהתך לן/ וטוב מחמס הנתן פדוטה בסבר פטס יפות/ ענך יס
 ענין שלישי טוב משכסס הנתן כראוי לעב בסבר פטס יפות/ ענך יס ענין
 רביעי טוב משכסס ליתן לעב כראוי קורס שיסס/ (ווד יס ענין חמישי)
 טוב מארבעתן מאן דליד וזו כפד יסב וסדי לאחוריה ונאין עניס נעטלן
 אות' ואין הנתן יורע למי טמא ואין העב מעביס/ (ענך יס ענין שסי טוב
 מחמשתן שיהי משכך מעונת מאחורי הדלת שלא ידע העב כלל ממי לוקח/ **נדר**
 (ענך יס ענין שביעי טוב מכסלן הנתן לתוך קופה של ערקה ואין יורע
 ממי עטל כלי לחזק ידו עד שלא יעורר לבדות ולא יסא/ ועל זה טמא/ ואי חידך
 עבר/ כחוב אשלי טומרי משפט עושה ערקה ככל עת/ אך לעור זה הזן
 בב וננתו טמון קטס/ ז' שמוס בר נחמס אמ/ זה המעב יתמי ויתגמרה
 ומסיאן סמך לפרק/ **נדרה**
 לז' טמא/ (נדרה) **נדרה**
 העביט די מחסורו/ ואמרו דול מר טאין לן ואמר ורעיה להמפרס טמון/ כל
 בהותה הפלאה כדי שהנתן דעתו עביו וזו היא מצוה יתירה מן הנתן ונחיל
 לבס יתר מכסלן פ' דוד זל שטטל מעונת מן העב או מתלמיד חכס
 ומדריח טעבורס/ **ואמר**
 משום דנדרך ערקה ימנא ערקה אלא
 לן/ כל שכל המורה אחר הערקה לעשותה הבדי ממנא לן מעלה לעשות
 מן ערקה/ רבנאמן כד יצחק אמ/ הקבא ממנא לן כב ארס המהוה/ וס
 לעשות לזס ערקה/ טאקף ממעדי/ דבא אס/ מאי דכח ויהיו מוסגלים

לפניך בעת אשר עשה בהם אמן ירמיה לפני הבה רבוא טלעלם הכניס
 בבגד ארס שארין מהנען שאפילו בשעה שיהיו כופין יתר לשעזת נדקה לא
 יקבלו סכר עשה יאר לענך נדולה נדקה יותר מכל הקרבנות כולן שגאון
 עשי נדקה ומשפט נבחר לך חזקח קטא ארס שמען עשה עד טארה מוצא
 ומצוי ביד נענך ביד יוס בודק לעשות פי עד טארה מוצא אנשי
 מהנען וראויס לפי טאיגס מצניין בב נמן וסמי לך הממון אונטל פריס
 עד טארה מוצא להדיח ממון ומצני בודק ען הן נענך בידק פי החייס
 ינענך בידק פי בבחך עד טלא יראו ימי הקנה טלא נכסל להדיח

נשלמו דני צדקה ה' יצילנו מכל מכשול ופוקה

דין השבת אבידה

דרשו ר"ל לכל אבודת אחך לדיבת את המסומד נאפילן ריה
 בעל האבדה רשע אונס נבילות לתיאבון נמינא בנה
 המנוה להשיב לו אבדלו אבל אונס נבילות להכעס הדין מין נמינין
 והאפיקורוסים נענדי ען נמחל טבחות בפרהסיא אסור להשיב להם
 אבדה המוצא מציאה בנזון טל יס נשכלטו יתו טל
 נהר פי וטו לזון יס המנר לאמדין ה פרסאות או
 יומר נשוק כל מה שמורא ובסל יוס הולך נחנך נשכלט פרס טעהנער
 ינא פוטט אנע טיש בה סימן הרי היא טל מוצא טט אסר תאבד
 ממנו ומציאתה מי שאבדה ממנו ומציאה אצל כל ארס יציאתה לו
 שאבדה ממנו ומכל ארס טודאי נתיאשו ממנה ופי' הדין לו נאפילן לו
 ידעו הנעלים השטיפה דהשתא ליכא ייאוש בשעת מציאה והוי ייאוש
 טלא מדעת אפי' הכי קיס לן סנידת הסיל דן סט' פת נהר הוי ייאוש סופי
 דבי יצחק באל מציאתי עב' **המוציא** בסרטיא ובפלטא במקום
 שהדבס מצניין טס הרי אל טלו סופי שהבנעס
 נתיאשו מהו **ופסק** הדין אס רוב וינס מנער ואס רוב ישראל
 דנא הוד קא אויל בתריה דרב נחמן בסוקא
 רבנא יאמרי לה בסוקא דרבנא אמן ליה מינא כא אדנין מהו אמן סוד
 הדין אן טלן ישרם נעמן סימן הדי אן טלן (בלה עומד
 יצווח אל עשה כמנח לעל דימן טעפל נעל ספירטו טל

לה

שטענדיג ביים כותל הייב להחזיר מטעם שורת הדין דעת אהר יעשו ין לפעם משורת
הדין: **הר** המוציא כסעם כסודק אמן לו חבירו שלי הוא של מלך פלוט

הוא לא אס כסם ולא עוד לא אפילו כטוב שמו עבד לא אמר
כלס שאין סימן למטבע דאמדיט אפוקה אפוקה ומאי שם אמרינא טעם

לר פירות מחבירו או שטלח לו פירותיו חבירו ומוציא כטס מעלה
הרי לו שטל ואם היו צורות טעם ומכרת

אמר טעמן כן ליש משם י יא לא שט לא בבורח מן ההנהגה אבל
בזרקח מבעב הבית חייב להחזיר וקרא שרשן בעב הבית בעצמו אי עמינע

עבדיו הסעשה ספע שרשן כדו וכל סחן בעב הבית מן התר מיט חייב
להחזיר וכן ספק דריאק ול: **המאכר** ממנו לרעה

שקקין לו מוצד המט פרתו ברפת שאין לה דלת
ולא קשרה וכלכה לה וכן כל מוציא בזה הדין סאכר ממנו מדעתו:

אבירה שאין לה שום פטוה איט חייב לטפל בה ולהחזירה:
מיצא שק או קופסא אם היה קן או נעבר טלא היה

דרכו לטפל דרכו לטפל ככל חבירו איט מחזיר: **ראה** הנמרה שברחה
מן העדר והחזירה למקומה הרי זה קיים

בעלם החזירה ונחמה אפילו כיאה פלמיס חייב להחזיר שטאם השב ה
תשיבם אפי' כואה פלמיס עד שיחזירה לבעלים למקום המסתמך ואם

החזירה לדקס שאיט מסתמך יכלן נדה וחזרה מטס מייב באחריות:
כהן איט מטסא עצמו לבית הקבחות להחזיר אצלה:

והבן איט שומע ל אביו שאלו לו להחזיר: **ראה** בפס אבירותו
מיס שוטפין ובאס בטדה חבירו דרי זה נדר

ואבודת אביו ואבודת רבבו של קודם כלב אדם אביו ורביו דביו קודם: (ומל
ברבו סובבך) ואם היה אביו שקל טעם דביו אבירותו אביו קדמתו:

המוציא סמאיה חייב להסדיל עבדו ונטפוא סכרו סוכר שם האבוח
(ואין חושש לרמאי שאין מחזיר לא על גבי סימניו מוכהחן

כלן כדו ומשקל ומשן או מקום האבירה: **באו** שטס זה טלח סימניו
זה אותן סימניו זה כמול זה לא תעתי לא לזה

מונחה עד שיערה אחר ל חבירו או שיעשו פטרה בישא גמל האחר סימן
(ואחר הבא עדים תעתי לעדים זה גמל סימן וזה גמל סימן ועד אחד הרי

העד כמי שאינו נישח) **מיצא** שטלח וסיוצא בה יב הביא נע
אם

אירנה שארקה לעצמו ונה הבא עדי נפילה שפלה ממנו תגתן לנדי נפילה
זה נתן מדה ארכה ונה נתן מדה רחבה תגתן למי שנתן מדה רחבה וזה כיון
מדת ארכה ורחבה ונה משקלוהו תגתן למדת משקלוהו ונה מדת הדק וזה
יש שחלקן בין בדיק שאין דרכם לשוקל למדת שדכן לשוקל

וצריך

לדבר האבד שאל תפסיד מאיליה מצא בסוד מעשרה
אחת לשלש זיס ושטחה על גבי מטה לדרכה ולא לנרכה
מצא כל עץ משהמש בהן כדי שלא ירחבו כל מהבות משהמש בהן בחמין
אבל לא על ידי האור מפני שהשחרן כן פות וקדומו משהמש בהן בקר

מצא

פי' עתה דכיס אבל לא הדיס מפני שהפחית
פשתן וכלי זכוכית כדי זה לא יצא בהן עד שלא
קורא בהם אחת כל זמן ואם אינו יודע לזכות וללל אחת לל זמן ולעולם לא יסמך
סכן למהלכה ולא יקרא בהן פרשה וישנה ולא יקרא פרשה ויתרם ולא
יפלה יותר מן דפן ולא היו שם קורין מ בטע ענינים אבל קורין בהן שכל
בנעין אחד תפילין מטה כדי רמזין (מטה) פי' מעבדן ל

מצא

לעצמו מצא דבר שיש בו דמ חיים שהרי הוא תיך למאכלו
אם דבר ששטח ואוכל כן פרה וחמור מטפל בהן עד ששם עמוד חרש או
שוכן ולקח שכן ומאכלו ואם היה שכן יותר המורה לבעלים וכן התרומה

מוכר הביתם וסאסילה כל יב חרש מכאן נאמר שם דמיהן עליו (ארי) הן
שלו מצא ענינים וסייחיים שדועין בטרה מטפל בהן וחדשים ויש
נרימה לזס פי' אם תיך לטעמה בבית מטפל בהם לזס מצא

קטע דבר שטפולו מוכר מוכרו מטפל בהם ימים מכאן ואילך מוצא
בדבר מה יעשה בדמים לא יתנו לבד לא יתנו למוטא ויש לו רשור

לשומעם בהן להדיי רבה שפסקו ממות ועב ידיו כן הוא חייב בןשברה
אבדירי אבל באדם לא בוא בדמי מכהו כן שמר המכירה אבל משה
אבדה כן שמר שעות בדים לא יתעם בהן

המצא

לא שבע מפני תקון העולם פי' שלא יטע
וקושרן כדי שלא יטע ואפי' מצא כים ונען בעל המצאה ששם כרסין
חשורין וזו לא יטע חמור בסימט אוקס זה הכלל

מחזירין

למכור שאלו כן שמר האבדה
שנתיאשו זה העבדים וזה היא של מנחה ונאמר הנה ול מירו דבד
ששם חול שהוא של בעלים כן אדם הבונה בית שיש לו קול סמוך לטעם
שיה' ויחזרות ואנשם אפילו בדבר שאין לו סימן חייבים להשבעם לחזירי

חבל אם לא ידע שפסל חלבה כבאיי דאמ' ייאוש שלא מרעית לא הוי ייאוש וכל
 דבר שיש לו סימן ומרי הוא בחקת שלא נתיאשו בפעלים ממונה והמוציא
 אותה חייב להכריז ואם הוא דבר שאין בו סימן אעפ"י ששני לדרס הוי סימן ומייב
 להכריז: **ואין** מתירין אבירה בטביעות עין לא לתלמיד חכם סאייה
 משה: מדיבור כי אם בשלשה דברים במסכתא בפניא ובאש
 ובאשפוזא ונשכיל הבאת של: כיצד היה עוסק במסכתא נדה ואומר במקוואות
 איש שוטף שלא יטל אותו בענין נדה: וכן לא ילכו בזה המטב יטערו שלא יסדא
 קרי בה: ואם נתארח נבי שמעון אומ' נבי ראובן נתארחתי כדי שלא יטריחו עליה:
 ומפצות של מותר להוסיף ולקטע כדי לחברן זה עלוקה: **תמרי**
 דזקא שרין שפועלים מת' אשין סתן ומוחלן להם ואם הם

של יתומים שאינן בג מחילה אלוהין: וכן אם הפקיד בעב השדה והקין סקום
 איטעוהי וזה נקרא בדעתו שלא מחל (אסורות): **מצא** חדר שיש בו
 סימן בצד דבר שאין בו סימן חייב להכריז: אם נראה שהדבר
 שאין בו סימן מהדבר שיש בו סימן מצא מעות בחנות הדין שלו בן התיבה
 ולחנות הדין הם של חנות: לפי השולח הדין שם נאז אפילו על נבי' הש
 המולח: בן התיבה ובין הכסא לחנות הדין של שולחן ואפילו בדבר שיש
 בו סימן הדין לו של וכל שדוב נשן מענין שם ושלשה חשיב לם דוב: וקיי"ל
 של שמעון דמתיר ברוב נשים ולא ברוב ישראל: את המציאה

ועל לו עליה ובה אחר (מחזיק בה) אותו שהחזק
והמציאה מציאה לחבירו קנה חבירו: לא זכה בה עד שימסרה
 לעצמה וכן נבבסי קב: **היה** אחד רסוב ואחד מלפס מוסרוב
 מרובב קנה הבהמה: והמוסרוב שעל לחי הבהמה
 (המלפס מוסרוב קנה מזה שטיפס בידו) והמלפס קנה לא זה ולא זה:
חצירו של אדם קונה לו חצירו ומוסרוב: חצירו הממלט מרת אן
 עמד בידה אעפ"י שאינה מסתמרת: **ארבע**
 אמות של אדם קנות לו בכל מקום: אן לו חצר ולא ג'
 דקטנה יש לה ד' אמות וחצר וקטן: **מצאת** כלן ובתו הסמוכין על שולחן אעפ"י שהם ירושל
 מציאת: בתו העגרה אעפ"י שאינה סמוכה על שולחן
 ואפילו מורה לאמה הדין לו שלן: וכן מציאת אשתו ועברו ומפצות הכנענים
 אכל מציאתו בג שאינו סמוך לשולחן אעפ"י שהוא קטן: וכן מציאת עבדו

ונשפחו העבדים אעפ"י שהם סמוכין על שולחן הדין לו שלחן שעבדו ונשפחו אולם
 בסדר יתום האוכל בדרך הבית לא קרינן ביה שמוך על שולחן אחד שאין מותר
 שהבוסם מוציא הדין לו שולחן ונשפחו מוציא הדין
 הבית ואם היה שמוך על שולחן לבן נטע את הכל והן
 שטרי חוב לא יחד אעפ"י שחייב מורה
 הדין לענין בדין על ידי שטעב ביום בדין מיתון
 הם ובעלה נתן סימון אעפ"י דבדין בדין אינו חייב להחזיר מטעם שורה הדין
 דאם חייב אדם למסמס ביום בכל שעה שכל חייב להחזיר מטעם שורה הדין
 דאם ונודעת להם וזו בית חיהם אף הדרך וזו נמילות חסדים אמר ילכו וזו
 בדרך חולים זה הן קבורה ואת המעשה זה הדין אשר יששון וזה לפט
 מותר הדין חסלת השבת אבירה הנפלה בבת והנה

מוכין

והמוציא

טב

דין השבת גילה

להשיב את הנפילה שטן והשיב את הנפילה אשר נפל ונל
 ודרשו דלל בין שפורה מעצמו בין שבאו עדים חייב
 לסלס הקרן ולא השבח ונמי שנגל חובה ונאמר בבירה נתקן חסדים שטור
 דמיה מפת מקנת השבים הנוסל חבירו ביישוב ונודע להחזיר לו במדבר יא
 ירעה לא יקבל וזה וזו מלוה ופקדון ונראה כדון כמו בן נבי החזרת ספרים
 שאולס בעצת פחד שלא תבא את חבירו והבליע לו
 במשפח או בחשבון יא אס החזירו לו בנכסו שיש בו
 מעשה לפי שאדם עשוי למשמדל כסו המיד אך אם אין בו מעשה לא יא
 ופדי הם באמדינות עד שידענו והנוסל פחות מנזה פרוטה לא נתן לחסון
 ואסרדא דעבר עבר ופרוטה היא קרובה לרביע הפרוטו שאם קרף פייטבית
 נכל וזמן שלא נעמדת הנפילה חזרת בשעה נקנת נמת דמיה מורה או
 נמה או נתיאשו הבעלים חרס נקנת בייאוש נשיא לזנה ואינה חוזרת
 בשעה אך הענין חייב לתת לו את דמיה ואם לא נתיאשו חזרת בשעה
 ששטן הנפולט ומלוי ברבית החזירו אין מקבלין אותם
 פדה דרוקא לאותו הדור עג אם דבי חיל דרוקא אותן שכל
 ימיהם הנהלן בכך ונשיא חסד קונה עם ייאוש נשיא מנשה כל ייאוש
 נשיא החזרת לבריאיות אינו שטן ונזירה שלא נעמדת
 ומוקדה היוקר לנפול

חייב אדם

והנזיל

ומה

גזל

ל

על יכן

והשוכל

והשולח

כזה

אסור

המזכירים את חמורו ובהזדוּתו לו חמור אחד או כסותג ופחזיריו
לו כסותג אחד מותר להשתמש בו שגזי'אשו בעלים ממך. ואם

לא קים לאנרא אעך דהרו וברא דעביד למינר אינר נדך להעבותלן סכ
 דהוה ליה זה נהנה וזה לא חסר אם המטר קיסא לאנרא חייב להעבותלן סכ
פרק המפקיד הטובה יד בפקדון בין נשך נשך עבדו בין נשך יד שטרון
 חייב באונסין והרי הוא נשך טה טה מודעת חייב באחריות
 עד שימירטן לבעלים ואם התירו לרש או לעבד (נשכר בידם חייב להחזיר
 לבעלים החוטף משטן מיד המלוה טה ברשות בד' הרי זה נקרא נשך וטל אס
 נכנס לביתו למשכא' שנ' בחוץ העמדי **פרק** כל העשבעין דאו
 עדים סוגס לביתו טל חבירו לא היה תחת טפיו כלס'
 נשכירא דאו נשכר כלס טמוס תחת טפיו ולא ידע מה הוא נאמן הנשך למד
 כך וכך כלס היו לי בדא בטמיה הנשך אמיד טלן כל כך או משלן או משל
 חבירו כמז טמוסח טס נש טענ כסא דכספא ונש דוקא כטטוען כלס טאפטר
 לטלס תחת טפיו כמז טהענדו עדים נאס לא דאו עדים כטירא' אין טראו יז
 יוצא והנה טסא כלס תחת טפיו נאמן בטבועת היסת טל נש דבר נאך אס
 היה מהפאר בהן לפט העדים שילך לבית פלט למשכט' דאס' דב נמקן פקח כל
 העשבען עבד אישד דנשך ולא עבדו ונש מסיק הוס דב פפא דאפילו אשד
 טל בעל הבית טענע כמז בעל הבית אכל לא טסירו ולקטון דקאי' הוס בתותין
 ונש הנשך לא יטענ דחשוד הוא אבל מומימין טמם כל מי טענ כלס מבי רגל
 סורה כבד' חבירו שולל והנה סופר טענע טענע

הטוען

היסת כדון סופר ככל ואס יורה במקרת יטענ טענע
 דאוריטא ואינ קרוי חשוד שהרי לא הוזק ונשך בעדים
 חבירו טל בעדים נמורה שלקחם אך טלחם בעבור **וכן**
 לו והטענ סופר טאין חייב לו כלס הרי זה טענע ונופה חוב טענע הבית וכן
 יש לדרקק מנכסיא דא אא' אבל אס קח בעדים אינ נאמן בטבועה

ומה

טל ימורה אונ' פקח כל הפסד טהוא נאמן בטבועה הרי זה
 בטלחקס כפנ בעל הבית ואוס' כי ברשותו לקחס או מכרס לו
 ואס הפסד בעדו ואוס' טהפנן בחובו אונקוח כידו או טהיה טלן ובעל הבית ואוס'
 ונשכס ממנ הרי זה חייב להחזיר לבעל הבית טל טבועה דהנה ליה ממויב
 טבועה ופוא אינ מכמישו לבר משכס' וכן פסק הדיאן בטס נאון לפיכך אס
 כפר ואוס' לא טענעו לביתך ולא נאליט טלס טבא למכמישו העד פטור
 חוקת הכתובים הפוא דפס טסא מחבירי בעד אחר ומוזר ואמר
פרק אין חטפי' מלד' חטפי' ומיביה ד אבא משוס דהוה ליה סמוי'=
 טבועה נאינן יכול נש' טהדי אין מכמיש העד ומשכס' נאס אסל החוקק עשדים

והוכיח יט' ל' מסלם כל העשרים אעפ' שהעדר יורע כבוד הש' וכן אסבגם
 לביתו ולקח כמה כלים בעד יאמר והעדר אינו יורע כבוד נשאל בפני בעלה היות
 היה ובעל הבית אומר שט' כלים נטל והוא אומר לא נעלתי לא אחד פטור אף
 כלא שבעת היסה: שהיה אין בעל הבית יכול לשעון שום טענה וראיות:
פרק ההפך: החושב לטלח יד בפקדון אינו מייב' באמירות עד
 שיטלח כן על יד טלח ביד אין ידיו לז' חסרו לא אפילו עברה
 מחסורם לא לחסור פרשות לטלח כה יד מייב' דהא דקאמ' החושב לז' כבוד
 נמו שמיא שט' קרא דעל כל דבר פטור שט' דין מילתא

הלכות ח' עדויות:

אסור

להעיד קרוב: שטל' לא יוכחמו אבות על בנים ואפי' קרוב
 לערב פסול: קרובו הדיין ל' הדין טל' ולפי ענין הלה
 מצד הדשט' ול' במשורה אין הפירש בין קרובים מצד האב לקרובים מצד
 האם כי כולם דבר תורה וכך הסכים ה'און דב' הדין ול' וכן עקד' וכן נהגו כמין
 קרוב מבעול ה'און ול' יט' מוסר מי שהורה שכל הקרובים הבאים מצד האב
 וכל הבאים מן המורש אינו לא מבידי סופרים ומוי שקדש אשה בפניהם
 מקודשת לא טלחמה לא שדיון לה לדידות עד שיחולק וקדשה בפני ע'ו
 עדים שדים ונעלה לא שדין לז' לא בוע' (העקד' מה שכתבנו בהסמכות
 ה'און ול' ע'ו ונעלה אין מלקין ולא ממיתין את האדם המורש פניו לא על פ' שט'
 עדים (היא מעידת מלך (קיי' ל' כי לא דאמ' אדם קרוב אצל עצמו ואין אדם
 חשים עצמו רשע: וקרוב פסול לעדות בין טובה בין רעה לכן אין אדם רשע לז'
 לעולד בעדות עצמו לפי שאין אדם משים על עצמו לעשות רשע: ומה שאמרו
 ול' דהוראת בעל דין מביאה עדים דמי' הם לממנה אבל כקנא ולמלקות יא'
 ל' פסול לא: **דאין** זה לזה קרין דאשט' ובהם טעיה ונב'
 בעלם טלשיים: דאין בראשון ונשט' בעל' ונשט' בראשון פסול
 וטלשי' בטלשי' מדר' וכן טלשי' בעל' וטלשי' בראשון וכן פסק בספר המדות
 אבא דאבא דאבא כשר לדידי הכל' וכן פסקו הרמב"ם והרי"ף והרשב"א
 והרי"א וא' דוראי פסול משום דאבן וכן אף הפסק' וכן כתב הר"ם רס'
 דטלשי' בראשון פסול ובדרך אמתה מונה בנפיש כר' יט' לז' למד בנקבות
 האיש עם אשתו ראשון בראשון: לפיכך אינו מעיד לבנה ולאשתו בנה לבתה
 ולבעל בתה: לאביה ולבעל אמה ולבית אביו ולכן אמות אסורו ולבעל בדר'

וכל

אחות אשתו אבל לכן בעל אחות אשתו האסור אחרת מותר :

אשה שאמה פסול לה אמה פסול לבעלה וכן כל איש
לאמה פסול לו אמה פסול לאשתו חוץ משלישי בדאשון (פי' דאין תרי
בעל כאשתו יש פסול ויש כשר כיצד שנים שלקחו שתי אחיות או אשה
ובתה פסולין זה לזה אשה וזה לזה בת אחותה וכן העשאו בנה שתי אחות
או בנות שתי אחים נאסרין והלך זה כול דברי בעל כאשתו לא אמרין אלא
מראשון לראשון ואשה ובתה נמי חטים כמראשון לראשון ע"כ :

כל

איש שאין אמה מועד לו מפת טמא בעל קרובות אמה מועד
לשאר קרובין כגון בן ואחיו וכן לאשה אשת קרובין ואב מתן ואב כלה
בשרין זה לזה וכן אחי תאח ואין אדם מועד לאשתו אדניסה אבל לקרוביה
מועד יעד שישאנה וכל הקדוש באורה שעה ועברתה בעד אע"פ שיש לו בעד
מזה :

והוא זה לזה לדון ובעד
פסולין בין פסולין בין פסולין בין פסולין
כל בעדות עד שבעד

והוא זה לזה לדון ובעד
פסולין בין פסולין בין פסולין בין פסולין

חריבין ואחר נעשה חתן פסול ואם היה חתן בטור הוא
אין כעוד עם כתב ידו אבל אחים מועדין ענין וכן בזה :

אבל

קטע נעשה ודלים אינם מעדים אלא על דברים אלו ע"כ
כתב ידו טעם אביו נשט אביו נשט רבן ע"כ פלוגתא שישאנה כהנא

וראש פדוע ועד כאן היינו מהלכים בשבט ונאכלתן בקצת של פסול
שש בן של עדים נשבעת קרובים זה לזה אין לאחר מזה

שטר

פסולין לעדות ואע"פ שמסר לו השטר בשם עדים כשרים
שהרי הוא כשרט מפת שבו מנויין מלכות :

וכל

שבעדות זה יש הטעם למעשה פסול טאין
מזה שמועד להאמת :

ואסור

בדבר עד שקר ודקא
לא כמזמור טעם רע בעצמו :

ואסור

ידע עם דשע לבנות עד
למשן תמיה וזה ואסור
העדות אמת :

ואסור

לעד בעד להצטרף עם דשע אפילו
כך כע' בספר המצות וקטיא כיון
יבנות עדותן ויל טאין אסור לא יטל יאם הכשר את ופסול דאין קר :

וכל

איש שבעד עבירה דאורייתא פסול מדאורייתא מדרבנן פסול
מדרבנן ולמפרע הוא נפסל באביו (פסול דאורייתא לא בעי

נהל

הכונה ועדות טוב עד שיפריצוהו :
 שאיט זיט במעלה ובמדות ובדרך
 והיא דחוקה עם הארץ שגמל במעלה ובמדות הוא לא שאיט עמק בהורה
 אבל בדבר שאיטו מדבר סופרים כון וביאור הניס ונשר עק מחלב או שחלב
 יט שט של נפוח ופזיח בהן איט פסול לעדות אפילו מדבריהם ואיכא מאן
 דאזל דפסול מדרבך וילך נהירא לן דלא אשכחן פסולין מדרבך לא בחשוד
 מחמתו עכ"ל : **ואלו**
 דבריה אפי' המלוכה והמלך אבל העדים אפטר
 טעם טעמים לפי שאיטם סבורים לעשות דע' וסכמי שאיט סבד לעשות דע'
 טעם לעדות ומפריחי יונט פ' שיש לבס יונט מלומדים לעמך במדותיה
 ממקום למקום ופי' שמקדים את חבריו להיות לאונת מקום יתן לו חבריו
 כך וכך וימי שמרעין אותם להלחם זה עשוה' והינד אותן שחוקתן שוולין
 יול' השוכבים ומשחק בקוביא וסומרי שביעה' והיכא שיש לו א/מלך
 אחרת טע' הוסיפו יעלהם החמטטס והלוקחים שלא מדעת בעלים
 והיועם אחד בממה דקה אחד בהמה נפה אבל מנבלים בהמה נפה טעמים
 אפילו בחינה לארץ : מוכסין ונבאין פסולין נשעם מוכס פסול קסמם נבאי טע'
 נב טסן ונב טעמי' לאו טמיה נב' נבאי' נב' בדבר מועט ואנסל דבר אחר
 פ' ערוכות הניס בפרהסיא או אפטר לן לחות בצערה ומבזה נעמו בפ'
 בפרהסיא פסול כון לן ההולכים עומים טעוק נאם לאו טע' והאכל טעוק
 נמיטן והאפיקורסים והמסומרים ומחלי שבתות בפרהסיא ושומין ייט טע'
 ויט כול פסולין לפי שאין מקפדין על ערות טעק אבל המסומד לבד
 אמר לא הוי מסומד לכל המורה טובה נעבדים וקטנטס ומרשים נסומים טע'
 ענטס נסומים באחד מועט טע' ומיעד בעדות קודם טעטמא נסתמא
 פסול נכס' דב' השטור ז'ט שגמער על ידית הקהל פסול לעדות אבל
 משר על העדות לא דאמי' ההם משום דיעיל תקופה עב' ואימרי
ואימתי חזרת משחק בקוביא משיטברו פספסיהן מעצמם
 ניהרו שלא יטחקו אפי' בחנם : נמימט חזרת מפריחי
 יונט משיטברו הכלים טעם צדן כון דאפי' למדבר גמי לא עבד :
וכן טעם טעוק לעשו נ'צאת טרפה ממתת יד' בדבר חשוב מילן :
ואסור אדם לכבש עדותו שטאן אס לא יציר ושטאן
 ודוקא בבד' אבל שלא בבד' לא וכן אשה טעין
 עזי מייב קרבן ודוקא בבד' אבל שלא בבד' לא ודוקא ראויין למעיד אבל

עב יז

ומעדי' שטן
ז

שאינן ראויין להענין כגון הפסוקין ומכר לא אמרין ואע"פ דאמר' האי
צדבא מדבט דידע סהדותא בחבדיה קמי דייאן דצער מינה לא
לזיל הו' לסמונא אס' לאיסורא אין חכמה ואין רעה ואין מבונה נד' יד'
רב אחא ואן זל כד ארט סהדי לאסהדי מאימין ומפרי' שן
לבו מ'בדרי' ושמעטן סהדותא דהאי לחודיה ודהאי לחודיה
מ'אמדין כינד בודקין את העדים מכתסין אותן ומאיימין עליהן פי'
ונומדי' לרב דבדי' טל חללה למי שסעד ערלה ערלה שקר

משילין מה ה'דנל שבה ואומר' לו היאך אמר' ידע שורה
חייב ליה אם אלו' שפא' אלו' שפא' חייב לפלו' **ז**
מיאטס וז' או אומר' פל' אומר' לי לא אמ' כלום עד שיאמ' בפני הורה
לי שהוא לן מאתס' וז'
לבו ואמ' הו' עבי סהדי

וצריך אהא מילתא ואי לא מיט'
אמ' ליה משטה אנ' כך מילתא בעל' הוא דאמרי' **ההוא**
דאטמין סהדי בקבדי' אס' ליה ללווה מנה ל' בידך
אמ' לו אין' אס' לו חיי' ומוותא ליהו' עבי סהדי' אמ' ליה לא אמ' דיש לה'יש
הא קאמ' ליה לא' ולא שטא ט' אמ' לכו לווה אתם עדי' ולא שטא כי אמ' לכו
מלוה ואישתק' לווה' מדקאמ' הא אמ' ליה לא אישתק' הכי נמי'
דב יהודה עדות המב'שות בבדי'קות' וז' את' וז' טעיה

אמר בדי' מכוונת' פסולה' אפי'לו אחד אלו' מנה שחור ואחד
אז' מנה לבן הרי הן מעטרין ס' שמישן כן לעזר' **אמר**
רבא ה'ת תרי סהדי' לידעין סהדותא ואיש' חד מיטיוהו
לסהדותא מ'סכר ליה חבדי' (ואזיל ומסהדי' ולא אמר' דילמ' קא משט'
חבדי' והוא דקא מדמי'א ליה מילתא דה'י הווה משט' דקא מ'בט' ליה
אבל בעב' דבר' טי' מ'סכרו לבן' סהדי' מ'ספדין' לא מסהדי' וכן' הלכנא'
אי' צדבא מדבט' הוא כי' מדכר ליה בעב' דבר' שפיר' דמי' ואי' סהדי' **ז**
י'טובא מדבט' דאמדין' **והיכא** דלא חזו' לסהדותיה
כהדי' הדדי' ואזיל' ליה קמי'

והיכא עבי' אונס' קמי' חד ואזיל' ליה קמי' חד מעטרין' לטעות' דה'י אמדין'
עבדע' כן' הודא'ו אחר' הודא'ו' בין' לטוה' אחר' חלוה' מעטרין'
דחד חתס' עליו' שטרא' וחד קא סהדי' בפומי' **והיכא**
מעטרין' אי' נמי' אחד בבד' וז' ואחר' בבד' אחר'
מעטרין' וכן' הלכא' עבלי' **כתב** הרמב"ם זל' כל' ער' שהעשר

בדין ממונות יט לו ללמד עליו וכות או חובה אבל לא ימנה מן הדיינים
 ולא יעשה דין דאין עד נעשה דין אפילו בדין ממונות ברא בדבר
 שצריך עדים מן המורה וידיד דייני לרין אותו דבר מן המורה אבל בטל
 בדבריהם עד נעשה דין כיצד לקח עד אחד נע כידו נאם בפני נבל ובפני
 נהגם הוא נשע טרען ארנה נעשה כלן נעלה בבד וכן כל כינא בזה
 שללנו הלכות עדות

דין רבית

אסור להלוות ברבית שטאם לא תביה לו כנטשה ורנה לישדש
 אבל לרב תנשב מותר ואפי' רבית דברים כנגד הקדמות
 שלם אסור שבעל דבר אסור אפילו אבד דבית אסור
 שהמלוה והלוה אין עובדין אין לוקח עליה לפי ששען
 לשבון **וכל** המלוה ברבית אם דבית קניניה ירמא בבד ומוציא
 אותו מן המלוה ונחמיקין ללוה נאם מת הלוב אין מציאין מן
 הדינאם ול הלוה מקצת קנינאם שאם שהלוה
 דבית למלוה שקח ממנו או סיקח אלפ שקח
 מידו שאין מועיל שכל דבית בעולם מחילה היא והמורה לא מחילה
 ויראה לי שאין הוראה זו נכונה שכוין שיכול לטול ממנו דבר אם ירצה
 אם רצה למחול מוחל כדרך שמוחל הנזל עב
אסור לאדם להלוות לבנו ולבן ביתו ברבית ואעפ שאין

מקפיד (מהנה בעבמא הוא דקא יחיה לכו הדין אסור פן יקניל בדבר
 זה אבל תלמיד חסמים שכלו זה לזה ונתן לו יותר על מה שהלוה
 מותר וכל זה אמא והעשם שהם יודעם שקבת אסורה ומתנה הוא
 דקא יחיה לכו עב
אמר שמואל לאבד בר אידי הלוי
 מאה פלפלין במאה ועשרים וארבע פ' ויהי לו לעשור פ' וידיאן
 ול פ' והאריך ומן והעשור פ' ויהי לו לעשור פ' וכשר לו
 לעשור וכלל דע כי אינ מותר רק בדבר מועט שידוע שבבא וזה
 היה ענין אבד בדבר מרובה לא **כתב** הרשבאם
 מנחת שהקדישם הפעלים לעניים סתם ונאן לדי הפועלים
 נראה לי שמוותר להלוותם ברבית ולא אסרה תורה אלא רבית הבא
 מהמלוה ללוה וכאן אין מלוה שהדי מנחת לו אין לשם בעלים אלא הפועלים

מחלקין כדמנעם לנה מעט ונזה הדבה או לא כלום ואין כך ענין שיהיה
למנהגא מידם כלום אבל מענות של הקדש נזה אסור דהדי' הם מיוחדים
לאחד דהיינו לזכות ממש וזהו במקדש לעשים ידועים שאסור אבל מענות
הכלל במקדשות הנעלות במקומות שיש להם בעלים מותר וזהו כלל
אמרתו לא להעשה עב' **כתב** ^{הדי'ם על גבי יעמים מותר}
ליתן אונס ביד אמן שיש לו ^{אשם קרוב לשבר ודחוק}

להפסד כיצד אומרים כל היה אמה טעם ונתנו בהם אם יעשו דיוח' ונחלקם
מן הדיוח ואם יש שם הפסד אמה תפסיד לבדך שזה כאבך רבית הוא
וכאבך רבית אמה אסורה לא מדבריהם ונבסם יתמים לא צדק עב'
בתוספתא מענות של ישראל המופקדות ביד בני מותרת לכלותן
בדבית מענות של בני המופקדות ביד ישראל אסור זה הכלל

כל שבאחדות בני מותרת שבאחדות ישראל אסור ונפיקר זה ישראל
אשרין ללנות מענות מן ישראל חבירו על ידי בני לא יאמר לא אכ' יקנה
המטבח בני וזהו כל כתב בפי' מה אפילו בפתח שדי דעמנו לבד וכן
הבן להחזיר אפילו בפתח עב' **והמלוה** ^{יש לו לסבור}
שהלוה נעשה מעשיו בביתו ^{אם הלוה יאמר}
אמרי'ן לא נעשיתי אין להאמינ' אך ידא שמע' יש לו להבחין מן הדבר
עד שידע שהלוה נעשה בביתו אבל כשהפקידו או המושל לקח
משכון מן ישראל או ודאי אינו מקנה לו ואסור ליקח ממנו רבית

דב' יצחק חזקן ז"ל בתשובה ישראל שא"ל לזה כל מענות
וכתב ^{מישראל בשמך} וקבל עלי בן קדן בן דבית' והמלוה אינו
יורע שבטבול ישראל לזו אולם השיב שהיא מותרת ולכא' איסורא בין וב'
לזה בין במלוה ואף אם אין ישראל בני לזה כי מענות מן ישראל בדבית
שמונה משום דאקני' מקנה ליה בני משכונ' דלא שביק היתר
(אכל איסורא עב' וזהו) וכן אסור ליקח דבית ממנו אלא שאל ידע ב'
בשעת המלוה שהמשכון של ישראל הנה וידא שישלם הלאו משכונ'
בני ללנות מן ישראל בדבית וכן כל בני כתב הדי'ם ז"ל דמותר השלם
ליקח לו ממנו הקדן והרבית דהא אשתי' ישראל בני במשיכונ'

ומשיכה קונה בני עב' **וכשארם** ^{הסך לדור חז' לעירו}
ואם ישראל חבירו לפרות ^{לו משכונותיו אסור}
לנתן לו יתר על הקדן אם לא יא' לו בפי' כך וכן את קנה המשכונות
ממך ואם נתן לו הפנה את הקדן לבד אסור ללוח ליקח דבית מכ' וכן

והבא אס לא מורית מרח כמון שמורתי : **ומצאנו** כמס דלת זל
מסכונת של בני ביד ישראל והלך ישראל

מחברו ברבי מורד ודוקא שיאמרו לו הדין מוכר לך כל נכסיו נכחי ונשעבד
יש לי עבד ואין לי עבד עבדו ועבד מועתיק דבנין זה לאו הוא אלא מוכר
נכסיו ואם לאחר זמן דעתו למחור ישראל שט לטוב מוכר דאשון קרן נכסיו
והחזיק לו מסכונת מותר מפני שהוא כחומר נכסו ממנו וכן נמי דעת הרמבם
זל והראב"י אומר : **וישראל** חזקה מסכונת לנ"י למסכונת לישראל
כמב הדט זל

הרבה מקניי אשפ שיצא מוכסו של ישראל וראי מותר : והמונע חסיד מנחה
וכבד שלא יתבין מהלך לך : אבל אם חסיד מסכונת מהלכה קניין ליה
והראב"י זל אסר אפילו לא חסידו מהלכה : **וכשישראל**
נותן מסכונת שיש לו קניי ואם לו חסיד לך

מה שיש לו עבד מסכונת זה ואחרי כל הדברים נאמרו לך אם מותר לישראל
לקבל הדבה מיד הני וליהג : לחבירו ואם ד מותר שלא אסרה תורה
אלא רביה הבאה ממלוא ולמה ונשנים הוד ידע ד נמונע להדות מוכס
לעני שפך עד שמאס ס"ן לרבו ד דוד הלי שהנדה חסדה למעשה :

ורחובות של אשכנז : עריך שיאמרו לחבירו אתה תפסור הני בכר
סכל נכס ואני קנה לך בכר וכן כל מזה שאוכל להוציא מן
הני : **והרמנע** כמב : עריך שיאמרו כמסכונת שטענת תן לו
מזה שאתה חייב לי ונשתעשה זה תהיה פטור
מכנס ואין לי עבד בך :

ומדבריו היסוד לקנותם וזל לוקח
אדם שטענתו של חבירו

ומלוותו של חבירו כפחור ואינו מוטט עבד : **ומותר** לישראל
ליתן לישראל מסכונת לישראל לחבור
אבל אינו עשה לו עבד כלות מן הני לא אם קבל עבדו אחרות הני : ש
שלא יתבין מן העבד החלה : **ומותר** לישראל ליתן לישראל מסכונת
של בני ולמה לחבירו הכונה

שהם של בני : ואם אסר לו אחריו כן שהם של ישראל אין שול הם אינו נאמן :
והוא הקה זל שאשפ שתבדד הבד דטלו הם ממ ליתן לו הדבה כן
שהנדה שהמסכונת לא היו שול : הודאת בעל דין במאה עדים דאמי :
ואם יכול לחייב ונצחו : **והרמבם** זל אסר ליתן מסכונת דבדל
אחר שתבדד לו אשפ

שלא חסדו מהלכה נאסר

מכאור למעשה וכן נמי דעת הרשב"א זל. אב"א לא נעבדו לו אי"נ
 אסור וקורא הסדרות רשע ופוסל עצמו וסמך דחטאיה נאמן
 אחר טעם כי בהחלטה שם וני הס מוותר וכתב
 דאובן שהלכה לשמיען עם משכונת
 ולזה איתא בדבית דאובן בעצמו חייב לפרוע הדבות אפילו אם התנה
 עם שמיען כמאצטריך למעשה אלוה אותם עבד לפרוע הדבות אי"נ
 מונעל הלא כי בדבית מיישר קא שקיל כי אין שליחות לני. אב"א
 אם אסור מהחלטה לני קודם טענה שם דבית המשכון שאינ שלן לא
 של פלוט מותר
 דלא נפק מנכס
 הוא וכן לני ולחליתיה ולקידושין ישראל ומוד הוא ואם כזה מיישר
 מעשה עב ידני או אפילו ישראל שלוח מיישר חבירו עב ידי וני מותר
 ליקח דבית מן פני דמותר שאין שליחות לני מה אותם בט בדיתאף
 ש"א וחסם בט בדית. ואם ישראל עצמו או המשוחרר בא לפרוע משכונ
 אל וסוד לו שם דבית. אלא יאמר לו קנהו מידי בכך וכך אם מצה
 כך כתב הר"ם זל. ודע שבא זל כתב בשם רבו שמואל להחליטו כדבית
 והביא ראיה מכאן אי זה המין שמוציא אותו זה העבד עב ופ"ו
 שרי מסונן לפי זל שיש להביא ראיה מן הירושלמי עב.

כתב
 הרמב"ם דאובן שטען לסמיען פלג אחת הבאתי לך משכון
 ששני ולאחר זמן פדיתי המשכון ממך ועתה לך דבית
 ולאחר כן לא נתן לי הני דבית כלל ועתה אני תובע לך הדבית שנת
 שמוציא לך ודאובן השיב באותה שעה שפדית ממני המשכון אמרת
 לך אם תותן לך דבית אין נתן לי ואם לאו אל תתן לי ואתה
 אמרת כן טעמך לי הני דבית דין הוא שאפילו לעתהם תניס
 דבית לסמיען אסור ליתן לדאובן ואסור לדאובן לקבלו אם לא בטעה
 שהלוח המעלות שמיען לדאובן עב המשכון היום משכונת
 המשכון למדי ודומה כאו מכרו לו ואין לו עסק למעשה עב ו
 המשכון כלל אי שול ליתן לדאובן מהשתנה הני ועבדו

תשובת שאדלה דר ליקרב דל
 שהבין משכון לדאובן כדי להלוואו ולא נמצא מעות בידו
 והלך למעשה וזהו הימין בשם וני ופסטיגמט לו מעשרת

ג

והשיב

פירוש בעצמו המושכן לשם נ"י בקרן ונדרבת מזהו
 שאמר לעשות כן ודאובן עובר בלאו הוא שגט
 הרבות דרשו או עוברין בלא ועשה הלה וכן (ומעין ודאובן היה סבור
 שה"נ שכל המעשה פורע) מזה פסטידע לו חייב להחזיר לו עד שיבא קנין
 ויתן הרבות: **ומותר** לשלם כלל לחבירו טול דיער ואסור לפלוט
 מעות וכן מותר לזל לחבירו טול דיער ומלוא
 לפלוט מעות שלא אסרה תורה אם רבית הבאה ממלוא ללוה: ודוקא בזה
 הענין שהלוה אינו מתחסר והמלוה אינו מתגבה אסור אפילו על ידי דבר

אחר: **ורבית** מקדמות ורבית סוחרת אסור ודוקא בטפיש
 בטביל שתלש או בטביל מעותך טליו בטילות
 לא פ"י אבל בסתם מותר ודבר נדון שמוכחא מילתא אפילו בסתם אסור:
 חרשטא כהנא: **כתב** חלווין הנאמטם שהיו

רבית קנינה וכן בשוכרין פסק אחר פחות
 והביא הרבה ראיות ובסוף סתם מ"ל לא נפש מרבית מואחלת: ואינו מן
 מותרת עד היתר לא נ"ה שהקדמי יח"ב ונצטט בשטה לא אחר במנהג
 לו במאותם לפדיון לזמן פלוט ואורו שנתם יבדלו ימכור החוב בפחות
 סי זה מותר מן הדין אלא שהוא חסר משום העדמה רבית:

ומשכנתא כביתא שד"י ודא שמוע' וזה מזה ומכיוצא
 בזה יאכל במשכנתא דסורא מותר: משום דסתמי

הכי במשכנס שטא אינו תפוק ארשא בלא פסם מותר ודוקא בשדה
 או בסד אבל בחצר שטא המלוה לחבירו לא יהיה בחצר חנם ולא
 ישכור ממנו בפחות: ואפילו חצר קיימא לא ירא אסור המלוה לדור גז
 אם לא בשטר: **וצרף** המלוה להעלות לו סכר ודוקא
 דירת חצר שהיא פרהסיא אבל מידי אמלינא לא:

כתב הרשב"א ז"ל בתשובה דעת קאנא: ומדאיקא דאין משכנתא
 מותרת לא במשכנתא דסורא ויש מעידין בגמרא וכן
 טהאן בכל ארצותינו: ונדבר תלי במנהג המקומות וכל אחד לפי
 מקומו סדאיתא פק דמולין על: **ורת** מותר ללוות על
 הבית ולדורו בן בטבילא כיון שמומטנטא אפילו

ובני סמו מוכר שדהו לפירות בפחות משוויים לכך שדי ניש לחמוס
 כדברי ר"י: **כתב** הרשב"א ז"ל במשכנה דאובן משכנ
 ביתו לשמוען בגמרא ובאתרא דלא מסבקי: וא

והסבירו שמעון לבי בדירה להדש ולפי הסבירו לראובן ואם לו שיתן הסבירו
לשמעון הרי זה אסור שאסרו בפרק א' זהו שך סבב רבית הבא כו' -
לזה למטה אסור ויא' שהוא רבית קטנה ומבדיל המזדים אמרו שאין
אסור אלא רבית ויהא רבית ויהא רבית ויהא רבית ויהא רבית ויהא רבית
לחטורו (הסבירו לו בדיו בפרות

כתב

זמן שמעטתן אצל רבי בית שמוך כך בדיק נשנה חמשה דין אין זו
רבית קטנה כיון שלא קצץ (ואם) בול שנה כך קצץ אשכור כך בדיק
נמארו אצל רבית מיהא הני

כתב

מנה (אמרו) אם לא פרעתיך לז' פלוגתא דרבי חייב
עצמי מעבטין מנה כך חמשים לפי שדור הדין מותר (אסור לעשות כן
מפני הערבות רבית) וכן משכן לו משכן יתל מכדי חובו ואם לו אם לא
פרעתיך לז' פלוגתא דרבי הוא שכל אסור לעשות כן לבתולא אבל אם
הלוה סבב על המשכן ונתנה אם לו אם לא פרעתיך יתא המשכן שכל
מעבטין מותר כיון שלא עשו בשענה הלוהא ממש אינו נראה כרבית אלא

כתב

קטא הוא דקטם נפשיה (קדחת בפרק א' זהו שך
הרשבא וי' שהלוה את ישראל בדיק ונעשה לו יטל
אחר ערב' במקומות השם שבדיניהם הנכסים אחר הערב' תחלה
אם ירצה כדין ערב' קצבן דבין ישראל יש מרבין המזדים שאסור
מפני שנה הני כמי שחלוה את ישראל (והוא קוור) נמלוה אנהם לישראל
חבירו ויש מתדיין דכין דאי בעי וי' אינו אצל לזה תחלה ונבנה ממנו
רבית זה על המלוה והאמורה הערב' כשהוא פורע מה שנתנה
על הלוה הוא פורע (זהו נמי לווי הלוה מושלם ונעשה לו ישראל
אחר ערב' מותר) ואעפ' שהמלוה הולך אצל הערב' תחלה אם ירצה ממנו
מה שנתנה על קני הוא פורע (כן נראה שך) (והוא דאיות שור
ואחר כל הדאיות כתב) וכבר תשטה הוראה זו בכל המקומות ואין מי
שימחה בהם

המוכר

(אמרו) לו לבטחיו
ועתה שטתן אסורין דאם ליה כפי מיתות קט מעבטין (ומעבטין
ליוהו הלוהא) וצד' לעבדים שמוכר מותר ולוקח אסור דאם ליה כפי
מיתות קט' פעמים שמוכר אסור ולוקח מותר דאם ליה קט מעבטין
וליוהו הלוהא וצד' פעמים שטתה מותרים כיון דאם ליה קט
ששור וזך מעבטין (והאחר כפי מיתות קט)

מכר

או שדה ואם לו לוקח למוכר לטעיהו לך מועות החזירם לי אסור ואם
אם מוכר ללוקח לטעיהו לי מועות אחזירם לך מותר ואף הכי אסור משום דהו
פטומי מילי וזהו דוקא שכלא היה תנאי זה ביטלה בתנאי
השני או לא **והרהר** הני פטומי מילי עב

שננו מרבים על השכר ואין מרבים על המכר כיצד השכר

לו מירדו ואם לו אם מעבטין אתה עתה לי הרי היא לך בעשר סלעים ואם
שחדש בחדש תן לי סלע בחדש מותר מוכר לו שדהו ואם לו אם מעבטין
אתה עתה לי הרי היא שכל באש וזו ואם נלקח הרי שכל בשנים עשר מנה
אסור לחדולת בשכר אדם כיצד לא יאמרו אדם לחבירו
ואסור עמי מלאכה בזה היום שמיא שנה דיער ואם אפשר
עשה

עמר מלאכה בשבוע שמיא שנה בשנים לפיכך אין אסורין טעם
היום ואם אעבוד לך למחר ולא יאמרו חרוש עמי בנדיה ואם אחרש עמר

בדביעה שהרי טורח חריטה יותר בימי החמה **אמר** רבנן
טרא דדיי טרי פלי למכור סחורה יותר מוכרי דמיה

טלאי פרט לו מעבטין הרי היא לך בפתוח ודוקא שאין דמיו ידועין לכל
העולם **ואמר** רב טרא דדיי טרי ודאי שהיה מוכר פירות

במקום הוול בבמקום היוקר שהיו שם מחליטין את הפתח
לפי שהמריס היו שם לוקחין הסחורה בנול שהיה כאן נמכרת ביוקר

ואחריות הדרך עב רב חמיא ומפרט טעמא משום דכל היכא דאנלא שכי
לבו מכסא וזה אפי' היה בידם מועות לא יוכלו למכורא מי שיעשה להם כזה

ופסק תלמודא אפ' שמוא טראטא זו טרי יא נס טראטא דרב נחמן דרבי
הלכה לקטת פירות פירש קורס שיהבשלו יא בקונה

סתמא **ואסור** ויא בקונה בקר נכח מונה דב נחמן בהו יא
בקונה עלים קורס שילד לפי שיש בהם הפסד וכול ויכל במקום שבו

טבועים הכרמים על ידי אשנורים **ומותר** לתת דמי יין
לחבירו ואמר אם תחמין הין טבחית

תהא של מוכר ואם הוקדה או העלה תהא של לוקח מותר ויאיל ומקבל עמי הלוקח
ולא ואפילו לא קבל עמי וזלא כמו מתשרי ועד טבת שרי

אין פוסקין על הפירות עד שיטא השער יצא השער פוסקין
אעפ שאין להם יש לזה נמי פסק הדמיוס ול וביאר כיצד היה

השער לחטים קבוצ **וכן** בשוק ד' סאים בשלש הדי זה פוסק
שמו על ק שאין ונתן לו כזה סלעים ואם יתן לו ק סאה של חטים אחר

ושה מוהם על שער ששוק ויהיה לך מצלי חטים בכלואה אם ישל חטים
 ששער משהו כוונת ואם אין לו מלאות הכין אסור שלא יאמר חכמים
 שמונת לפסוק על שער ששוק אעפ שאין לו שלם מאותו הכין אלא
 ששוק משהו לקטת בן אכל הדורה להעמיד הלוואתו על צב האותו
 הפירות אסור עד שהיה לו פירות מי שהיה לו פירות ועבר ונהג
 ההלואה פירות אעפ שקנה פירות אחר מיני חייב לתת לו דמי פירות
 לא נתן לו משהו שהלואה אין משיבין חטות למחצית שער
 ולא יתן לו משהו ליקח בן פירות למחצית שער ולא ביזוס
 להשיבין תמה התגלגל למחצית שער לא אם יתן לו עשרון נמוג או
 יהיה דיוח המתעסק יתר על הפסדו עם מלשון המלמס ול

כתב

ה"ה מקורבלי אין לון סאה בסאה לא אם יש לו וקסמל
 דבר מן מן המטבע שאין בו יוקרא וזולא

תשובה

ראובן

כל דבי יעקב בן יצחק הלני ול
 לשמעון סגן של חטים אין זקוק של סקה עד זמן פלוט
 והוקדו החטים או הכסף אם יכול לשלם לו שמעון בשעת היוקר

והשיב

לא מביעא סקה שיכול לשלם שאין הכסף מתגבר
 לא עמדי במלסויו והמעות הן ממזלגין אלא אפילו

סך שלחטין יכול לשלם בשעת היוקר דתגן לא ואם אדם לחבירו הכונ
 סך חטין וכן וכן היה הלל אסר אשה לא הסדה כגר לחבירתה עד שתעמט
 דמיס ואמר אסר דב יורה אסר שמוס ון דבדי בית הלל אבל חכמים
 אומרין לונים סתם ופודעס סתם ויחד נרביס הסדה כרביה והלסדה
 כשסוס בדיס

כתב

הדפא ול מי שהלואה לחבירו מעה
 הדין מתחלה לפי טווי המסך דהא ק"ל

אם דניא דמלסותא דינא בכל מזה טווי מחוקי המלכות נכדין המלכות
 הוא להחליף המטבע ולעשות לו קצרה לוא מלסוב זה ימלך בן הוב סר
 וכן או מי שחייב ממטבע ראשו לחבירו יפרע מעה סך וכן להוסיף
 או לפחות ולפי סך מה שאמרו ב"ב דין חלוף המטבע לא נאמר
 הדברים לא בשחלוקה סתם ולא כעב דבר עם טווי ומעשה היה
 בארץ הזאת שהחליף אדוניא המסך המטבע הראשון במטבע היוצא
 היום וזה שכל מי שחייב לחבירו מעה יפרע חטנים מן המטבע
 הירא עשין וכן יורה טווי ידוע הוא להחליף עם הנהוג ודא בן
 סח המסך ומעמידין מלה על צי פירות והוא שיטלו

ומעמידין

ה

ואם יש לו מעט עשירי עשירי עשירי וכתב הרמב"ם ואם אין לו כסף אין יתן לו
 חבירו במתנה מעט ואין יוכל ללונו ממנו כמה שאין שירצה אבל בתנאי
 שלא יוכל לפרוע עד זמן ויחזיר אסור כמזכיר בספרים ואם פסק אדם
 כשער הנפוח נטל כשער בזה ואע"פ שהוא בזה כשער מותר דמיס' ואם
 לו פסק נטל כשער חזק **אמר** ר' יוחנן אין פוסקין על שער
 שבמזק יס' פוסקין שהלכה כן אבל שם הלכה
 כרבא דאמ' מה לי מה לי דמיהן ופוסקין על שער שבמזק (אסור)
 לאדם להיות סופר ועד למלות בדבית שטאן לא השימון עליו עשר וגו' "

עשרים דין רבית
דין הכובש שבר שבו

אסור להטין פעולת שטר שטר לא תלין פעולת שטר
 אתך עד בקר וכל הכנסת שטר שטר עובר בדין לאוין
 (עשה כמסע לא תנול) ולא תלין לא תעשה לא תבא עליו השמש
 (עשה דביומן תהי שטרך) ודוקא ביום ראשון בלבד אבל מדין ואילך
 אינו עובר לא בלאו מדבריהם אלא האמר לרעהך לך ושוב
אחר שטר אדם ואחד שטר כהמה וכלים עובר עליהם לא
 תבעה או אין לו כמה לפרוע או שהמחה שהמחה
 אכל חנוט אינו עובר ואם לאו פרע חנוט ראשי הפעל לחזור לבעל
 הבית כדבא: **עין** טליתו לאומן (נעדר) והודיעו כל זמן שהכל
 ביד האומן אינו עובר עליו אם לא פרעו: **ענה**
 לו בחי' היום בין שחלפה חמה עליו עובר משום כל תלין
 והבי' מסיק דב' שטרות וצ"ל תנשם אינו לא בעשה דביומן תהי שטרך
 ובהמרד (וכליה) איסור מדין דאמר אינו עובר לא בלאו

ט"ז

דין הממשכן חבירו

אסור למשכן בעל חוב שני בחוץ מעבור והאיש אשר אתה
 משהכן יביא אצלך וצו'
 המקבל המלוה את חבירו לא ימסנה חוץ
 לא בפס' ב' (ואמר) ששליח ב' אינו ראוי לטעם לביתו של לוי יאב

כ"ז

בחזק ימשכנו ברוח אכל בחזק ימשכנו משום שבר כחך שבר חמור
 שבר פתחך מותר למשכן אם לא נקח במלואו ובעל חוב אפילו בחזק לא
 ימשכנו כשמואל **עבר** המלואו נמשכנו אימ מקור שהי' עתה
 לעשה דהשבר **ואסור** העבטו לעבד מ'
 משכון עש' של ואם איש עש' הוא לא תשכב
 כסות לא תשכב ועבטו בדרך
 ותנא ברא' בשלא משכב
 בשעת הלואה אימ חייב להחזיר
 ולמשכן דחיס ורשב' ומדביק

דבר שעשין בן אונל נפש' ודלשין מה דחיס ורשב' מוחזרין שהם שבע כל
 ועשין בו מלאכה כחמד וחייבין עליו בפע' עצמו ועליו בפע' עצמו אף
 כל כדרא בו כע' וזוהי של פלוגתא מספרים וצמד של פרות ופ' הדין ופ'
 וזוהי שנוהין בו את הירק בתבוס' מה שכתוש' ונראה דהי' במחבר דמספר'
 דק' אבל לכת' למימר וזוהי של מספרים שמי' למין בהם שיער דא"כ כל
 כלי אומות נמי יוכן פרת' ובי' צמד של פרות אותן שהיתה התבואה כדאמ'
 פ' דרת המדכסות התבואה ולא מידי' בעמד של מחרישה כדפריש' דא"כ
 כל כלי אומות נמי אבל של מחרישה מותר' שאנס' נפש' עצמן פ' הדין של
 שמונה לאכול
 נשאל דין הממשכן חבירו

דין שמויתת כספים

שמויתת כספים בזמן הזה דרבנן ואם דעה הלאה לפרוע ה'
 המלוה וידע שעבדה סוף שנה השמיטה ופלוס' דו'
 קודם השמיטה צריך שיאמ' משמט את' ואם אמ' לו אעפ"י יקבל ממני
 בדין שלימי דיכול לומר בשפה דפה משמט את' אפי'
 פשוט לקבל וזהו שאמ' בפדיון השולח (תל' לידה
 עד דא"כ כפי' אבל בהקפת שבר שכיר אין צריך לומר משמט את' ופ' דשאי
 למבטע **ואסור** למבטע חוב שעבד עליו שמיטה וזמן הזה
 איש לא מחד בן אב' הדין על המלוה לעשות' שטע'
 אין שביעות משמטת' דאומ' דל' דהנחה כלי' שני קמי' דמתעתי' דמטיא
 דמסייעא ליה וקשיא ללשון דאשון עש'
 לא בסופה נמשמטת חוב אעפ"י שיש בו
 ואין אמירות אבל

מא

מן שרונתו במסירה או כתב פרוסבול אינו משמש וזהו פרוסבול מוסר
 לסם פלגן ופלטן דייטס בלחוב שיש לי אינך פלטן שאתבטל כל זמן שארצה
 (הדייטס חותמין למטה אנ הנהיט) ואין כותבין פרוסבול לא על הקרנענר
 ואם אין לו קרקע המסורה מעסה לו בלעוף שדה דמולה כל שהיו ידמה כל
 שהוא חסר של סדוב ואף אין קרקע פרוסבול למסור וללווה ולעבד יש לו
 קרקע או למי שהיה ללווה יש לו קרקע כותבין לו פרוסבול
 כולבן פרוסבול לא לבד הנדבן של אותו הדור ואין יתמין
 ידיו פרוסבול ואמון אדם סומך פרוסבול היה לו ואמר בלא שבעה טל
 עבד משכונ אינו משמש אף משכונ בשעת הפואתו
והמלוה עבד משכונ אינו משמש אף משכונ בשעת הפואתו
ושמירה לפי מנהג בני ארץ ישראל
 היתה בשנת י' ספרים כתב הדטבא

דין חל אונאה

אסור להנות חבירו במקח וממכר כדכתיב ולא הונא איש
 את אחיו וישעבד אונאה סומן לא נמכר טה במוהר
 אבל שטן פקח הנהיב ואונאה ארבעה ססם מה' ססם לסלע שנתות
 למקח (אזכור) דב אסור שנתות מקח שטן (שמואל אה) שנתות מעגרת
 שטן וכלסס ססמול דמנא סותיה
אמר מקח פי מחילה נקמה
 לאסור יהי משנתות בטל מקח שנתות קנה המקח וחנוד אונאה וזה
 וזה שנתות ויהי משנתות בכדי שיראה לתקן או למדוב
אמר דב נמזן לא טע לא טע לא טע אבס מוסר לעולם חנוה
 ולא טע לא טע לא טע אבס מוסר לעולם חנוה
 חבית אין לו ענין אונאה
וקרב דקח לו דרוקא במאג המ
 תשמיטא דיקורי עביר
 שעשין הבטלים למכור בתוך דמי וידע בסן ובהדאן אס הכסר
 כד יוחס או כד יהודה הנשיא ובפעם משל וב אחין שחלו כד נתן עב
 שיש אונאה לבדיו שנמאנה סר יש אונאה לתקן
וכתם שבעאנה (כתב הדמול) ול שמחמיה כלים בססין או
 בהמה בבהמה אף מוט מדידס או טלה בססן אין לו ענין אונאה ודיבון

מ'

דשט מיטן קן זה חפץ בזה וזה חפץ בזה וכתב הקד' זל' והייט דוק
 בטל שמו אותם קודם וצע בסך עב' אבל פירות כפירות בין ששמו אותם
 קודם מכירה בין ששמו אותם אחר המכירה יש להם אונאה משום דהוה
 פירות דעתיכון אדמים: **אמר** רב הונא מור' ל' א' בל' פרוש כגון
 שהיו לו מעות בסהוקן קנה ומחיר אונאה וכתב הקד' זל'
 בל' משיכה דמי' לבל' דל'א משיכה הוא שלא יקפד לקנות המעות ומח' מח'
 מחירין אונאה אע" דבחליפין דשאי' הכא דמוכר אלו ליה עב':

והנני בדא' בבס' אבס' במפרש כגון מוכר שאם בלוחח חפץ זה שאם
 מוכר לך במאטש איט' טוה' מאטש עב' מנה' שאין לך עב' אונאה
 אין לו עב' אונאה ומוס' דאפילו בסתם באומר לו עב' מנה' שאין לך עב' אונאה
 אונאה ייש' לו עב' אונאה כרב' ואע" דהלכה כשמוס' בדין כי אית' ליל' כל
 לענין חיסורא חיתשיל' ל'א תע' וכן פסק הרמב"ם זל':

שני

אלו דברים שאין להם אונאה העבדים והשטרות
 והקרקעות וההדרסות ואפי' ביתר משהות וכתב הקד' זל' מיהו מפלג' יש
 לזכ' אונאה כדאל' בתוספות עב' פ' הירושלמי בדא' במוכר נכסי עצמו
 אעב' טלח' אס' טעם כבס' שהיו חזק' בין ממקדקש בין ממקטלטי:

ואמר

רב נחמן האמין שחלקו כטלטיין כדין סקולות פחות משהות
 וקנה מקח ידל' משהות בטל מקח מנהות קנה ומחיר אונאה
 ואם הוה בטיס' שיח' וקון בשום דרישין אפי' בשות' בטל מקח טהדי' בין
 ששמו ופ' חזק' או הוה ידל' מנהות מכרין בטל כרבת' טעוס' דב' נחמן כמל'
 כמות' ואין הלכה כרב' יהודה דאס' אף ספר' תננה' או מר' פית' אין לזכ' אונאה
 אונאה וכן פסק רב' האי' נאן זל': **וכשם** שאין אונאה במק'
 מקרקעות במכירה כך מכירה דור' קרקע אין לו אונאה:

הנישא

(ולתן) באמונה אין לו אונאה ואין משתבין בדבר
 שיש בו אונס נפש כגון יינות שמנים וסלילות ביתר
 משתות: **ואין** משתבין פעמים בביתס' פי' עב' חד' דגין' אי'
 נמי קניא דתנא' אין אונדיון פי' שיש בו חיי נפש בארץ
 ישרא' וכן בבס' מקום שהנב' ישרא' בלוחח מן השוק אבל במכס'
 משלו מותר לעשות אויב': **אמר** רבא המוכר לחבירו במדה
 במשקל ובמנין בין למקדקש בין למקטלטי וטעה כל שהיו
 מותר' וכן כת' הרמב"ם בלש' נאן שהמוכר קרקע או עבד או בהמה או
 מטלטלין ונתנא' במקח מוס' אס' לא ידע' בן' מחירין ואפי' לאחר כמה

פירות

שטע שמוק טענה הא' והוא שטא געטומט בו אחר שידע המוס' ואם
 שטעמוס בו הרי מחול לו ואין יכול לחזור בו
כל שמוסבימין
 בט השיר עליו שהוא מוס' במקח מחזירין בו
 שאינ מוס' אין מחזירין לא אף פירש שכל הטעם נאמן לו קנהם על מנהג
 המדינה הוא לומר
כל הלוקח סתם אינ לוקח לא דבר שלב
 מכל מוס' ואם פירש
 הרי זה חסד עד שיפירש המוס' שיש במסחרו וימ' ויסחור לו הלוקח אן עד
 שיאס' לו כל מוס' שיש במקום הזה בפתחת סדמיו קבלתו עליו שהמולד צריך
 לידע הדבר שימחול ויפירש אותו
המזכיר עבר אן שפתח אין
 בו מקח טענה לא במוס' המסחר
 בן חולי מיאוס
נמצא נב אן קובינסטס קנינן ואין זה מקח
 טענה שסתם
 עבדים יש להם כל לו הדעות לא אף פירש:

המזכיר ודענו נהא שאין ענין של דיעוסטס נאמן ונרען ולא עמתי
 חייב באחריותו ומחזיר הדמים שלחן סמית שחזקה לו
 לדיעה אטעם אס לזקנה בבד' מלך בבד' וכן כל מוציא בזה : מס' לו
 ודענוט האכלים : אף ודע פסות שרוב העולם קונן אותו לדיעה : הואיל
 ויש אומלן אותו אינ חייב באחריות ודיעתו : והה' בדברים המסחרין לרפואה
 לקריעה : מסאן אתה למד מסל הקונה מקח מחזירו והודיעו שהוא מונכסו
 למקום מדינה פלגט למסחר ואחרי שהוליסו נמצא בו מוס' אין יטל למד
 לו לחזר לי מקח : למאן לא מחזירין לו הדמים והמזכיר מיטפל להביא למסחר
 או למסרו לסל : ואפי' נאכד אן קנה אחר שהודיע הדי הוא בדשור
 המזכיר : אבל אס לא הודיע שוליסט למדינה אחרת ונחליטו נמצא בו
 מוס' הדי הוא בדשור לוקח עד שיחזיר המקח במהוה למזכיר :

המזכיר שור לחבורו : נמצא יקח : יכול לזל' לו לשחיטה סחיה
 קר' שהלכסו כמסוס' : בדיא בעהלוקח קונה לשחיטה
 ולחמישה : אבל אס אינ קונה לא למדינה הדי זה מקח טענה וחזור
 וכן כל טועה בזה :
המזכיר במסדה לטבח : נמטהו ונמצא
 טריפה אס נודע
 שחיטה בשחקה הדי זה מחזיר לו אס בהמה שחיטה והמזכיר מחזיר
 לו הדמים :
וכתב דעה וטאס אין ודע המוציא מחבורו עליו
 הראיה על :
הגגלד פי המסדה וכן סירטא בידוע
 ששטעה ימים קודם שחיטה ואם נהך שלשה ימים קודם

שמיטה ואם כך שלטה ימים הרי זה מקח טעות ומחזיר לו המוכר הדמים:

המוכר

בני הרבנות שמיטה בכלל שהם של חיה קנה ומחזיר
אתה דין לאכילה עדיף של חיה מטל שחוטט

בדאמריין פה דביצה ואם פירש סקונה אותם לאפרוחים הרי זה מקח
טעות

המוכר

שור לחבירו שאין לו טוחנות והטוחן הלוך
שלו והטוח מאכל לפט כסס ולא היה יודע

שלא היה אצל עד שמת בדעב הרי זה מחזיר הנכס והמוכר מחזיר לו
הדמים כסס

וכתב

פרק המפקיד דמי בשבד בלול ופי' בהוספות דמי
הוא ולא פלגה לפי שאין ראוי לטבות עד יום השוק הנה מדיי במוכר

סדור שהוא פטור בטובעה ועב' הקרא שומר תשולדים אמרי' דאין משלם
כי אם עבד בלול אבל כשהמוכר אינו סדור אף חייב לשלם הכל עבד

ואם

המוכר סדור יטבע היתר שלא היה יודע במוסר זה ופטור מפיג
שחית לטוח לבדוק על השור ולא היה לו לסמוך על המוכר

יתיר לו שלש מן הקרן שלא היה לו לסמוך על המוכר בין שהוא סדור
וכת' הרף זל ודע בס' בבורות פרק כל התפוסין

במכרת

מנוכח שהמוכר כשר לחבירו ונמצאת בבור
פדות ונמצאן עבדים יין ונמצא יין נסך מה שאכלו אכלו ומחזיר לו

הדמים וכן כל המוכר דבר האסור לאכול מן התורה כך הוא דמי' בין
שחיה איסורו מדברי תורה בבבית בין שהיה בלאו אבל המוכר דבר

דאיסורו מדברי סופרים אם היו הפירות קיימים מחזיר הפירות וקטל
דמיו ואם אכלו אין המוכר מחזיר לו הדמים וכן כל איסורי האהב בין

מדברי תורה בין מדברי סופרים מחזיר הדמים ואין בזה דין מכירה כלל

אמריין

פרק המוכר ספיה ארבע מדות בסדור' מוכר לו
חטים יפות ונמצאו דשתי לקח יכול לחזור ולא מוכר

דעות ונמצאו יפות מוכר יכול לחזור ולא לקח ידעות ונמצאו דשתי
יפות ונמצאו יפות אע"פ שהן דשתי שוק לטובה מהן ואפי' יש שם אונאה

דעת אפילו הטי אין אחד מהן יכול לחזור בו' אלא קנה ומחזיר אונאה
כד נתי' אבל דשם פי' בבבא זו שאין שם אונאה כלל ומה שאמר

אין אחד מהם יכול לחזור בו' משנה שאינה צריכה ואיב' שאר בבנות
עשנה ושא"ס שם אונאה דע קונה אומוכר חוזר כד יהודה הנשיא

המוכר חטים שחמתה ונמצאת לבנה לבנה ונמצאת ש'
אכל

שחמדת יין נעוצה חומץ חומץ ונמצי ייכל אחד משתה יכול לחנוך
בן שאין זה המין שאם שימור לחבירו וכן כל כיוצא בזה:

מסיקנא

פריך המוכר פירות המוכר יין לחבירו ונתנו
לוקח בהקדש והחמיץ אינו חייב באחריותו אם

החמיץ כיון שהוא בקטן של לוקח והלך זה כתב וצע תוך שלשה ימים
אכל מוכר לו יין והוא בקטן המוכר והחמיץ אם אמר למקפה מע צריך

מחזיר ואם הרי ייך וקטן שך שאנו לא קשתו לשותלו לא לבשר
משע משע ואם לא אמר למקפה מע צריך אינו חייב לחזיר לו שהרי אמר

לו המוכר למה לא שתת אותו היה לך לשותלו עד שתחמיץ
חבית של שכר לחבירו והחבית של מוכר והחמיצה

המוכר

תוך שלשה ימים הרי זה ברשות מוכר ומחזיר לו
הדמים מכאן ואילך ברשות לוקח ונעבד דב יוסף עובדא מה בשכר

כונתה דרבה דאל דבה המוכר חבית יין לחבירו כדי למכרה משע
משע כמו שפ' למקפא כמו שפ' בתוספות אדעתא לסכוייה והחמיצה

במחצית או בשלישית חזרה למוכר דלמקפה משע משע דלמכרה לא
למקפה דמי ואם שיה הלוקח נקב או שהוצי' יום השוק ושהה ולא מסר

הני ברשות לוקח: **וכן** המקבל חבית של יין לחבירו להחליכו
למקום פלן ולמכרה שס' וקודם שהוצי' לשם הניל היין או

החמיץ הרי היא ברשות מוכר מפני שהחבית והיין שלו וכן כל כיוצא בזה
לדמות בנ אדם במקח ובמכר או לטוב דעת הבדיוות

אסור **אסור** וי אחד ישראלי שנים ברבד זה פ' מן עבת הדעת
יורע שהיה במכרו מוס יודיע ללוקח ואפילו לטוב דעת של

היה **היה** בדיוט אפילו בדברים אסור: **והבא** לטוב ענה למך ת'
לו ענה נכונה לו ואסור להשיא ענה טובה לנני און לעבד

רשע ואפילו להשיא ענה שיענה דבר מזה והוא עומד ברשע מוסר
ולא תגנה דע' אלא עב שהשיא ענה טובה למוכר נצר שני מלכ יספר

שך שהשאלות צדקה: **שנינו** פריך הוהב בין הנידו לערב קשה
בך מפני שמשבח וכן הניבות דוקא נלבד מזה מפני

שמשבחין ואם היה טעמו עכר מזה לעבד נלבד מקום שכל דבר הנכר
טעמו הלוקח מרנש בו ולפיכך מותר לערב אותו: **אסור**

לעבד בין ביין בין בשמין שמלים אפילו כל שהוא
ואפילו לערב שמרים של אמש בשמרים של יום אסור אבל אם ערה

אדם חייב באחריותו
הלשם שהיה להבדיל
זה צריך מזה הנין

אין

אין

ה' מכל סכל מרת שמדן בתוכו : יש מקומות שנתן אפי' שנתן אפי' היה בן מחנה שמדן סמכות
בפירות עפר או תבן או דבר אחר ימכר כמות שהוא והכל כמנהג חמדי נה :

דין החומר

מן

אסור לחמוד שום דבר שטאם לא החמוד ואינן דאמדין במכילתא
יסול בדברים תל במקום אחר ולקחת לך מהלפלין מעשה
אף כאן מעשה ובריהב דמי חייב שנים : **ועראה** דלא תחמוד
ולא תתאוה הסל אחד ואסור חכמים שכל הנאות ענין
במה שאין לו פן את של מוציאן אוהו מתחת ידו : שכן מדעין צחש החדמות
שהיה סבור להזות מלך על כל בהמה וחי : ועבטין אדור אתה מסל להבהמה
ולקח נחתמו עשרת הדברות בלא תחמוד : לומר לך שכל החומר עובר בכולן
וכס החומר כל ימיו מכאן ואין : ולעולם לא יסמח : ופסמח בחלקו לעולם יסמח
ואם יספוק אדם שימכור לו חבירו שום דבר אם נפטר לו בתחלתו : ובזה הוא
לחייב פני אסור להפציר בו : כי זה הכרח ואונס : ואם החומר הוא אדם נבדל
אסור לשאול מחבירו מקח או מתת אם לא ידע שיתן לו בטעם הפצרה :

הלכות שביעות ונדריים :

מד

ארבע מיני שבעות הן : שבעות ביטוי : שבעות שוא : ושבעות הפקדון
(שבעות הנדרות : שבעות ביטוי : נחלקה לארבעה : שתיים להבא
ושתיים לעובר : כגון שנשבע על דבר שיעבר שנגשה או לא נגשה או על
דבר העתיד שיעשה או שלא יעשה : ושבעות זו אינה נוקלת אלא בדבר
שאיפשר לעשות כן להבא בין לעבר : **שבעות** שוא נחלקה
לארבע מחלקות : האחת שנשבע על
שאינו כן : השנייה שנשבע על דבר הידוע שאין בו ספק לשום אדם בעולם
שלישית שנשבע כדי לבטל המצוה : רביעית שנשבע על דבר שאין בו ספק
לעשותו הרי זה עובר בלאו : ואם היה מודר לוקח : ושליש פטור מכלום :
שבעות פקדון כגון שיש בידו ממנו חבירו בין בפקדון בין במלוה
או עליו או עשקו או מצא לו אבדה ולא התיר : וכיוצא בו
(תבע ממנו וכפר בו עובר בלאו : ואין ספק על לאו זה אצל משלם קק

והומש ומביא קרבן בין במזיד בין בטעות והוא שידע בן אבל אם שגג (נשח)

ופסד (נשבע הרי זה פטור מכלום וכן אם לא ידע שאמר להשבע על שקר שבפירות המזון: **שבועת** העדים כיצד העדים שידעו עדות כמזון (נשבע)

חייבין על שבועתו קרבן אבל אם לא ידע שהיה אסורה או ששבע העדות (נשבע ואח"כ נדעלן שהוא ידעלן עדות (נשבע על שקר הרי הוא אטום ופ)

ופטור מן הקרבן: **ואחר** השבע כיעצמו אחד מביעי שבועת אחר ואחר מפ' אחרים (נשבע אמן חייב שהשבע אמן אחר השבועה או דברים שעשין כאמן כמזון)

שבועה מופק: **ואחר** השבע בשם המיוחד או באחד מן הכינויים כמו שנשבע

הרי היא שבועה נמוכה (וכן אלה נאמר שזכיר שם מהטענות או כמי מהכינויים כגון שאלו באלה או בארור לשם או כמי ששמו חטון אם יעשה דבר פלוני אם שאלו הרינו שבע לשקר וכן כסאר שבועות: **וכן** האומר שבועה ב"א או כמי ששמו חטון שלא אוכל ואכל חייב אמר זה או אדרך או שבועה ולא תזכר שם מהטענות או כמי הדינה אסור בדבר ששבע עליו בלא תזכיר שם אבל אינו נוקח ואינו מביא קרבן אם יעבר על שבועתו האויל ולא תזכיר שם או כמי: **אמר** לבטא שלא אעשה כך וכן תזכיר שם או כמי הדינה שבועה וכן ימין שבועה או שמו שבועה

שמי חבירו נשבע נאמן לו ואם כמותך הואיל ולא ידע שבועה מפי וילא השביע חבירו הדינה פטור וזהו מהתפיש שבועה שפטור וכן

אם נשבע שלא אוכל בשד"ו וחזר נאמן הדי הפת"ו כבשר פטור על הפת"ו (אע"פ אסור לאכול הפת"ו שהתפישתה שבועה: **מי** שגרבוון בשבועה נאמן בלבו שלא יאכל היסם ושלא ישתה ולא הוציא בשפתיו הדינה מה

שאלו השבועות חייב עד שיבטא בשפתיו וכן אם נאמר בלבו להשבע נטעה ונחצא בשפתיו דבר שלא היה בלבו מזה: לפי שאין חייב שבועה לשלש עד שיהיה פ"ו ולכן שוין לפיכך אם נשבע אחד בטעם שלא יאכל היסם ונאכל נחמדו פ"ו ואם יאכל לא יאכל בל"י לא שלא איתני היסם והוצאתי אכילה שלא היתה בל"י

הדראה ולא טענה בעת ההוא (ואע"פ שטען אחר אין שומעין לו וכן אם המד"ב ואם לא נשבעתי מעולם על דבר זה אין לא נדדתי ואחר שהענין עליו ששבע או נדר אמר כן היה אבל לא היה פ"ו ולפי שוין אין הואי היה לי על הנדר

אין שמעון לו ולקרה : **מי** ששבע ואם שבעה שלא אוכל היום
ועל דעתהם אינו שבע

שלא שבעוהו על דעתהם אלא על דעת אמרים לפיכך כשמשכינן הדברים
הנחבוע אמרים לו על דעתך אינו משכינן אותך לא על דעתך :

מי ששבע והיה פיו ולבו שוין בדבר ואחר שחשך חזר בו מיר במדוך
כדי דבור שהוא כדי שיאכל תלמיד לרב שלו ענין רבי הרי"ה

מודר : והיה הוא בטובה ודריך שיניא חזרה בפיו כמו השבועה שחזרה
בכל אינה חזרה : וכן אם אמרו לו אמרים חזר כך או מותר כך וכיוצא בהם

וקבל מהם במדוך כדי דבור ואמר או קדתי : נכונת בהם הרי"ה מותר
ולא אמר כדי דבור אינו יכול לחזור בו : אן ששבע שלא יאכל היום כלום : ואכל

פחות מכוונת פטור : וכוונת אוכל חזר שיער : ואם שבע לרבה זה ואכל
חייב : ואם : ורע חדרס או פחות : שבע שלא יעשה כלום : ואכל כל שהוא חייב

ושבע שלא יאכל היום ושתה חייב : ששתיה בכלל אכילה : ואם אכל ושתה
אינו חייב לא אחת : שבע שלא ישתה היום : ואכל פטור שאין אכילה בכלל

שתיה : ושיער שתייה רביעית נשאר איסורין : שבע שלא יאכל ולא ישתה
ואכל ושתה חייב שמים : ששתיה אינה בכלל אכילה : כיון שפירט נלה דעתו :

מי ששבע על אמרים שיעשו כך וכך : או שלא יעשו אפי' היו בשו' או
אשתו אינו חייב בשבועה : כיון שפירט בידו לא לקיים ולא לבעול

ומיכן אותו מהם מדרוה ואינו נוקה : שאפשר שימנעו לו ומתקיים שב
שבועתו : ואין אותו אמרים נזקקין לקיים דברי השבע אלא אם נאמן :

נשבע לקיים מידות : ואם לקיים פטור משבועת ביטוי : כיצד : כיון
ששבע טעמה סוסס או ללוב וכוונתא בכו' ולא עשה פטור

שאין שבועה ביטוי חלה על דבר הדמות : שאם דויער לעשה : ואם דיער
אינו עושה : שנלדעו או לביטוי : לפיכך השבע להרע לא חריס : או

יבול ממנו או יבול או יקלל או ימסד : כד אנו פטור מפני שהוא
מדות שלא לעשות : וי' שהוא נוקה משום שבועת שוא :

נשבע להרע לעצמו : כיון שיחבט עצמו אלף שאינו רשאי : ש
שבועה חלה עליו : ואם לא הרע חייב משום שבועה בטוי :

נשבע להאריס הנזבה שיש בדיו לעשות : שבועה חלה עליו
ואם עבר ולא עשה חייב משום שבועה ביטוי :

נשבע שלא יאכל כלום שבעת ימים או שלא יישן : ימים וכוונתא בכו'
שהיא שבועת שוא אין אומל' ישר עד שייער יצאם עד

פ' בחמשה

שיצטרע וזא יהיה בוכה לטוב ואח"כ יאכל או יישן ולא חלקין אותו מיד מטוס
 שבוטעטאן יינאכל וישן כל עת שירצה **כל** העשבע אחד ממימי ט
 שבועתו לא באום הדין זה פטור או ששבע **העשבע** וזא העמחו לקיים
 שבעתו או ששבעתו חט פטור לפיכך שבעתו לחמין פל חמין וחרין הם
 כח אדם ישר ששבעתו בפרשת דברים על עשין נפשות לא שהרין לסיס
 מוויין וחרמין לסיס טאית מניין יינל הדגס לחרין ולטוב פירות מהרומה
 טודין לן שמהרומה חס כדי שלא יטל אע"פ שאינם הרומה דמיין נד
 אונגין ולחרין ולחסים פאי זה כוס אמרו בבבס העמוד סלין שלן ברשות
 מלך המדינה או שלקח ברשות המלך אבל המוסס מוסף לעצמו על הדבר הקצב
 העשבע טאום לריות כוננו כלבו טעם הטובע לר בר
 הפטור ונע"פ שדברים טעם און דברים האול ואין יכול
 להוציא שפירוט טעם האונס טוסך של דברים שכלל כיצד שבע טאום טעם
 יאכל בשד טעם נטבו טעם יאכל חיס אן טעם יאכל בשד חיד הדינה מותר
 וכן כל כונס כזה וכן נמי מצאנו בטס ד יוסף כל פלטל דהסלה למעשה לכה
 דבר טעם פיא דליטא עדים נים טל אום בטכועה טעם ונאית כר ואומה טעם
 חיס ומצאנו טעם דמחר דמחר אצלן כדאמר ונעמוש דילת
 עפ"א חט נאסי טמא נפל וכן דאן אומדן לן דטעם על דעמטן יכול לטעם
 על דעמט כל מה שירצה ודבר זה אין מוסרין אותו לטע הארץ ואם עיר לטע
 הארץ מהקישין לן את אמונתו טעם ונלה לבריא טעם ישמע טעם וי
 בעל טעם יחלל טעם טעם נעל וסבר אדונט מודיט חל טעם טעם פלס יין
 חל ונאסי ער נבי על דעת דבס אין כגדו כלס מפט טעם חס אטס בטעמ
 הער וכן שכן חל לא היה לזה הער טעם הפטור שיחול ופביא דאיה
 ברורה טעם לפרהר אמרה טעם מה שמקבל אדם על עצמו מחמת האונס אין
 כלס מוסר טאמרו וית יצב כמחלת חסר מלכד שכתב הקב"ה עליהן חסר
 כן בנת ואם להס אס אדנ מקבלין המורה מוט ואם לאן טס תהא קבולת
 ואמרו טס דא מדעא דבא לאוריתא דע לומ טאם לא נקיים את המורה אין להס
 להעשאו שבו חפץ שקבלה באום ואע"פ שסדר עצמ דבית סבור וס
 וטעבות מוט חסל פיא מחמת האונס ונפחד כדי שטעם לארץ ולא טעם
 במדבר חרס וטעמא וטעם אמרו שפדור קבלה ברין בימי אחשוורוש
 טן קיימו וקבל היהודים קיימו מה שקבלו כדי ומה שקבל אדם בשעת
 האונס מן הרין הוא טעם טעם להסס אן לן קדינות איתן עיריד אבל טעם
 למחרו בן הרין טעם לחדים מכוול עכל

יין

ל
העש

וכן שבועת הבאי ושבועת פטור עליהן כיצד שבועת הבאי ושבועת פטור

עליהן כגון שדאף חילולת נפולת ושבוע שדאף חילול כפלים כוונתי

מצרים וכיוצא בזה וזה לא נקרא שבועת פטור כדלית פחות ובלא יתר

אלא לספק דוב העם: **מי** שבועת בשמים וארץ ובשמים וכיוצא בהן

אנפ' שבתון למי שדאף אין זה שבועת: **וכן** למי של

באחד מן הביאים או בסרוב מכתבו הקדש אנפ' שבועתו

ששכל לבאי ולמי שדאף כתב אין זה שבועת: אנפ' שאין לא שבועת מאימין

עליהם ומלמדיו השם שלא ינהיו קלות דאש בבר (מראי) בשעשה שון שבועת

ופורחין להם פתח ופועין להם בלא שדאף כתבו הקדש אבל אם שבע בתורה

או במה שכתב בו דעתו על התכרות ואם שבע בה פתח דעתו על התכרות

כאן שבועת: עולה בידו ושבועת הדי הוא כמי ששבע עלמה שכתב בה נאסור

בתורה פתח אם תלמוד חכם הוא אין צריך ששה לחכם

(אם עם הארץ הוא צריך ששה לחכם) כדי שלא ישא

קלות דאש בשבועתו: תשובת ששה מי ששבע בספרי המעט על תפלות

כמי ששבע בספר תורה ואין לה הפרה ישכון שיש בהן מקראות וכן כדור כסל

דמי' ואין לענות דעתו איפשהו בהאי שבע דקט' טיה בידה אי גמי דאמ

במה שכתב בני' ע' **כל** שבועת שמשבעין ודיעם אותה היא הע

התקדשות שבועת: הדיין בן שהיא מדברית תורה בן שהיא

מדברית סופרים: ששה מיט שבועת הן שמיין בהן מן התורה (א) הן מי

שבעת חבירו מטלטלין (הורה במקדש) (ספר במקדש) ומי שספר בבר

המטלטלין נקרא אחר מעד עליו (מכלישו) הדי' אן השבועת על ידי טענת

(דאי כפירה): שומר טענת שאבר אן טעב אן מת אן כיוצא בזה

וכן מספק שאין בגל הפרדון יוקע אם אמת טען זה

השומר או שקר (ומאן שבע מן התורה): **וכל** שבועת אחרת

שמשבעין אותה הדיין הדי' היא מדברית סופרים ופ' היא

נקדחת שבועת הדיין ופ' שבועות או של דבריהם שט מיט שבועות הן

יש מהן על טענת דאי (וכפירה) כגון שבועת שכיר (פ'ש) שדומתו וכיוצא בהן

ויש מהן על טענת ספק כגון שבועת השותפין (ואדיין) וכיוצא בהן

ויש שם שבועת אחרת (היא תקנת רבמי התלמוד) (היא התורה

ת

ל

ונשבע בשם או בבגדי בטבעה או כאלה מפת או מפי הדייטן : **ואין**
 משביען הדייטן אלא בלשון הקדש : **הדייטין** שהטבע
 הטבע בכל לשון שהוא כשרה הדייטן
 הנאמרים אבל דבורי אסורין שאין משביעין אלא בלשון הקדש ואין דאי לשון
 וכל הדייטן : **ואעפ** שהלשון בכל בני דייטן להטביע בלשון קדש
 הטבע עד שיהא חסר לשון הטבע
 ערך להדייט
 שטבעות הדייטן היא טבעת הפקדון נמצאה ואין טבעות היסוד נהגין כל
 העם להטביע בלשון הקדש : **כיצד** טבעת מפיו כגון שאין
 הדייט טבעת בלי אלה ישראל
 טבעת חייב לזה כלום : וכן אף אומר ארור האל : אלה ישראל או לבי ששמו
 דמוס וחס ישלח אצלי כלום : **וכיצד** כפי הדייטן כגון שאמר
 לו משביעין את אונתך בזה : אלה ישראל או כפי ששמו
 דמוס שאין לך אצלך כלום והוא עונה אמין : **ואין** טבעות הדייטן :
 שהטביע בלא נקיטת קצין בידו הדי לא טוען וקוטר
 וטבעת נסתבדן : ואם אונת הפלגן בידו נהטביע אין

חומר וטבע שדייט אמו דעה בידו : ואם הטביע מן טב איתן חומר וטבע
 הטבע וכל לא שיאמר אט טבעת בזה הדי אלא שיאמר
 החפץ בידו ויאמר טבעת אט טבעת פלוג כרסו שיש טא ידך
 המיידת וטבעת : **כתב** בלי אלה השמים פי ידית במילה שהיא המצוה
 המסורה לו עכ : חכמים לבחילה משביעין
 אונת והוא יוטב : ונפילין בידו לא מנפילין בידו

הלמוד חכמים לבחילה משביעין : **אין** חפץ הוא וטבעת בלשון הקדש כמו שביארנו
 חפץ הוא לטבעת הדייטן לא נקיטת קצין כלבד
 היסוד אונת סוד בידו אבל משביעין אונתו בשם או בכינוי או באלה : או
 בטבעת מפי או מפי ביד כמו טבעת הדייטן : וכבר נתן הכל לבית סתבור
 חזן הכנסת או שאר העם בעת שמטביעין טבעת היסוד בדי לאיים עליו :
 מאיימן על הטבעת אומר : כל הדי יורע טביל העולם נדענע
 בטבעת שאין הקדש לא נשא את שם : אלהיך לטוא : **כיצד**
 עבירות שבתורה נאם בהן ונאמר לא יטור : וכל עבירות שבתורה

נפרעין ממנו : וכן אומר נקיטתו שחפץ עליו : ולא עוד לא שנו
 להפרע משואיהן של ישראל : שכל ישראל נה לזה שם אלה וחס
 נרעין וכן נמצא אחריו על סן לאכל הארץ ונע : כל עבירות שבתורה

הכלל לו ששם נשטעה דורות אס יי' לבס זכות וכן מיד נפרשין שטאמא
 הוצאתה נאם יי' צבאות ונאם לו בית הנב' ול בית השבע בשמי לטקד
 ונ' הוצאתה מיד ונאם לו בית הנב' ונ' דעת הדורות ואין לו זמן
 על חסדן וטועמא בחנם ומשביעין לו בית השבע בשמי לטקד כחשימו
 וכלתו את עצמו ואת אבטן דבריה טאן אש ומיס ממלן איתן שבעת טקד ממה
 איתן האיס הזה כולו כלסון טהם מבידין אונתו אומרים לבס כדי שיביע בדברים
 יתחדו החוטא למוטב "האומד אין שבעת פוטין אונתו נעמן מה שטועמא
 חסדן וכן אס אס הטועמא אט משביעין ופטרן הולב לבס:

אֵינֶפּ

שלקה השבע לטקד אונטא נשבעת העדות נשבעת
 הפקדון ומביא קרבן אין מחספד לו עון השבעה כלל ש' כילא יתקד יי' אין
 לזה נקדן מדיון שס' י' ע' שפדע מוסרין על השם פקדון שחלל לטקד שפדן
 לזה נקדן מעון זה יתקד מוסר העבירות עון זה מן החמורות ואעפ שאין בה כח ולא
 מיתת כדי ישבן חילול השם טהא נדון מכל עמית:

שבעת כתיב להבא וטקד בשבעתו כגון שבעה ש' יאכל פה
 ואכל ואמר טאכלה קודם שיביא קרבן אס הוב טקד או קודם שילקח אס

היה טקד טהם נעש' לבסם ונ' מידה לו הדי זה פקדון מן הקרבן אומן המסוקות
 ולא עבר לא אס כפסוקו ללקות נעש' והדיו לו קודם שהמליח להלך וכו' הדי
 זה פקדון: שבעתו וחס' יודעש טהם השבעה אעפ שאין

חייבן סופן אונתו לעמוד על דבריה אס לא נכון קלור
 ראש בשבעות ואס שבעת על דבר שאין יכול לעמוד בו אלא אס לוק מוסר
 אונתו אבז אן דב' ונעברו בו ומראין לו שהותרה שבעתו כדי שלא ירצה לנהון

קלות ראש בשבעת "כתב רב אחא נאמן לו קטן קטנה טקדן אן
 הקדשו אס יש חסדן י' טעב ינוס אחד וקטנה י' טעב

ינוס אחד נדקין ואונתו אס יודעש לבס מי נדדו נדדס נדד קודם זה בזמן
 אעפ שאמרו יודעש אט לבס מי נדדט אין נדדט נדד' ולאחר י' טעב נוס
 אחד חסדן וכן קטנה אעפ שאמרו אין אט יודעש לבס מי נדדט נדדן נדד

הקדשן הקדש ע"פ "כתב און י' אין שבעשן על טענת חרש טוקה
 אט הקטן אבס' שבעשן לקטן וסר
 השבעשן שבתורה שבעשן ואין מוסבין ואין מהפסין שבעה דאנליה פ'י
 דאס אחד לזה נחבש לתובע השבע וטול' אין משל חסין בו לא אס יטבע
 אן יפדעבלי שבעה אבס אס הנחבש חסדן על השבעה יטבע היתוב
 ויטל ואס השבעה מדרבן יכול הנחבש לזה לתבע השבע וטול' ואס לא

סיבה

ידיה החובש לשבע יפטר השבע
(הנפיל והנחבל ונשכנך חשוד)

ואלו

שבעין ונטלן הסדר
על השבעה

שכיר

כיצד אומר לו מן לי שכרי שבידך הוא אולי נמתי ונפלה אומר
לא נעלתי הריקוה נשבע ונטלן ל' ויורה אומר עד שתהיה
עם מקצת הוראה כיצד אומר לו מן לי שכרי חמישים דינרים שיש לי בידך
והלה אומר התקבלת דבר זהב כן כלום עד שיהיה בן מקצת הדינרים
לחטוט מן לי בידך פירות נמתי לו אומר לו מן לי בידך
אומר לו נעלה לו שבע עובד הבית שגמל לו את הדינר

אמר

ואם נדאי נתן לו את הדינר ואמר לו מן לי הפירות ואמר לו נעלה לו
(והלכתם לבידך ישבע החטוט ל' יהודה אומר כל שהפירות בידך
ידן על העליונה) **וכשם** שאמר הפורענת כהן בזה לא
מפרע לא בשבעה

בשבעה נכס חיה נאמס מן ביתאמיס לא יפרעו לא בשבעה שלא פקדו
אבא שלא אמר לו אבא שלא מציאין בין שטרותיו שלא כתב ששטר זה
פרוע הוא ואם ל' יומין (אפילו נטל הכן לאחר האב הדין זה שבע ונטל
רשע אומר אם יש נגדים שאם האב בשעת מיתתו שטר זה פ' אינו פריע
נפרעו ממנו שלא בשבעה) **על** **כתב** הדין מקורבול וכל
אסור לעבד על שבעה בטר נזהר על הנדנע נעבד האיסור
שכ לא יחל רבדיו ואמר לו נמר בבלו לפניא פת מיין בלבד ואם

כתב

השבע תח' מותר ואם עב הארץ צריך שטר לחכס וזהו לנדר
הרשע לו בשבועה בנגדים אינו צריך הנכרת הכס נלא
טעני לא כל שאם קולם עלי אן כבד זה עבי הריקוה נדר
נמור עבול **כתב** הרשע לו אחר הנדר מפי עצמן או
חבדו נענה אמן או נדנע שהא קבלה
שדירן

והנדר

נדדים אסור ואין הנדר נאסר עד שיוציא בשפתיו ניהיה פיו נלא שניין
אבל המתמין לנדר ביד נדר בידו אן שנתכוון לנדר ונשבע אן
שנתכוון לנדר מאנס ואם נעביס הדין זה מותר בשבועה ואין כאן נדר
על דעת אחרים נשבע על דעת אחרים
נדדים לכהמיר ופרושן יש בן למקור
ולחמיר כיצד האומר הפירות הלן לין נשך אן טען אומר לו מכהיה
בלבד אם פרט ואם לא היה בדיעה אלא תקחובת על נכין שנתגן
לו הדין מותר ואם נדר סתם הריקוה אסור

מתם

ואפילו בחרטה דהשתא סב ודראוה גדרו של משה ושל צדקיה ונדרה של
 אמה דכשאל לו חרבה משה במדין נדרתו כך (והנה בדבר במדין אינו פתח
 הים לו בעד שגדר לתרו דהא משמע דמשה שט נדרים נדר אחד לתרו שלא
 יצא ממדין כדי שיתן לו את צפורה ואולי הוא שאמר לו חרבה שיתן ויתן צדקיה
 שגדר וזה שגדר במדין ספס שיתרו הוא שהדירו בכך וממנו למדו צדקיה
 איך יעלה למודר הנאה מחברו אין מתירין לו לא בפניו ונדר נדר נדר אחד
 שלא יחד למצרים מפני שאנשים רעים הם ועל זה הוא אומר שמצא פתח
 כי מתוך כל האנשים המצויים ארץ נפטך ונדר זה לא נדר לתרו כימה לו
 לתרו לצדקיה בכך ונדר שגדר לתרו אין פתח מצא בו דמימה האנשים
 אין זה פתח לנדרו ואי משום שצטוו לחד למצרים נזכר הוא ואי משום
 חרטה מי נהדרט שאין דומה בשאין צפורה ואפילו שלא מחמת נזכרה אן
 סהרי דאי לאן נזכר זה שצטוו לחד למצרים לא היה מתחמת וכן צדקיהו מי
 נהדרט חרטה דמשקרת נהיה דומה שיהיה נזכר נזכר ראשון וכן אצלמה
 שהקשו למד אין צריך לפרש את הנדר וליחוש דילמא אזלא ופי' חסם נשימה
 ולא משכח פירוקא אלא דמדדין לה על דעת דביס ומאי פתח איתלה וחרט
 דמשקרא נמי איתלה דאי לא אסרה פירות אפספה לא מנפו לה כמובן שא
 שמוכח לו על דבכל הנדרים שאין מחמת עצמן שא מחמת קנס אינם נדרים
 חזקים ואפילו חרטה דהשתא סב להו ולמוד שלבשין מהדרט מהדרט ונדר
 שגדר אין טענה ונזכר לו דבר שלא היה בלבם בשעת השבועה או
 בשעת נדרו הרי זה אסור עד שיטל לחסם ויתר נדרו

לחם

מי

אסור שגמר בהשית פלוט ונעשה סופר או נעשית ביהו ביד
 הכהנים אלא שיהיה אומר לו היתן ידע לא הייתי נזכר ודיוק
 אסור ליהנות ממנו עד שיעזר נדרו וכן סב כיצא קנה **מי** שנשבע
 או נדר שיטא אשה או יקנה בית או יצא בשיירא או יפלוט

כיצר

בס אין מחייבין אותו לטא או לקנות ונצאת עד שימצא דבר הוץ לו
 הילך נדר אונסין וכן שהדירו חבירו שיאכל אצלו ומה
 נדר סתם כן קנס בדרה עמי אם אכלת היום ושם אכל
 ושתה והה לנדר טענת כן נדר שלא יטא פלוט שהיא כעורה קצרה
 ונמצא ארוכה נדר וירושל כן מוכר חפץ לחברו שיאכל חקונה קונה
 כס זה עמי אם את מוסק לך עוד על השקל והמסר אלא קנס כס זה עמי
 אם את פחתה לך מן הסכום ששבע פלוטין וכן טועא קנה נדר הבאי ל
 דבר שאינו יכול להחזיק כן קנס כס זה עמי אם לא דאיתו מל פ

נדר

פורח באויר ונרדף הבאי מותרין **ארבעה** מיע נדרים א'
 מותרין ואסור לאדם לבזות נדר **על מנת לבטלם**
 שנים לא יחל דבריו **כ' לא יעשה** דבריו חותין וכתב ר"ל שם טוב ש"ל בשם
 הרשב"א וז"ל ד' נדרים לא תצרכו שמה לחכם **על כח שיש בילקח הלל**
 שגורדן ואוסרין נדר שלא מעשה כן או אעפ"ה אסור לנהל **היה נדר**
 ולבטל שנים לא יחל דבריו אפילו דבר בעלמ אסור לבטל **ונדר כפנתוח**
 להם פתח היתר בחרטום בנדרים **על** **שבועת** הבאי אסורין
 ונדר יש חילוק בין נדר לשבועה שהם תפיים **בנדר נדר**
 והמהפכים בשבועה אינה שבועה ונדר חל על נדר **ואין שבועת חלה על שבועה**
 נדרים חלים על נדר מצוה **ועל דבר דשות** שבועה אינה חלה לא על דבר דשות
 הרב"א וכתב שבועת ספרש דבר מצוה כגון דאמ מצוה סוכה עלי
 קונם אסור לישב בסוכה עד שימירלו **אבל שבועה אינה חלה**
 על דבר מצוה שאם אמ שבועה שלא אשב בסוכה של מצוה מותר לישב בה
 שלא הפרה אבל עובר משום שבועת שוא ואפילו אם ישיבת סוכה עלי משבועה
 ממ אינה חלה שהוא כזא אם לא אשב בסוכה בראיה בעשפות דשבועות **ול**
 וספנים **כ' דלענין הענין ית קאמ וז"ל על** **נדרים** אינם חלים על
 דבר שאין בו משם **לען קונם שיה עלי** אבל שבועה חלה
 על דבר שאין בו משם **לען קונם שיה עלי** ונדר אסור אם קונם עשה שיחיה
 אסור **והק"ל** וז"ל **אח"כ קונם שיה עלי** **על נדרים דמסמ** דנדר **בשם מדבנ**
מה שאמרם שהנדרים חלים על דבר מצוה והו' שמתבאר לנדר שיתענה
 ביש אבל אם נדר שיש וישי וישע **מסמ** ואם לא הייתי יודע שהיה י'
 חל בהם לא הייתי נדר בטל נדרו כראמרי לקמן **נדרים** בימים ההם ובהם בשעת
 תועבת **וכת' הר"ל** וז"ל מיהו מדרק אמ' במסכת נדרים **פומין** לו לאדם בנדר שבת
 וימים טובים **משמע** דנדר התרה **אפילו** לו לא שבתות וימים
 טובים בטל כל נדרו אפילו בנדר בימים דכ"ו דתורתך מקצתו התר סוף **על**
הקיעה **ק"ש** ש ממזרין **במזר** שאינה בשם **נדר** ואינה שאלו לחמיר
 בה ויהר משבועה **ועל** זה נש' הרשב"א וז"ל
 והט"ב הקיעה כח נתיחלו דמיר בעלמ **אשת** מקימין אותה
 רבנ' שארית ישרא לא יעשו עולה ולא ידברו קוב אבל להיותו לשבועה לא
 שבעה ואפילו דנה לתור בו אין לו זולתי דבור והקיעה כח אפילו משום
 מחוסר אימנה לזכא **אלא** אם תא מעלה מועלת דמאמץ פקח הוב' ומה
 שכתב' ש הדיו בתקוע כח **ועל** לא בתקוע כח ממש קא' לא בתקוע כח בעד

חבירו ונעשה לו ערב של ממון שלום עבד
מיהו אם מאותו ד נדרים שהתירו חכמי
לכמה לה: **ומה** שגדור או אסור או שבעט נחם יבא לפני חכם או
לפני שלשה הדיוטות במקום שאין חכם ומתירין לו: וזה

במקום שיש בני אדם שמתן נדרים או שבעות זה הוא שאמר ואני
הותר הראשון והנקה כלם: הותר אחד מן האחרים של מנה ממנו. ה
הותר שלשין לא הותר: ואם נדר או נשבע ממנו בני אדם כאחד או
ממנה ימים שאם שלט יאכל ממנה ימים הותר אחד מהם הותר כלם:

כל נדר שהותר מקצתו הותר כולו וזה בשבועה: לפיכך אם דאובן חייב
לשמשן מנה בשבועה הך וכן ידוב וביאורו זמן כל דאובן לשמשן
וכן שם שדריך לו חפרשין עד זמן אחד לא ידוב עד דאובן חייב
פאותה שבועה: וכן תורו חסמי הברך וכל
נריך שיתור בדבר הנדר כקונם כהקדש

ההתפסה כוצא בקי אבל כבשה חזיר או כבשאר אסורין אין זה נדר: **והאומר**
לחבירו מופדשט ממך ומודרט ממך אינו אסור: אלא אם אמר

שאינו אוכל כל: **האומר** לחבירו כבדי זו אסורה ע"ך אינן שות
שתנה לו במתנה: הרי זו אסורה ע"כו: מלת נשפלה לו בידו
ביושנה או שנתנה לו אחר במתנה הרי זו מותרת שהרי לא אמר לו אלא

בדיו ונדתי עתה ויזה שבו אינו לו פירות חלו אסורין ע"ך ולא אסור פירותיו אעפ
שמכרן או שמת ונפלו לאחר הדין או אסורין ע"כו שהאסור דבר שהוא שול ע"ד
חבירו אעפ שיצא מדשותו: הדין הוא האסורין עומד: אלא אם אמר נשפי או פירות
או ביתי וכו' ויבא בדברים אלו שהדין לא אסור אלא כל זמן שכן בדשותו: האסור
לחבירו פירות פלוני או הנאת פלוני אין זה כלם: שאין אדם אסור חבירו בדבר
שאינו שול: אלא אם עשה אסור: וכן אין אדם מקדש דבר שאינו שול: ואין אדם
מקדש דבר שאינו בדשותו: וכבר היה לו פירותיו ביד אחר וכפר בו זה שהוא
אסור אין הבטלים יכולין להקדישו: אבל אם לא נספר בו הדין הוא בדשותו כענין
בכס מקום שהוא: בידו במלכא: אבל הקדש שנשבע אחר וכפר בו אם יבא
לחוב או בדשין: הדין יכול להקדישו: אעפ שהדין לא הוציא ממנו קדש ע"ד
עצמו הרי ברשות בעליו: **והנדר** וזה שפי שאינו שול וזה שפי שאינו ב
אין שטחן יכולין להקדישו: **כי** שהיה מוכר דלושן או בטי
בדשותו וכן כל כוצא נדר: אחרת נהלך לו: אם היו דמי של אמת
וכוצא בתי ובה נוקח ונעל